

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A WORKPLACE ROMANCE

when you

GIVE A

Lawyer

A KISS

ANN EINERSON

TATTOO

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

when you **GIVE A**
Lawyer
A KISS

ANN EINERSON

Copyright © 2024 by Ann Einerson

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü herhangi bir biçimde çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez

veya bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere herhangi bir elektronik veya mekanik yolla, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan kullanılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek kişiler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfi veya kurgusaldır.

Kapak Tasarımı Sarah, Okay Creations

Dev Edited by Emerald Edits, @probablyalovestory, @bookswithkaity,
@bryannareads

Düzenleyen Lyndsey Goss, @thecozy.homebody

Düzelti Britt Taylor, Paperback Proofreader

Formatlayan Champagne Book Design

Kendini kaybolmuş hissedenden herkes için, en beklenmedik
yollardan bazıları en beklenmedik sürprizlere götürür,
örneğin sizi aramaya meraklı, dövmelele kaplı huysuz bir
milyarder gibi
"İyi kız. Umarım Dawson Tate ile yolculuğun tadını
çıkırırsınız.

İÇİNDEKİLER

[Oynatma](#)

[Listesi](#)

[Yazarın Notu](#)

[Önsöz Bölüm](#)

[1 Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

Bölüm 22

Sonsöz

Ann Einerson'ın Diğer
Kitapları Teşekkür Yazar
Hakkında

PLAYLIST

Someone to You - BANNERS (feel
good) I Like the Way You Kiss Me -
Artemas Stargazing - Myles Smith
The Alchemy - Taylor Swift
Daydreaming - Harry Styles
Mr. Brightside - The Killers
August - Taylor Swift
This Town - Niall Horan
Look After You - The Fray
Kiss Me More - Doja Cat
Kiss Me - Sixpence None The Richer
Happy Little Things - Holly Kluge

AUTHOR'S NOTE

Hey, okuyucu!

Bir Avukata Öpücük Verdiğinde'yi seçtiğiniz için teşekkür ederim. Huysuz bir milyarder ve yeni asistanı arasında geçen, yaş farkı olan, şaka dolu, baharatlı bir aşk hikayesi.

Bu, hızlı tempolu, düşük dramalı, hafif ve kabarık bir romantizm, kalp tellerinizi çekmeye ve Dawson ve Reese'in aşık olmasıyla bayılmanızı sağlamaya yöneliktir.

Bu kitaptaki yasalar ve süreçler doğruluk açısından araştırılmış olsa da, bazıları huysuz milyardere daha da fazla aşık olmanızı sağlamak için hikayeyi geliştirmek için süslenmiştir.

Bir Avukata Öpücük Verdiğinde açık cinsel içerik, küfür, bir ebeveynin ölümünden bahsedilmesi ve gaip ebeveynlerden bahsedilmesi.

Okumak sizin mutlu yeriniz olmalıdır; önce kendinizi, ihtiyaçlarınızı ve mutluluğunuzu seçin!

Xoxo,

Ann Einerson

Bir avukata öpücük verdiğinizde, sizi düşünmeden edemeyebilir. Ve birlikte çalıştığınızı öğrendiğinde, birlikte daha fazla zaman geçirmek için her türlü bahaneyi bulacaktır. Size her gece yemek ısmarlayacak ve buharlı bir hafta sonunu kahverengi taşında geçirmenizi isteyecektir, ancak bir hafta sonu asla yeterli olamaz ve şimdi sizi sonsuza dek tutmanın bir yolunu bulmaya kararlı...

PRÖLÖGUE

Reese

"Görünüşün için biraz daha çaba gösterseydin daha güzel görünürdün. Annem her kadının elbise giymesi gerektiğini düşünür, özellikle de ilk buluşmada," diyor Kevin kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. "En azından tahmin edilebilirsin, bu takdir ettiğim bir şey," diye ekliyor, ses tonu küçümseyici.

Derin bir nefes alırken parmaklarım menüyü sıkıca kavırıyor. "Önerini aklımda tutacağım," diyorum.

Telefonunu kontrol ederken dişlerini birbirine vuruyor. "Güzel. Annemin her zaman söylediği gibi, biraz çaba uzun bir yol kat eder," diyor, hayal kırıklığımdan habersiz.

Tam bir pislik.

Bu hızlı bir şekilde şimdiye kadar çıktığım en kötü randevu oldu.

Menümü masaya bırakıp suyumdan bir yudum alıyorum ve restorandan fark edilmeden çıkma şansımı tartarken etrafıma bakıyorum. Sanki aklımdan geçenleri okuyabiliyormuş gibi, Kevin masanın altından dizimi sıkıyor.

İçimi çekerek sandalyemde arkama yaslandım. Bana ilk mesaj attığında çekici ve espriliydi. Bir ay süren görüntülü sohbetlerden ve mesajlaşmalardan sonra beni Brooklyn'de bir İtalyan mekânı olan Tuscany Table'a yemeğe davet etti. Aramızdaki bağın yüz yüze de bu kadar güçlü olup olmayacağını görmek için heyecanlıydım. Spoiler uyarısı: Değil.

Önce, kertenkelesine cırcır böceği almam için beni evcil hayvan dükkanına sürükledi - bahsetmeyi uygun bir şekilde unuttuğu bir evcil hayvan. Durmaksızın telefonla konuşuyor, muhtemelen benimle yatacak bir kadın arıyor.

Bir randevuda elbise giymek. Ve restorani kendisi seçmesine rağmen menü fiyatları hakkında şikayet etmeyi bırakmıyor.

Hiç tanımadığım biriyle buluşmayı kabul etmek şöyle dursun, Noah'nın beni bir arkadaşlık uygulamasına kaydolmaya ikna etmesine izin verdiğime inanamıyorum.

Sunucu yaklaşıyor, yüzünde dostça bir gülümseme. "Size ne getireyim?"

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama Kevin benden önce davranıyor. "Ben lazanya alacağım, o da patlıcan parmesan alacak," diyor.

Ne istediğimi nereden biliyorsun? Sormadın ki.

Pişman olacağım bir şey söylememek için sudan bir yudum daha alıyorum. Ben kırmızı şarabı tercih ederdim ama Kevin içki siparişimizi soran garsonu kovdu. Belli ki Kevin mümkün olduğunca az harcamayı hedefliyor çünkü menüdeki en ucuz iki ürünü sipariş etti.

Keşke kalkıp gidecek cesaretim olsaydı. Ona küçümseyici, kibirli bir pislik olduğunu ve evde pijamalarımınla dondurma yiyip Love Island'ın tekrarlarını izlemeyi tercih ettiğimi söylemek istiyorum ama yüzleşme korkum olay çıkarmamak için beni koltuğuma yapııştırıyor. Boyun eğerek iç çekişimi bastırıyorum ve yemek çatalımı daha uzağa kaydırıyorum. Kevin elini bir kez daha dizime koyarsa çatalı kullanmayacağıma dair kendime güvenmiyorum; yüzleşmekten kaçınma lanet olsun.

Başımı kaldırıp bakınca sunucunun siparişimizi not ettiğini görüyorum. "Size getirebileceğim başka bir şey var mı?"

"Hepsi bu kadar," diyor Kevin ters bir şekilde.

"Mükemmel; birazdan yemeğinizi getireceğim." Garson not defterini cebine koyar ve mutfağa geri döner.

Keşke beni de yanında götürseydi.

"Patlıcan parmesana bayılacaksın," diyor Kevin ve ben de ona dönüyorum. "Annemin en sevdiği yemektir."

Sahte bir gülümseme takınıyorum. "Eminim yaparım."

Bana öyle geliyor olabilir ama sürekli annesinden bahsetmesini tuhaf buluyorum. Annem ben küçük bir çocukken vefat etti ve büyükannemle yakın olmama rağmen, konuşmayla ilgili olmadığı sürece ilk buluşmada asla ondan bahsetmezdim.

Kevin'in telefonu çaldığında telefonu eline alır ve ekrandaki mesajı okurken gülümser.

"Annem seninle tanışmak istiyor," diyor heyecanla.

Ağızımdan sular püskürerek kekeliyorum. "Neden? Bu bizim ilk randevumuz."

En iyi arkadaşım Noah dışında, büyükannemle tanışması için hiç erkek getirmedim. Onu başka biriyle tanıştıracak olsaydım, birlikte çok daha fazla zaman geçirmiş olurduk ya da onun onayını alacak kadar ciddi olurduk. Bu yüzden Kevin'in mantığını anlamakta zorlanıyorum.

"Haftalardır konuşuyoruz," diye hatırlatıyor bana. "Kalbimi fetheden kadınla tanışmak istiyor."

Omurgam sertleşiyor ve sözleri aklıma yerleşirken hızla gözlerimi kırptırıyorum. "Dur bakalım. Konuşmalarımızı annenle mi paylaşıyordun?"

Heyecanla başını sallıyor. "Tabii ki. Burada bizimle olamadığı için özellikle play-by-play için minnettar. Bir sonraki randevumuzda onu da yanımızda getirmeliyiz."

Kafamın içinde alarmlar çalıyor. Kesinlikle aynı sayfada değiliz.

Buradan çıkmam lazım.

Nabzım hızla atıyor ve avuçlarım nemli. Bardağıma masaya bırakıp sandalyemi geriye itiyorum ve hızla ayağa kalkıyorum. "Affedersiniz, tuvalete gitmem gerekiyor," diye geveliyorum, paniğimi zar zor kontrol edebiliyorum.

Cevap vermesini beklemeden masadan çantamı alıp restoranın arka tarafına doğru aceleyle ilerliyorum. Tuvaletlerin bulunduğu koridora giden tabelaları görüyorum ama açık verandaya açılan bir kapı gördüğümde tereddüt ediyorum.

"Tuvalete giden yol bu değil." Kevin'in sesi havayı kesiyor.

Arkama dönüp baktığımda beni takip ettiğini görüyorum, yüzü öfkeyle çarpılmış. İçgüdüsel olarak çıkışa doğru koşuyorum. Dışarı çıktığımda, diğer müşterilerin meraklı bakışlarından kaçarken masaların arasından dolanıyorum ve binanın yanındaki dar bir sokağa dönüyorum.

"Reese, kaçmayı bırak," diye bağılıyor Kevin arkamdan. "Bana bir açıklama borçlusun."

Hem de nasıl.

Boğucu nem etrafımı nemli bir battaniye gibi sarıyor ve ara sokaktan çıktığımda alнімda ter lekeleri beliriyor - sıcaktan mı yoksa sinirlerimden mi emin değilim. Kot pantolonum ve kısa kollu gömleğim bunaltıcı yaz havasında çok az rahatlama sağlıyor. Vücudum adrenalinden titriyor, kalp atışlarım hızlanıyor ve nefeslerim kısa, düzensiz patlamalar halinde geliyor.

Kevin beni yakalamadan önce saklanacak bir yer arıyorum. Hem yandaki fırın hem de restoranın karşısındaki giyim butiğı kapalı. Tam umudumu kaybetmek üzereyken, birkaç kapı aşağıda ışıkları hâlâ yanan bir dövme salonu olan Steel & Ink'i görüyorum. Kevin hâlâ ara sokakta, ben de içeri dalıp zil çaldığında rahat bir nefes alıyorum.

Kapı arkamdan kapanır kapanmaz ona yaslanıyorum ve uzun bir nefes alıyorum. En fazla egzersiz yaptığım şey şehirde dolaşmak, bu yüzden felaket bir randevudan kaçmak umduğumdan daha fazla.

Kendimi toparladıktan sonra dükkânı inceliyorum. Sol tarafta, her biri masif siyah ahşap paneller ve mahremiyet için ağır kapılarla ayrılmış dört dövme istasyonu var. Sağ tarafta ise deri sandalyelerin ve dergilerle dolu cilalı sehparların bulunduğu geniş bir resepsiyon alanı var. Bakışlarım resepsiyon masasına kayıyor ve boş olduğunu görünce kaşlarımı çatıyorum.

Dükkân boş görünüyor ve etrafta bekleyip Kevin'ın beni ön pencereden görmesi riskini göze alamam. I

İlk dövme istasyonunun kapısının açık olduğunu fark ettim ve içeri daldım.

Kesin olan bir şey var ki, eve döner dönmez flört profilimi sileceğim. Hatta bundan sonra erkeklere tamamen tövbe edebilirim. Sınırlı deneyimimde karşılaştığım tek şey bir dizi hayal kırıklığı ve bu çabaya değmez gibi görünüyor.

"Kapalıyız," diyor derin bir erkek sesi sertçe.

Gözlerim bir tabureye tünemiş, kucağındaki eskiz defterinin üzerinde kalem tutan bir adama kayarken irkilerek bir çığlık attım. Kevin'den kaçmakla o kadar meşguldüm ki onu fark etmemiştim.

Eşyalarını çalışma masasına yerleştiriyor ve boyunun hizasına kadar yükseliyor. Bana doğru adım attığında çenem düştü.

Daha önce hiç bu kadar çarpıcı yakışıklı bir adam görmemişim. Otuzlu yaşlarında görünüyor ve pantolon ile beyaz bir gömlek giymiş. Keskin bir çene hattı, yüksek elmacık kemikleri ve düz, aristokrat bir burnu var. Ellerini siyah saçlarının arasında gezdirdiğinde, gömleğinin kollarının kıvrılmış olduğunu ve kaslı ön kollarında yılan gibi kıvrılan karmaşık bir dizi siyah dövmeyle ortaya çıkardığını fark ediyorum; mürekkep, fiziğinin güçlü hatlarıyla tezat oluşturuyor.

Yabancıнын dudakları ince bir çizgi oluşturuyor ve delici mavi bakışları beni yakından gözlemlerken üzerimde sabitleniyor. Titreyen ellerimi ve kızarmış yanaklarımı fark ettiğinde gözleri şüpheyile kısılıyor.

"Beni duydun mu?" Buz gibi bakışlarıyla karşılaşmak için başımı geriye attım. "Kapalıyız dedim."

Başımı sallarken sertçe yutkunuyorum, ağzım kuruyor. "İçeri daldığım için özür dilerim. Randevum beklediğim gibi gitmedi ve hızlı bir kaçış yapmak zorunda kaldım. Terk edilmeyi pek hoş karşılamadı ve peşimden geldi. Dükkanınız ışıkları açık olan tek yerdi ve kapı kilitli değildi. Beni aramaktan vazgeçene kadar burada saklanabileceğimi düşündüm." Saçmaladığımı fark ettiğimde ağzımı kapatıyorum.

Yabancı kaşlarını çatıyor. "Sana zarar verdi mi?"

Başımı sallıyorum. "İlk randevuya çıkmayalı uzun zaman oldu ama sürekli annenden bahsetmenin böyle bir şey olduğunu sanmıyorum. New York'ta Bay Doğru'yla tanışmak samanlıkta iğne aramaya benzer; iyi olanların çoğu kapılmıştır, geri kalanlar da bağlanmaktan kaçınır ya da işkoliktir." Yabancıнын yüzünde bir gülümseme belirdiğinde kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Dürüst olmak gerekirse, beni güzel bir restorana götürdü-Tuscany Table."

"Harika mantarlı risottoları var" diyor.

"Bilemem," diye mırıldanıyorum. "Sevgilim restorana giderken yol boyunca telefonla konuştu. Evcil kertenkelesi için bir torba cırcır böceği almak için bizi evcil hayvan dükkanında durdurdu ve onları yemeğe getirmek için ısrar etti." Poşet masanın altında hışırdamaya başladığında garsonun yüz ifadesini hatırlayınca yüzüm buruşuyor. "Sonra ne istediğimi sormadan benim için sipariş verdi ve bardağı taşıran son damla, bir sonraki randevumuzda annesinin de bize katılmasını önerdiğini söylemesiydi. En azından çantamı yanıma alacak kadar akıllıydım." Gururla kaldırıyorum.

Çekici yabancı bana ters ters bakıyor ve ben yine saçmaladığım için kendimi zihinsel olarak azarlıyorum. Gergin olduğumda düştüğüm bir alışkanlık bu.

"Adın ne?" diye soruyor.

"Reese Taylor. Seninki ne?"

Yeni tanıştığım birine tam adımı açıkladığım için kendimi azarlıyorum. Tek bildiğim, konuştuğumuz sırada bilgilerimi toplayan bir dolandırıcı olabileceği.

"Cole," diye homurdanıyor. "Sana bir önerim var. Bir dahaki sefere bir erkekten hoşlanmadığında, ona siktir olup gitmesini söyle."

Küstahlığı karşısında ağzım açık kalıyor, filtresiz yorumu karşısında hazırlıksız yakalanıyorum.

"Hastaya yaklaşımın üzerinde gerçekten çalışman gerekiyor," diye gözlemliyorum.

"Doktor olmamam iyi bir şey, değil mi?" diyor. "Müşterilerim açık sözlülüğümden ya da renkli dilimden rahatsız olmuyor."

"Şey, herkes alışkın değil-" Ön kapının zili çaldığında ara veriyorum.

"Merhaba, burada kimse var mı?" Kevin'in genizden gelen sesi dükkânın içinde dolaşıyor.

Gözlerim Cole'a kayıyor ve kalmama izin vermesi için ona sessizce yalvarıyorum. Bana sıcak bir karşılama yapmamış olabilir ama sert tavrının ardında bir empati titreşimi hissedebiliyorum. Nefesimi tutmuş, bir mucize olması için dua ederken, sözsüzce yanımdan geçip gidiyor.

"Kapalıyız," dediğini duyuyorum Cole'un.

Karşı koyamayarak, başımı çok fazla dışarı çıkarmamaya dikkat ederek kapı çerçevesinin etrafına dikkatlice bakıyorum.

Kevin utanarak ensesini ovuşturur. "Sanırım randevumu kaybettim. Bir dakika önce buraya kızıl saçlı biri gelmiş olabilir mi?"

Cole boş dükkânın etrafında el sallıyor. "Misafirim var gibi mi görünüyor?"

Kevin bir ayağından diğerine kayar. "Hayır."

"İşte cevabın. Ve sana bir tavsiye... Eğer bir kadın seni terk ederse, bu boktan bir randevu olduğun içindir."

"Affedersiniz?"

"Beni duydunuz. Bir kadın kaçtığında, kırmızı bir bayrağı ya da senin durumunda birkaç bayrağı fark etmiş demektir. Onu takip etmenin sana hiçbir faydası yok," diyor Cole ve başıyla kapıyı işaret ediyor. "Şimdi dükkânımdan defol git."

Sözleri bana yönelik olmasa da irkiliyorum. Daha yeni tanıştık ve şimdiden onun karşıma almak isteyeceğim son kişi olduğunu biliyorum.

Kevin cep telefonunu çıkarır ve kapının koluyla uğraşır. "Anne, az önce başıma gelenlere asla inanamayacaksın..." Gecenin içinde kaybolurken sesi kesiliyor.

Aradığı ilk kişinin annesi olmasına neden şaşırmadım?

İçimi çekiyorum ve Cole'un camdaki tabelayı Kapalı'ya çevirmesini izliyorum.

"Randevun gitti. Artık dışarı çıkabilirsin," diye omzunun üzerinden sesleniyor.

Tereddütle çalışma masasından çıkıp resepsiyon alanına giriyorum. "Ondan kurtulduğum için teşekkürler," diyorum saçlarımı yüzümden geriye doğru iterken.

"O göt herifte ne buldun ki?" diye açık açık soruyor. "Homurdanan sesi ve azalan saç çizgisi, bu çabaya değmeyeceğini göstermeye yetmeliydi." Muhtemelen başka beklenmedik ziyaretçilerin gelmesini engellemek için ışıkları karartıyor.

Elimi kalçama koydum. "Bir kitabı kapağına göre yargılamamakla ilgili deyiimi duymadın mı?"

Cole alay ediyor. "Evet, bu saçmalık. İlk izlenimler her zaman doğrudur." Tezgâhtan bir kutu dezenfektan mendil alır ve resepsiyon masasını siler. "Kevin'in duygularını incitmek konusunda daha az endişeli olsaydın ve içgüdülerini dinleseydin, felaket randevundan kaçınabilirdin."

"Peki ya sen? Seni kapağına göre yargılasaydım ne bulurdum?"

Cole başını bana doğru eğiyor. "Ben işine her şeyden çok değer veren bir şüpheciyim ve yetişkin erkekleri ağlatmakla ünlüyüm." Kullandığı mendili çöpe atıyor.

"Tam bir gün ışığı gibisin, değil mi?" Şaka yapıyorum.

Neden huysuz dövme sanatçısını kışkırtıp duruyorum?

Görünüşe göre, kendimi korumak bu gece oyun kitabımda yok.

Cole, "Müşterilerim buraya dövme yaptırmaya geliyor, çene çalmaya değil," diye homurdanıyor.

Hepsi siyah mürekkeple yapılmış birkaç dövme tasarımının asılı olduğu duvara doğru ilerlerken başımı sallıyorum. Bir tanesi bir kurt, kürkü gerçekçi bir doku yaratmak için ince çizgilerle işlenmiş. Bir sonraki parça, optik bir yanılsama yaratan bir dizi birbirine bağlı geometrik şekil içeriyor, bazı formlar duvardan atlıyor gibi görünüyor. Onun yanında, çarpıcı bir çiçekli kafatası var;

Gül yaprakları dantel gibi bir incelikle çizilmiş ve kafatasının kalın hatlarıyla tezat oluşturun.

Bunlar bir dövmeden çok daha fazlası, dikkat çeken sanat eserleri.

"Bunları sen mi tasarladın?" Duvara doğru el sallayarak soruyorum.

Parmaklarım kurt resminin üzerinde geziniyor, camı sıyrıyor ve kürkünün narin çizgilerini izliyor, karmaşık detaylara hayranlık duyuyorum. Cole bir muamma ve nasıl bu kadar açık sözlü, hatta yıpratıcı olabildiği halde yine de bu kadar güzel bir şey yaratma konusunda esrarengiz bir yeteneğe sahip olduğu beni büyülüyor.

Arkadan yaklaşıyor, vücudunun sıcaklığını hissedebileceğim kadar yakınımda duruyor, deri ve sandal ağacı kokusu etrafımı sarıyor.

"Evet, yaptım," diyor, sesi kısık.

Ona bakmak için başımı geri çeviriyorum. "Son derece yeteneklisin."

Basit çiçek desenleri karalamaktan hoşlansam da bunlar bambaşka bir seviyede. Sert tavrına rağmen Cole'un sanatı onun başka bir yönüne bir bakış sunuyor ve içimde keşfetmek istediğim bir merak uyandırıyor.

Çalışmalarını incelerken dudağımı dişlerimin arasına sıkıştırıyorum. Şimdiye kadar dövme yaptırmayı hiç düşünmemiştim ama onun eserlerini görünce dövme yaptırmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Güçlü ellerini üzerimde hissetmek, tenimi işaretlerken dokunuşunun sert ve kendinden emin olması.

Kevin'in sözleri zihnimde yankılandığında bu fikri pratik olmayan ve düşüncesizce bir fikir olarak silkelemek üzereydim.

En azından tahmin edilebilirsin.

O bunu bir iltifat olarak görmüş olabilir ama ben öyle görmedim. Konfor alanımda kalmayı tercih ederek asla risk almam ya da olaylarla doğrudan yüzleşmem. Ama ya bir geceliğine maceracı olsaydım? Kendime bunu yapabileceğimi kanıtlamak için. Sonra yarın, uçlarda yaşamının tadına varmış olarak tahmin edilebilir yöntemlerime geri dönebilirdim.

Cole'la yüzleşmek için dönüyorum. "Bana bir dövme yapmanı istiyorum," diyorum kendimden daha emin bir ses tonuyla.

Gücenmiş gibi geri çekildi. "Hayır."

"Neden olmasın? Sen bir dövme sanatçısısın, bu senin işin," diye hatırlatıyorum ona. "Ve ben de para ödeyen bir müşteriyim." Sahte bir kabadayılıkla cüzdanımı uzattım.

Bir dövmenin ne kadara mal olduğundan emin değilim, bu yüzden yeni spor ayakkabılar için ayırdığım elli doların bunu karşılayacağını umuyorum.

"Başlangıç olarak, kapalıyız." Loş odayı işaret ediyor.

"Hadi ama," diye itiraz ediyorum, tişörtümü kalçamı gösterecek şekilde yukarı çekiyorum. "Tam burada bir kelebeğe ne dersin?" Çıplak tenimi gösteriyorum.

Cole gözlerini deviriyor. "Dövmenin kişisel olması ve benzersiz bir hikaye anlatması gerekir. Sadece senin görebileceğin bir yerde olsa bile, senin için özel olan bir şeyi seçmekten çekinme." Bakışlarının daha da sıcak olduğuna yemin edebilirim, ama zihnimin bana oyun oynadığını düşünüp geçiştiriyorum. "Ama iş kalıcı mürekkebe gelince koyun gibi davranma."

Gözlerim ön kolundaki pusula dövmesine kayıyor. Detaylı siyah işçilik, ince çizgiler ve gölgelendirmelerden oluşan bir ağ gibi, ustaca bir tasarım yaratıyor. Bunun arkasındaki hikâyenin ne olduğunu merak etmeden duramıyorum.

Mizahsız bir kıkırdama çıkardım. "Müşterilere karşı her zaman bu kadar sıcak ve dostane misiniz?"

"Daha kötüsü. Seni geri çevirdiğim için kendini şanslı say."

"Tam bir pisliksin," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Görünüşe göre bu gece pislikler için bir mıknatıs gibisin, ha?" Parmaklarını saçlarında gezdiriyor ve bıkkın bir iç çekiş çıkarıyor. "Bu adamla nerede tanıştın? Tam bir baş belası."

Çantamı düzeltiyorum, omzumdan yukarı kaldırıyorum ve yere bakıyorum. "Bir randevu uygulaması."

Ki onu da en kısa zamanda sileceğim.

Cole, "İşte burada yanlış yaptınız," diyor. "İnsanlar internette herhangi biri gibi davranabilir, ancak gerçek hayatta bunu nadiren yaparlar."

Parmağımı meydan okurcasına kaldırıyorum. "Teorinizde bir sorun var."

Kaşlarını kaldırıyor. "Evet, peki o nedir?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup çenemi kaldırıyorum. "Seninle eski usul tanıştım ve sen de bir pisliksin," diyorum kendini beğenmiş bir gülümsemeye.

Benzerlikleri olmasına rağmen bu kadar farklı olmaları çok garip. Kevin ile ilk fırsatta ayrıldım ama Cole ile kalmak için her türlü bahaneyi arıyorum.

"Pisliğin teki olabilirim ama en azından bir randevudayken kadına tüm dikkatimi ve saygımı veririm." O yaklaştıkça hain kalbim daha hızlı atıyor. "Onun yerinde olsaydım, seni şehrin muhteşem manzarasına sahip bir çatı restoranına götürür ve en pahalı şampanya şişesini sipariş ederdim." Cole burunlarımız neredeyse birbirine değene kadar eğiliyor. Bu kadar yakınken gözlerindeki altın rengi benekleri, bakışlarının yoğunluğunu görebiliyorum ama korkmak yerine ilgimi çekiyor. "Ve gecenin sonunda, ikimiz de doğru düzgün düşünemeyene kadar seni öperdim," diye fısıltıyla ekliyor, o kadar alçak ki öne doğru eğilmek zorunda kalıyorum.

Bu açıklaması midemde kelebekler uçuşmasına neden oluyor ve beni şimdi öpmesini dilememe yol açıyor.

Parmağını alaycı hareketlerle kolumda gezdiriyor. Aramızdaki gerilim canlı bir tel gibi çatırdıyor ve ondan başka bir şeye odaklanmayı imkânsız hale getiriyor.

"Öyle mi?"

Cole yıpratıcı olabilir ve beş dakika önce gitmemi söyledi. Yine de Kevin ortaya çıktığında beni korumakta tereddüt etmedi, sabah pişman olacağıma hiç şüphe olmayan bir dövme yaptırmaktan beni vazgeçirdi ve sıkıcı, öngörülebilir rutinimden tam bir tezat oluşturacak şekilde kendimi uzun zamandır hiç olmadığım kadar canlı hissetmemi sağladı. Bu gerçekten şu anda mı oluyor?

Beni belimden yakalayıp göğsüne doğru çektiğinde derin bir nefes alıyorum, dokunuşuyla içimde bir elektrik kıvılcımı dolaşıyor. Bu geceden sonra biriyle çıkmaya ara vermiş olabilirim ama bu adamdan etkilendiğimi inkâr edemem.

"Seni öpebileceğimi söyle, Reese."

Bir kez olsun pervasızca bir şey yapmanın zararı olmaz, değil mi? Muhtemelen Cole'u bir daha göremeyeceğim ve bir kadını nasıl tatmin edeceğini bildiğine dair içimde bir his var.

"Evet, lütfen," diye mırıldanıyorum.

Çenemin kenarını öpmek için eğildiğinde olduğum yerde donup kalıyorum. Nefes alışım hızlanıyor ve başımı kaldırdığımda soğuk bakışlarının yumuşadığını, yerini inkar edilemez bir açlığa bıraktığını görüyorum.

Cole'un ağzı sahiplenici bir öpücükle benimkini buluyor ve dili dudaklarımın dikişleri boyunca dans ederek onu içeri almam için beni ikna ediyor. Ağzımı açıp onu içeri buyur ettiğimde alçak bir hırıltı çıkarıyor. Beni resepsiyon masasının üzerine kaldırıyor ve parmaklarım ensesini kavrarken içgüdüsel olarak bacaklarımı beline doluyorum.

"Kahretsin, tadının tatlı olduğunu biliyordum Red," diye mırıldanıyor Cole.

Sözlerinden cesaret alarak alt dudağını ısııyorum, dilimi ağzının içine sokarken inliyorum. Bir öpücüğün bu kadar yoğun olmasını hiç beklemiyordum -tutku ve arzunun her şeyi kapsayan bir karışımı.

Kalçalarını benimkilere doğru sallıyor, şişkinliği göbeğime sürtünüyor. Meme uçlarım ağrıyor ve ihtiyaçtan zonkluyorum. Daha fazlası için yalvarmanın eşiğindeyken dışarıdan gelen bir araba motorunun gürültüsü beni kendimden uzaklaştırıyor. Cole'un bakışlarıyla karşılaşıyorum, çarpıcı mavi gözleri sanki tepkimi ölçüyormuş gibi beni yakından inceliyor. Saçları tuttuğum için dağılmış, göğsü maraton koşmuş gibi kabarmış ve göz bebekleri büyümüş.

Aman Tanrım.

Az önce bir yabancıyı öptüm. Ne düşünüyordum ki? Düşünmüyordum. Sorun da bu. Yakışıklılığı ve açık sözlü dürüstlüğü

kararlarımı etkiledi.

Buradan çıkmam gerek.

Cole'un göğsünü iterek belimi kavrayışının kaymasına neden oluyorum ve kollarından düşüyorum. Neyse ki ayaklarımın üzerine düşüyorum ve ahşap zemine çarptığımda dudaklarımdan yüksek bir ses çıkıyor.

"İyi misin?" diye soruyor, ses tonunda belirgin bir endişe var.

"Evet, sadece şeftali." Öpüşme seansımız sırasında yere düşürdüğüm çantamı almak için eğildim. "Gitmem gerekiyor."

Yüzünde bir duygu parıltısı belirliyor, sonra bunu vurdumduymaz bir dış görünüşle maskeliyor. "Evet, tamam," diyor geri adım atarken.

Yanaklarım utançtan kızardı. O öpücük inanılmazdı, ama o hiç etkilenmiş görünmüyor. Böyle şeyleri her zaman yapıyor olmalı, her yerinde kalp kırıcı yazıyor.

"Burada saklanmama izin verdiğin için teşekkürler. Gerçekten minnettarım," diyorum ona ön kapıya doğru koşarken. "Ve bilgin olsun, kendini gösterdiğinden çok daha sevimli birisin."

Kuru kuru gülüyor. "New York'ta tek bir kişi bile seninle aynı fikirde olmaz."

"Seni benim kadar iyi tanımıyor olmalılar." Göz kırpıyorum. "Seninle tanışmak güzeldi Cole."

O cevap veremedi kapıdan fırladım. Metroya doğru ilerlerken, az önce Brooklyn'de bir dövme sanatçısıyla paylaştığım unutulmaz öpücük aklımdan çıkmıyor. Şişmiş dudaklarıma dokunuyorum, bu kadar heyecan verici ve spontane bir şey yapmanın heyecanını asla unutmamak için hafızama kazıyorum.

CHAPTER 1

Reese

Üç Ay Sonra

Rob çörekten aldığı lokmayı sanki bozulmuş gibi tükürür. "Bu da ne böyle?" diye soruyor, ağzını peçeteyle silerek. "Özellikle kızılıcak portakalı istemiştım. Bunun içinde portakal yok." Hamur işini kenara iterken ses tonundan tiksinti damlıyor.

Sandalyesinde kambur durur, görünüşü ekşi ruh halini yansıtır; seyrelmiş saçları geriye taranmıştır, karnı beyaz gömleğinin düğmelerini zorlamaktadır ve daha iyi günler görmüş gibi görünen buruşuk bir takım elbise giymiştir.

"Kalmamıştı, ben de ellerinde olan en yakın şeyi sipariş ettim," diye açıklamak için acele ettim.

Rob için çalıştığım ilk hafta ve şimdiden ondan nefret ediyorum. Keşke hayal kırıklığımı işimi riske atmadan ifade edebilseydim.

Gözlerini deviriyor. "Umurumda gibi mi görünüyor? Senin işin bana yardım etmek ve şu ana kadar bu konuda berbat bir iş çıkarıyorsun." Çörekleri çöpe atmak için eğiliyor.

Onun mükemmel yiyecekleri çöpe atmasını izlerken midem sıkışıyor. Bu sabah ofise yetişmek için acele ederken kahvaltıyı atladım ve beni gönderdiği süslü pastaneden aldığım on dolarlık hamur işlerini karşılayamadım. Şirket kartı kullanmasına rağmen kendim için bir şey almadığımdan emin olmak için faturaları ona göstermemi istiyor. Gerekçesi, şirket kartının sadece şirket ortakları için olduğu ve benim gibi düşük seviyeli avukat yardımcılarının aynı avantajlara sahip olmadığı.

"Bir dahaki sefere sana kızılıcık portakallı çörek getireceğimden emin olabilirsin," diye onu temin ediyorum.

"Öyle olduğunu görüyorum," diye tersliyor. "Kahvaltı siparişimi doğru vermek gibi basit bir işi bile halledemezken, gizli müşteri dosyaları konusunda sana nasıl güvenebilirim?"

Yumruklarımı iki yanımda sıkıyor ve dilimi ısıırıyorum. Kahvaltısını getirmek iş tanımında yok ama dosyalamamı istediği önemli bir belgede bir müşterinin adının yanlış yazılmasını düzelttiğim ilk günden beri benimle uğraşıyor. Geçtiğimiz beş gün içinde, asıl işimi yapmama izin vermek yerine bana önemsiz ayak işleri vererek beni cezalandırdı.

Adamdan hoşlanmıyor olabilirim ama ihtiyacım olan son şey yeni patronumun ağzını bozduğum için ilk haftamda kovulmak, özellikle de bu işe girmek için harcadığım onca çabadan sonra.

Geçtiğimiz yıl Batı Yakası'nda küçük bir hukuk bürosunda stajyer avukat olarak çalıştım. Birkaç pozisyona başvurduktan sonra New York'un en prestijli hukuk firması olan Thompson & Tate ile bir mülakat yapmak beni çok sevindirdi. Burada bir iş bulmanın hukuk fakültesine girme şansımı önemli ölçüde artıracığını biliyordum. Hâlâ LSAT sınavını geçmem ve başvurmam gerektiği için bunun bir önemi yok. Bu gidişle avukat olma hayalimi gerçekleştirme şansını asla yakalayamayabilirim.

Neyse ki Thompson & Tate'teki pozisyon, önceki işimde kazandığımdan saat başına üç dolar daha fazla ödüyor. Şehirdeki bir lounge bar olan Echo'daki yarı zamanlı işimle birlikte, büyükannem destekli yaşam tesisine taşındığında bana bıraktığı evdeki bazı gecikmiş projelerin üstesinden gelebilir ve akıllıca bütçe yaptığım sürece hukuk fakültesi için hala önemli bir miktar biriktirebilirim.

Rob gözlerini kısarken kalemimi masasına vuruyor. "Neden hâlâ buradasın?" diye sorar. "İşinin başına dön. Saat on birde tüm ekiple toplantımız var, geç kalma." Bilgisayarına dönerek beni etkili bir şekilde kovuyor.

"Olmayacağım," diye söz veriyorum çıkarken.

Masama geldiğimde, Noah'dan gelen okunmamış bir mesaj bulmak için telefonumu kontrol ediyorum.

Üniversitenin ilk yılında Hukuka Giriş dersinde tanıştık. Geç kalıyordum ve ön sırada onun yanındaki tek boş koltuğu almak zorunda kaldım. Bir münazara için eşleştirildikten sonra, sadece avukat olma arzumuzu değil, aynı zamanda Pazar brunch'ı ve Hallmark filmlerine olan sevgimizi de paylaştığımızı keşfettik.

Selam bebeğim.

Hey! Dün gece Jason'la randevun nasıldı?

Noah: Ben de seni örnek alıp tüm arkadaşlık uygulamalarımı silmeyi düşünüyorum.

Reese: O kadar kötüydü ha?

En kötüsü!

Bütün geceyi garsonla flört ederek geçirdi. Anlıyorum, adam yakışıklıydı ama merhaba, ben tam orada oturuyordum.

Reese: Ne pislik ama! Belli **K**ine kaçırdığının farkında değil.

Noah: Bay Doğru'yu bulmaya ara vermek doğru bir fikir olabilir. Flört abartılıyor

Bir kahkahayı bastırıyorum. Gördüğümde inanacağım. Noah, yeni aşklarla tanışmanın heyecanına bırakamayacak kadar bağımlı bir seri romantik.

Noah: Ofiste işler nasıl gidiyor?

Reese: Dört kelime: Tanrı **Ya**şukür bugün Cuma.

Patronun hala baş belası mı?

Reese: Bu hafif kalır.

Reese: Bugün ilerleyen saatlerde ilk toplantım var. Bana şans dile. Umalım da personelin geri kalanı ondan daha arkadaş canlısı olsun.

Eminim öyledir. Onu ezeceksin.

Bu gece kulüptesin, değil mi?

Reese: Evet.

Noah: David barda bir vardiya almamı istedi, orada görüşürüz.

Noah Echo'da barmenlik yapıyor, ben de sunucuyum. Bahşişler harika ve müşteriler diğer kulüplerdeki kaotik gece hayatı ortamına kıyasla daha uysal.

Noah: Sabahki çalışma randevumuz hala geçerli mi?

Reese: Evet. Atıştırmalıkları sen alıyorsun, değil mi?

Bu sabah işe giderken aldım.

Noah: Bu gece bende kalabilirsin ,böylece Brooklyn'e kadar gitmek zorunda kalmazsın.

Reese: Minnettarım. Sen en iyisisin.

Noah: Ben de sana bebeğim.

İyi günler!

Noah olmasaydı kaybolurdum. O benim kayam oldu ve çoğu gün koruyucu bir ağabey gibi davranıyor ve büyükannem dışında güvendiğim tek kişi.

Pek çok ortak noktamız var, ancak anlaşılamadığımız tek konu avukat olduktan sonraki kariyer yollarımız. Noah, New York County Yüksek Mahkemesi'nde mahkeme katibi ve şirket avukatı olmaya kararlı. O, bunun beraberinde getireceği finansal başarıya ilgi duyarken, ben dezavantajlı gençleri savunmama olanak tanıyacak rollere tutkuyla bağlıyım.

Ne yazık ki avukat olmak aşırı miktarda para gerektiriyor. İkimiz de hedeflerimizin peşinden gitmenin finansal zorluklarıyla boğuşuyoruz. Şimdiye kadar bu yolculuk boyunca birbirimizin yanında olduk ve Ocak ayında LSAT sınavına birlikte girmeyi planlıyoruz.

Telefonumu masamın en üst çekmecesine koyuyorum ve Rob'un bana gönderdiği ödevleri gözden geçirirken bir yandan da e-postalarına dalıyorum. Sonraki birkaç saat uçup gitti ve ben işime o kadar odaklanmışım ki saate baktığımda saatin 10:55 olduğunu görünce şok oldum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, koridorda koştururken defterimi ve kalemimi almak için çabalıyorum.

İlk toplantıma geç kalmak Rob'un beni kovması için mükemmel bir bahane olacaktı, bu yüzden zamanında gitmeliydim. Asansörü bir dakikadan fazla bekledikten sonra merdivenleri kullanmaya karar verdim. En üst kata ulaştığımda terden sıırıslam olmuşum ve nefes nefese kalmışım. Profesyonel görünmenin topuklu ayakkabı giymekten geçtiğine kim karar verdiyse, hiç geç kalmamış ve merdivenleri koşarak çıkmak zorunda kalmamış.

Merdiven boşluğundan çıktığımda asansörden birkaç geç çıkan var ve ben de onları takip ederek koridorun sonundaki büyük konferans salonuna gidiyorum. Doğal ışık alan tavandan tabana pencereleri var ve duvarlar şık, modern sanat eserleriyle süslenmiş. Ortaya ortaklar ve yönetici ekip için uzun bir konferans masası yerleştirilmiş ve düzinelerce sandalye personelin geri kalanını ağırlamak için yarım daire şeklinde düzenlenmiş.

Rob masanın başına yakın bir yerden bana onaylamayan bir bakış fırlatıyor. Onun görüş alanının dışında kalmayı umarak uzak köşedeki bir koltuğa kayıyorum ve defterimle kalemimi kucağıma koyup bir şeyler not ediyormuş gibi yapıyorum.

Pembe-beyaz ekose takım elbiseli bir kadın yanıma oturuyor. Elini uzatırken sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Merhaba, ben Grace Wilford. Sean Huffman'ın avukat yardımcısıyım. Kendisi kıdemli bir ortaktır."

"Ben Reese. Sizinle tanıştığıma memnun oldum." El sıkışmasını kabul ediyorum.

"Hakkınızda çok şey duydum zaten." Sandalyesini yaklaştırıyor. "Buralarda bir efsanesin."

"Beni başka biriyle karıştırmış olmalısınız," diyorum ona endişeyle. "Buraya geldiğimden beri tek yaptığım kahve almak, e-postaları yanıtlamak ve evrakları dosyalamak."

Grace başını sallar. "Hayır. Sensin." Eğiliyor, sesi fısıltıya dönüşüyor. "Rob'la bir hafta boyunca çalışıp da yüzünde hâlâ bir gülümseme olan herkes benim kitabımda bir azizdir."

Yanaklarım utançtan kızardı. "Benden şikayetçi mi oldu?"

Yüzümdeki panik ifadesini fark edince kıkırdıyor. "Dün dinlenme odasında bir ortağına seni şikâyet ettiğini duydum ama merak etme, herkese karşı böyledir. Amcası kurucu ortak olduğu için dokunulmaz olabilir ama yardıma ihtiyacın olursa bana haber ver.

onunla uğraşmak. Ben senin arkadayım." Omzuma güven verici bir şaplak attı.

"Teşekkür ederim, minnettarım," diye cevap veriyorum rahat bir nefes alarak.

"Tabii ki, biz avukat yardımcıları birbirimize destek olmalıyız."

Önceki şirketimde, herkesin aynı ikramiyeler ve terfiler için yarıştığı kıyasıya bir ortam vardı. Sonuç olarak, arkadaş edinmek imkansızdı. Burada durumun böyle olmadığını görmekten memnunum.

Grace hüzünlü bir ifadeyle, "Burada çalışmanın dezavantajı, göz alıcı birinin olmaması - patron hariç, o da çok güzel," diyor. "Nişanlı olmasaydım ve cinsel ilişkiye girmeme politikası olmasaydı bir hamle yapmak isteyebilirdim. Gerçi patronun tavrı çoğumuza yumurta kabukları üzerinde yürüyormuşuz gibi hissettiriyor ve bu benim için bir anlaşma kırıcı."

Henüz "patron" ile tanışmadım ama yönetici ortak Dawson Tate'i kastettiğini varsayıyorum. Koridorlarda onun titiz standartları ve huysuz mizacı hakkında fısıltılar duydum; görünüşe göre geldikleri kadar acımasız. Şirketin web sitesinde fotoğrafı yok, bu yüzden çekici olduğu konusunda Grace'in sözüne güvenmek zorundayım.

"Sorun değil." Güven verici bir gülümseme sunuyorum. "Zaten buraya göz zevki için gelmedim, yani en iyisi bu."

Üç ay önce Kevin ile olan felaket randevumdan sonra, telefonumdan flört uygulamasını sildim ve yakın zamanda başka bir randevuya çıkmayı planlamıyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum. Bir şeye ihtiyacınız olursa sohbet sistemimizden bana mesaj atmanız yeterli," diyen Grace, toplantı başlarken dikkatini odanın önüne çeviriyor.

Büyürken umutsuz bir romantiktim. Büyük jestlerin ve mükemmel peri masalı sonunun hayalini kurardım. Ancak, lisede acı veren bir ayrılık ve Kevin'la olduğu gibi bir dizi felaket ilk buluşmadan sonra, bu ideal romantizmin bir fantezi olup olmadığını sorguluyorum.

Bu beni ateşli dövme sanatçısı Cole'u düşünmekten alıkoymadı. Dudaklarını dudaklarımda hissettiğimi hatırladıkça yerimde kıpırdanıyorum. Uzun zamandır öptüğüm ilk kişiydi ve o güne kadar yaşadığım en heyecan verici öpücüktü.

Neden ayrıldığımı açıklamak için dövme salonuna geri dönmeyi düşündüm ama muhtemelen kapıdan çıktığım anda beni unutacak birine benziyordu. Bu da paylaştığımız anın hafızamda bu kadar canlı kalmasını daha da aşağılayıcı hale getiriyor.

Derin, tanıdık bir ses düşüncelerimi bölüyor ve şaşkınlıkla kaşlarımı çatıyorum. Hayallerimi ben mi canlandırdım? Çiçek karaladığım not defterimden başımı kaldırıp bakıyorum; dikkatimi dağıtmak istediğimde yaptığım bir alışkanlık.

O kusursuz mavi gözleri gördüğümde nefesim kesiliyor.

Aman Tanrım.

Bu Cole. Burada ne işi var?

Grace kulağıma fısıldamak için eğildi. "Kızım, iyi misin? Hayalet görmüş gibisin."

Boğazımdaki yumruyu yutup düşüncelerimi toparlıyorum. "Kim konuşuyor?" Cole'a doğru başımı sallıyorum.

"Bu Dawson Tate. Göz alıcı olduğu konusunda haklıymışım, ha?" Grace bir parça muziplikle söylüyor.

Başımı salladım. "Uh-huh."

İsteyeceğim son şey yeni iş arkadaşımın patronumuzla öpüştüğümü öğrenmesi. O zamanlar resmi olarak patronum olmasa da. Fark edeceğinden şüpheliyim. Yine de kapıyı gösterirler.

Grace sandalyesine yerleşir, dikkati Dawson'dadır.

Neden sahte bir isim kullansın ki?

Henüz beni fark etmedi ve etrafım bulanıklaşmaya başladığında ayrı bir çıkış stratejisi oluşturmamaya kadar sersemlemiş durumdayım. Dövme salonundaki Cole'un aslında Thompson & Tate'in yönetici ortağı Dawson Tate olduğunu tam olarak kavrayamıyorum.

Belki fark edilmeden gidebilirim. Dawson bana yardımcı avukatlarla çok vakit geçiren biri gibi gelmiyor ve farklı katlarda çalışıyoruz. Toplantılar sırasında arkada oturursam beni fark etmeme ihtimali yüksek.

Başımı öne eğiyorum ve sinirlerimi yatıştırmak için not defterime bir şeyler karalarken kendimi düşüncelerime kaptırıyorum, toplantıda konuşulanları zar zor kaydediyorum. Toplantı sona erdiğinde, neredeyse koltuğumun kenarındayım ve masama dönmek için sabırsızlanıyorum.

Dawson'ı görmezden gelme çabalarımın rağmen, ona bir kez daha bakmaktan kendimi alamıyorum. Bakışları benimkilere kilitlendiğinde bu kararımın hemen pişmanlık duyuyorum. Yüzü esrarengiz maskesine geri dönmeden önce bir parça eğlenceyle beni inceliyor.

Kimse toplantı odasından çıkamadan Dawson boğazını temizledi. "Reese Taylor, sizi ofisimde görmek istiyorum," diyerek beni işaret etti. Odadaki herkesin kafası şaşkınlık ve merakla bana doğru dönüyor, fısıltıyla konuştukları spekülasyonlar havayı dolduruyor.

Onu görmeye çağrılmanın birinin başının belada olduğu anlamına geldiği çok açık. Benim içinse kötü zamanlama ve onun çarpıcı bakışlarına verdiğim tepkiyi kontrol edemememden kaynaklanan basit bir durum.

Dawson cevabımı beklemeden konferans masasından bir yığın belge toplayıp odadan çıktı ve beni ofisini tek başıma bulmam için yalnız bıraktı.

Ayağa kalkıyorum, ellerimle oynarken bir o yana bir bu yana kayıyorum. Kovulmak üzere olduğumdan neredeyse eminim. Dawson'ın kalmama izin verme ihtimali yok. Milyarlarca dolarlık bir firmanın yönetici ortağı olduğunu ve benim de sadece bir stajyer olduğumu düşünürsek, bu İK için tam bir kabus olur.

Durumla yüzleşmek için cesaretimi topladığımda Rob'un kaşlarını çatarak bana doğru geldiğini fark ediyorum.

"Dawson Tate'i nereden tanıyorsun?" diye soruyor bana ulaştığında.

"Bilmiyorum," diye yalan söyledim.

Dawson bana özel hayatını çalışanlarıyla paylaşan biri gibi gelmiyor, bu yüzden gerçeği kendime saklıyorum.

Rob'un gözleri kısılır. "Beni utandırmasan iyi edersin," diye uyarıyor. "Yetki Dawson'da olabilir ama kurucu ortak amcam. Eğer seni işten çıkarmaya karar verirsem, günün sonunda gitmiş olursun." Sözlerini parmaklarını şıklatarak noktallıyor.

"Sana inanıyorum." Boş tehditleri endişelerimin en küçüğü, ama bu onu yatıştırmaya çalışmama engel değil.

"Masanıza döndüğünüzde tam bir rapor bekliyorum."

"Rob, diğerleriyle toplantıya geç kalmadın mı? ortaklar?" Grace yanıma gelirken araya giriyor.

"Sen kendi işine bak," diye hırlıyor.

Adam yanımdan geçip hışımla odadan çıkarken Grace gözlerini deviriyor.

Grace, "Tam bir pislik ama merak etme, sadece konuşuyor ve hiçbir şey yapmıyor," diyor. "Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim," diye gülümseyerek onu temin ediyorum.

"Rob'un amcasının şirketin sahibi olduğu doğru mu?"

"Evet, adı Maxwell. Üç yıldır burada çalışıyorum ve onunla bir kez bile karşılaşmadım. Anladığım kadarıyla müşterilerle doğrudan iletişim kurmuyor. Hatta bir mali skandala karıştığına ve Dawson'ın şirketin batmasını önlemek için bunu düzeltmek zorunda kaldığına dair bir söylenti dolaşıyor." Daha yakına eğiliyor ve sesini alçaltıyor. "Görünüşe göre Rob, şirket bir aile şirketi olarak başladığı için Dawson'a kızıyor ve deneyimsiz olmasına rağmen onun yönetici ortak olması gerektiğini düşünüyor." Duraksıyor ve saatine bakıyor. "Gitseniz iyi olur. Patron bekletilmekten hoşlanmaz."

"Dawon'un ofisi nerede?"

"Koridorun sonunda solda." Genel yönü işaret ederek gösteriyor. "İyi şanslar."

"Teşekkürler," diyorum ve konferans odasından çıkıyorum.

Dawson'ın ofisine yaklaştığım her adımda kalbim küt küt atıyor. Oraya vardığımda kalın bir şekilde yutkunuyorum, kapıyı çalmak için cesaretimi toplarken kapalı kapıya bakıyorum. Üç geçici dokunuştan sonra, sesi diğer taraftan süzülüyor. "İçeri gel."

Kapıyı açtığımda onu masasında oturmuş, dizüstü bilgisayarına odaklanmış, parmakları tuşların üzerinde uçuşurken buluyorum.

"Beni mi görmek istediniz?" Kendime güveniyormuş gibi yaparak söylüyorum. "Kapıyı kapat," diye emretti Dawson.

İtaat ederken ellerim titriyor, kapı kilitlenirken çıkan tıkırtı tüm ofiste yankılanıyor. Korkutucu bakışları altında sinme isteğime rağmen, omurgamı dikleştiriyorum ve ona doğru kararlı adımlarla ilerleyerek masasının önünde duruyorum.

Oda geniştir ve zengin maun kitap rafları geniş bir yasal cilt koleksiyonu barındırmaktadır. Odanın karşısında, çağdaş bir sanat eserinin altında deri bir kanepe oturuyor ve köşede iyi stoklanmış bir bar arabası konumlandırılmış. Büyük pencereler, aşağıdaki hareketli şehrin geniş bir manzarasını sunmaktadır.

Dawson deri sandalyesinden kalkıp önümde durmaya geliyor. New York'un en korkulan avukatıyla aynı ortamda bulunmanın verdiği özgüven buharlaşıyor.

Ben işine her şeyden çok değer veren bir şüpheciyim ve yetişkin erkekleri ağlatmakla ünlüyüm.

Şimdi anlıyorum ki Dawson'ın tanıştığımız geceki sözleri çift anlamlıymış. Dövme sanatçısı olarak yaptığı işlerden bahsettiğini sanıyordum ama şimdi müzakereler sırasında en sert erkekleri bile ağlatabilme yeteneğinden bahsettiği anlaşılıyor.

Aramızdaki hava görünmez bir enerjiyle titrerken, benim beklentiyle karıncalanıyor. Omuzlarımı dikleştiriyorum ve bakışlarımı sarsılmaz bir kararlılıkla karşılıyorum, bundan sonra ne olaksa ona hazırım.

CHAPTER 2

Dawson

Hindistan cevizi ve ananasın tatlı kokusu havayı dolduruyor ve çenemi sıkmama neden oluyor. Son üç aydır hafızamı rahatsız eden kokunun aynısı.

Sağlam kontrolümle tanınıyım. Bu kadar iyi bir avukat olmamın nedenlerinden biri de bu. Rakibim pes edene kadar onu beklemeye hazırım. Benim işimde, hazırlıksız yakalanmak davayı kaybetmek anlamına gelir ve bu da milyonlarca dolar zarara yol açar.

Bu da her zaman her şeye hazırlıklı olduğum anlamına geliyor.

Şimdiye kadar.

Planlamadığım tek şey, bugün tüm çalışanlar toplantısına katılmak ve dövme salonundan aklımdan çıkmayan ilginç ve konuşkan kadın Reese'i görmektir.

"Burada ne yapıyorsun?" Sertçe sordum. "Buranın benim şirketim olduğunu biliyor muydun?"

Buraya gelmesini beklerken çalışan dosyasını çıkardım. Bu onun ilk haftası, ancak bu yılın başlarında bir kez başvuruda bulunmuş, bu da kuşkusuz bu tür bir azmin nadir olduğu bir sektörde onu diğerlerinden ayırıyor. Israrı etkileyici ve çoğunun sahip olmadığı bir kararlılık gösteriyor. Ayrıca önceki hukuk bürosundan, olağanüstü bir iş ahlakına sahip olağanüstü bir çalışan olarak onu öven birkaç övgü raporu buldum. Yine de güdöleri konusunda şüphelerim var. Acaba Steel & Ink'te iş bulmadan önce kasıtlı olarak mı buraya geldi diye düşünmeden edemiyorum.

sırrımı ortaya çıkarmak için daha büyük bir plan olarak. Uzak bir ihtimal gibi görünüyor ama henüz bu ihtimali göz ardı etmeye hazır değilim.

Reese başını sallar. "Nereden bilebilirdim ki? Bana adının Cole olduğunu söylemiştin."

İyi bir noktaya değindi.

Burnumun kenarını çimdikliyorum. "Bu benim göbek adım."

Dövme dükkanında bir takma ad benimsemek, hayatımın bu kısmını hukuk kariyerimden ayrı tutmama yardımcı oluyor.

"Bunu daha önce bilmek iyi olurdu," diye mırıldanıyor çoğunlukla kendi kendine.

"Söyle bana Reese, neden burada çalışmak istedin?"

"Çünkü şehirdeki en iyi firma." Elleriyle kıpırdanıyor, yere bakıyor.

O konuşurken gözlerim dizlerinin hemen altına kadar inen ve kıvrımlarını vurgulayan siyah A kesim eteğinde geziniyor. Kızıl saçları kalp şeklindeki yüzünü çerçeveliyor, gevşek dalgalar omuzlarına düşüyor ve dudaklarına elektrikli bir öpücük yerleştirirken onu sıkıca kavradığım görüntüler zihnime sızıyor.

Bu, çalışmam hakkında düşünmek için uygunsuz bir düşünce.

Birkaç ay önce öpüştüğümüzde benim için çalışmadığını kendime hatırlatarak bu geçici düşünceyi rasyonalize ediyorum.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirip bakışlarımı pencereye kaydırıyorum. "Ofisteki hiç kimse benim bir dövme dükkânım olduğunu bilmiyor ve bunun böyle kalmasını istiyorum, anladın mı?" Ses tonumu sertleştirerek söylüyorum.

Bir dövme sanatçısı, müvekkillerimin bir avukat için en yüksek parayı ödediklerinde bekledikleri cilalı imajla tam olarak uyuşmuyor. Dövmelerimi gizli tutmamın ve prestijli bir avukata yakışır bir kişilik sergilememin bir nedeni var.

"Dövme salonunuzda radarın altında kalmaya çalışıyorsanız, pantolon ve elbise gömleği size hiçbir şey yapmaz

iyilik." Reese elini ağzına kapatıyor ve bunu yüksek sesle söylediği için benim kadar şaşırılmış görünüyor.

Gülümseme dürtüsüne direniyorum. Aslanların ininde ama bana seslenmekten çekinmiyor. Bu saygı duyduğum bir şey. Bu anı ona daha yakından bakmak için kullanıyorum. Zümrüt gibi parlak yeşil gözleri sessiz bir yoğunlukla parlıyor ve çillerle tozlanmış bir burun tarafından çerçeveleniyor.

Tanrım, hatırladığımdan daha güzelmış.

Ve yasak, kendime hatırlatıyorum.

"Genellikle Cuma günleri işten sonra doğruca Steel & Ink'e gidiyorum ve kimse ne giydiğimi umursamıyor, bu yüzden değiştirmem için bir neden yok."

"Yani bu gizli bir hobinin lüks versiyonu gibi bir şey mi? Bazı insanlar yıkıcı kanaviçe işleri yapar. Diğerleri bodrum katlarında kendi biralalarını üretiyor. Zengin hukuk firması ortakları dövme salonları satın alıp işletiyor. Anladım."

Boğazımı temizliyorum. "Elbette Bayan Taylor, bana gerçekten ne düşündüğünüzü söyleyin," diyorum kuru bir sesle. "Her zaman fikrinizi söylemeyi alışkanlık haline mi getirirsiniz?"

"Sadece özellikle ilham aldığımı hissettiğimde." Eteğini düzeltirken Reese'in yanakları pembeleşiyor. "Beni kovacak mısın?" diye ağzından kaçırır.

Sorusu duraksamama neden oldu. Birinin gerçek niyetini anlamakta iyiyimdir ve yönetici ortak olduğumdan habersiz burada çalışmak için başvurduğu konusunda doğruyu söylediğine inanıyorum.

Onu yakından izliyorum. "Seni kovmayacağım." Bana şüpheli bir bakış attı.

"Kovmayacak mısın?" "Hayır."

Zihnimde hızla bir fikir şekilleniyor ve tüm sağduyuma rağmen bu fikrin peşinden gidiyorum. "Ama seni ekibime atayacağım. Avukat yardımcım geçen ay istifa etti ve ben de ek desteğe ihtiyaç duyan yüksek profilli bir dava üstlendim," diyorum yüzümden bir gülümseme hayaleti geçerken, ifademi toparlamadan önce.

Ne halt ediyorum ben?

Onu transfer etmek için gereken evrak işleri tam bir kabus olurdu ama bu İK'nın sorunu. Eğer akıllı olsaydım, onu kendi yoluna gönderir ve burada olduğu sürece ikinci kattan uzak dururdum. Dosyasını kontrol ederken, sadece yirmi üç yaşında olduğunu fark ettim. İşime geldiğinde kuralları esneten otuz beş yaşındaki bir şüpheli için çok genç; adalet ararken ahlaki pusulam genellikle çarpıktır.

İhtiyacım olan son şey, saklı tutmayı tercih ettiğim bir yanımı ortaya çıkaran çarpıcı kadının yanında daha fazla zaman geçirmek.

"Beni naklettiremezsiniz," diye itiraz ediyor Reese, sesi panikle karışık.

Başımı iki yana eğiyorum, onun çılgınca yalvarışı karşısında şaşırıyorum. "Neden olmasın? Ben bu firmanın yönetici ortağım ve çalışanlarımla ilgili kararları ben verebilirim, buna işe yeni personel almak da dahil."

Kaçmaya hazırmış gibi kapıya bakıyor. "Dövme salonunda olanlar bir hataydı ve hiç olmamış gibi davranmayı gerçekten çok isterim."

Ne oluyor be?

Onu doğru duyup duymadığımdan emin olamadan hızla göz kırpiyorum. Daha önce hiçbir kadın beni öptüğüne pişman olduğunu söylememiştir. Genellikle gecemiz bitmeden daha fazlası için yalvarırlar. Ve fiziksel bir ilişkiyi manipüle etmek için ondan ekibime katılmasını isteyeceğimi düşünmesi canımı yakıyor.

Reese yatağıma girdiyse, orada olmak istediği içindir. Ama ilgilenmediğini açıkça belirtti ve ben de kendime ikinci kez onun kesinlikle yasak olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım.

Elimi dramatik bir şekilde kalbimin üzerine koydum. "Yaralıyım."

"İçimden bir ses egonun bu darbeyi kaldırabileceğini söylüyor," diye karşılık veriyor.

Sertçe yutkunuyorum. "Emin olun, sizden benimle tamamen profesyonel bir kapasitede çalışmanızı istiyorum."

Gerçek bu olsa da, sessizce arkadaşlık etmeme politikasına lanet ediyorum. Neden yıllardır yatmak istediğim tek kadın sahip olamadığım kadın oluyor?

"İtirazınız doğrudan benimle çalışmak mı?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor. "Rob'un avukat yardımcısı olarak işe alındım. Bir hafta çalıştıktan sonra beni transfer ederseniz dedikodular yayılır ve ben bundan kaçınmayı tercih ederim. Buradaki yerimi kendi liyakatimle kazanmak istiyorum, patronla bir ilişkim olduğu için değil."

Rob'dan bahsedilince gözlerimi deviriyorum. O palyaço Maxwell'in yeğeni olduğu için dokunulmaz olduğunu sanıyor ama o da diğer çalışanlarımız gibi harcanabilir. Ben olmasaydım, Maxwell müşteri fonlarını zimmetine geçirdiği ortaya çıktığında burası batardı. Ayaklarımın üzerinde düşünme yeteneğim ve hikâye uydurma becerim sayesinde şirketin itibarı zarar görmedi ve ben de yönetici ortak oldum.

"Rob sensiz de iyi olacak," diyerek endişesini geçiriyorum.

Kendisi sınırlı bir portföye sahip küçük bir ortak ve ekstra kaynak gerektiren yüksek profilli davalara atanmıyor. İK'nın ilk etapta neden bir avukat yardımcısı talebini onayladığından emin değilim.

"Dedikodulara gelince, kimse kararımı sorgulamayacak, güven bana." Her dedikoduyu bastıramayabilirim ama kabul edeceği anlamına geliyorsa elimden gelenin en iyisini yapacağım.

Reese omuzlarını dikleştiriyor ve bakışlarımı karşılamak için çenesini kaldırıyor. "Bay Tate, teklifiniz için teşekkür ederim ama saygıyla reddediyorum."

Yaklaşıyorum, ayaklarımız neredeyse birbirine değecek, ama o irkilmiyor. "Peki ya cevabını kabul etmezsem?"

Derin bir nefes alır. "O zaman fena halde hayal kırıklığına uğrayacaksın çünkü fikrimi değiştirmeyeceğim."

"Bunu göreceğiz," diyorum, ağzımın kenarlarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor.

Burnundan sertçe nefes veriyor ve gözlerini kısıyor, belli ki eğlenmiyor. Daha önce hiç bir çalışanım

Şimdiye kadar otoritemi sorgulamadım.

Yerinde duruyor, kararlı ve inatçı bakışlarını bana dikmiş. Başka biri olsa hızlıca kaçmak için çabalarlı ama Reese öyle değil. Bana meydan okuma kararlılığında tuhaf bir şekilde zorlayıcı bir şey var ve kendimi onun cesareti karşısında büyülenmiş buluyorum.

Saçının bir tutamı yüzüne düştüğünde, onu kulağının arkasına sıkıştırıyorum. Dokunuşumla ürperiyor ve tüyleri diken diken oluyor. Gözleri dudaklarımda gezinirken aramızdaki enerji yoğunlaşıyor. Başını bana doğru eğdiğinde nefes alış verışı hızlanıyor.

Bacaklarının belime yapıştığı, beni kendine çekerken parmaklarının saçlarıma dolandığı ve yumuşak dudaklarının dudaklarıma değdiği anı, kısık bir iniltiyi bastırmama neden oluyor. Ellerim yanlarımda seğiriyor, ensesini kavrayıp onu kendime çekmek için kaşınıyorum.

Reese de benzer bir duygu fırtınasıyla mücadele ediyor gibi görünüyor, dudakları teslim olmanın eşiğindeymiş gibi hafifçe aralanmış.

Koridordan gelen sesler beni kendimden geçiriyor ve birkaç adım geri çekiliyorum. Az önce aramızda olanlar kabul edilebilir bir işyeri davranışı değildi ve aksini ne kadar istesem de bir daha olamazdı.

Durumu kontrol altına almak için boğazımı temizledikten sonra masamın etrafından dolaşarak ofis koltuğuma oturuyorum.

Reese'e "Gidebilirsin," dedim.

Kaybolmadan önce yüzündeki kederli ifadeyi kısa bir anlığına yakalıyorum.

Kapıdan çıkmadan önce alaycı bir ifadeyle "Evet efendim," diyor.

Şakaklarıma masaj yaparak Reese'i zihnimden uzaklaştırmaya çalışıyorum. Onun peşinden gitme isteğini uyandıran düşünceyi susturmak için - onun sesini tekrar duymak için.

En iyi kararıma rağmen, kararımı verdim: Onu ekibimde istiyorum. Benim şirketimde çalışıp onu her gün görememe fikrine katlanamıyorum. Ben sadece

İŖe yaraması için kutunun dıřında dūřūnmek ve meydan okumaya fazlasıyla hazırım.

CHAPTER 3

Reese

Dün Dawson'la olan etkileşimimi düşündüğümde karnımda bir sıcaklık oluşuyor. Onun dokunuşunun kıvılcımından başka bir şeye konsantre olamıyordum. Yanağımı okşayan eli çok doğru hissettirdi, vücudum onun patronum olduğu gerçeğini tamamen görmezden geldi. Sanki kendi başına hareket ediyor, geçmekte olduğumuz profesyonel çizgileri geçersiz kılıyordu.

Ne kadar yakın olduğunu, nefesinin tenimi nasıl ısıttığını ve dudaklarının sert bir çizgiye yerleştiğini hatırlıyorum. Gözleri, kalan mesafeyi kapatma ya da çekip gitme dürtüsüyle savaşıyormuş gibi arzu ve kısıtlama karışımıyla titriyordu.

Dawson bana Rob ile çalışmamam için bir çıkış yolu önerdi ama kabul edemedim. Belirli bir rol için işe alındım ve herhangi bir iltimas görüntüsünden kaçınmak istiyorum. Bu iş benim birincil gelirim ve hukuk fakültesi için para biriktirirken mevcut harcamalarımı da destekliyor ve bunu tehlikeye atamam.

Dawson'la her gün yakın çalışsaydım, geri döndüremeyeceğim sınırları aşmak için çok cazip olacağımdan bahsetmiyorum bile. İşleri profesyonelce yürütebileceğimi düşünmek isterdim ama dünkü tepkime bakılırsa ateşle oynamamak en iyisi.

Onunla çalışmam için gösterdiği hevesin beni takip etmek ve ikili bir hayat sürdüğü sırrını korumak için olduğu sonucuna vardım. Ama ona asla ihanet etmem ve inanılmaz sanat eserlerini gördükten sonra - olağanüstü bir yeteneği olduğu açık.

Tepkisinden anladığım kadarıyla Dawson Tate uzlaşmaya ya da kendisine hayır denmesine alışık değil. Eyaletteki en prestijli hukuk firmasını yönetiyor ve duyduğuma göre, insanların iradesini kendi iradesine uyacak şekilde bükme konusunda bir yeteneği var, sonuçları ne olursa olsun.

Eğer kendimi koruyabilecek olsaydım, ne pahasına olursa olsun ondan uzak dururdum.

Keşke bu mümkün olsaydı.

"Reese, iyi misin? Ne dediğimi duydun mu?"

"Ha?" Yüzünde endişeli bir ifadeyle masanın karşısından bana bakan Noah'ya bakıyorum.

Tüm dikkatini bana vermek için ders kitabını bıraktı. "Argümanımdaki mantıksal hatanın ne olduğunu sordum ama aklın başka yerde olmalı."

Çalışma seansımız sırasında hayal kurarken yakalandığım için yüzüm kızarıyor. "Özür dilerim, Noah. Thompson & Tate'i düşünüyordum."

Bana sempatik bir gülümseme sunuyor. "Üzülme. Zor bir ilk hafta geçirdin ve kulüpte geçirdiğin uzun bir geceden sonra şu anda uyanık olmana bile şaşırdım."

Dün gece vardiyamızdan sonra onun evine geri döndük ve ben onun kanepesine uzandım. Fazla uyumamış olsak da çalışmak için erkenden uyandık. İkimiz de ilk denememizde LSAT'de iyi puan almaya kararlıyız, bu da sığdırabileceğimiz her çalışma seansından ve deneme sınavından yararlanmak anlamına geliyor.

"İlk personel toplantınız nasıl geçti? Dün gece bunun hakkında konuşma fırsatımız olmadı."

Utancımı gizlemek için yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. "Yönetici ortak Dawson Tate ile tanıştım. Herkesin önünde benimle özel olarak konuşmak istedi. Çok utanç vericiydi." Dawson ve Cole'un aynı kişi olduğu kısmı atlıyorum. Sonunu asla duyamazdım.

Noah'nın kalemi elinden kayıyor, ağzı bir karış açık kalıyor. "Şaka yapıyorsun. Bunu hak edecek ne yaptın sen?"

Öfkeyle iç çektim. "Sanki müdürü görmeye gönderilmişim gibi konuşuyorsun."

"Şaka yapıyorsun, değil mi? Dawson Tate kötü şöhretlidir. Acımasızdır ve hiçbir davayı kaybetmez. Aslında, davalarının çoğu mahkeme dışında çözülür çünkü o çok iyi bir müzakerecidir." Kalemimi mutfak zemininden almak için eğildi. "Hapiste yattığına dair bir söylenti bile var. Doğru olsun ya da olmasın, bu onu daha korkutucu yapıyor."

"Eğer bu doğru olsaydı avukatlık yapamazdı." İşaret ediyorum.

Dawson'ın dövme kollarını ve yıpratıcı davranışlarını düşününce bu söylentinin gerçek olup olmadığını merak ediyorum. Daha da önemlisi, neden hapis yatmış olması fikri onu daha çekici kılıyor?

Noah kıs kıs güler. "Geçmiş göz önüne alındığında, sinir bozucu bir hapis cezasının onu bir şey yapmaktan caydıracağını sanmıyorum."

"Muhtemelen değil," diye kabul ediyorum. "Ne olursa olsun, benden avukat yardımcısı olmamı istedi."

Daha çok talep gibi.

Noah bir ıslık çalar. "Kahretsin, Reese. Bu çok etkileyici. Etrafında sadece en iyilerin olduğunu duydum."

Alt dudağımı çiğnerken koltuğumda kayıyorum. "Onu geri çevirdim," diye itiraf ediyorum.

Doğru seçimi yaptığımdan emin olsam da aklımda bir şüphe gölgesi var.

"Bekle." Noah elini uzattı. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Dawson Tate'e hayır mı dedin? Victor Mangum'un milyarlarca dolarlık patent iddiasını ortadan kaldıran ve onu televizyonda yayınlanan bir hukuk davasında ağlatan, aynı zamanda teknoloji dünyasındaki itibarını da mahveden adama mı? Bunu neden yaptın?" Bana inanmaz bir ifadeyle bakıyor.

Ben de kendime aynı soruyu soruyordum. Pervasızca bir hareketi ama kim olursa olsun beni ezmesine izin veremezdim.

"Çünkü benim zaten bir işim var."

"Dayanamayacağın bir patronla" diye hatırlatıyor Noah.

"Ve Dawson'ın Rob'dan daha iyi olacağını mı düşünüyorsun?"

İç çekiyor. "Haklısın. Sadece dikkatli ol, tamam mı?" Elimi nazikçe sıkmak için uzanıyor. "Dawson daha yaşlı, daha deneyimli ve inatçı olmasıyla ünlü."

Eğer bu kadar acımasızsa, dövme dükkanına davetsiz geldiğimde neden bir öfke patlaması yaşamadı? Kabul ediyorum, pek eğlenmemişti ama benimle konuşurken ses tonunda Kevin'la yüzleşirkenki sertlik yoktu. Ve öpücüğü sert olabilirdi, ama omurgamdan aşağıya bir ürperti gönderdi ve daha fazlasını arzulamama neden oldu.

Sert bir kişiliğe sahip, güçlü bir avukatın hafta sonlarını neden dövme sanatçısı olarak geçirdiğini düşünmek ilgi çekicidir. Güzel, tuhaf, yaratıcı dövmeler çizen biri nasıl olur da yetişkin adamları mahkemede ağlatabilir?

Dawson çözemediğim bir bulmaca ve onun hakkında daha fazla şey öğrenme isteğim giderek artıyor. Bakışlarımı beni dikkatle izleyen Noah'ya çeviriyorum. "Kalan zamanımızı işim hakkında konuşarak mı yoksa ders çalışarak mı geçireceğiz?"

Çenesine dokunuyor, dudaklarında alaycı bir gülümseme.

"Duruma göre değişir.

Dikkatini verecek misin?"

"Sadece aldığın tavuk bonfileleri yiyebilirsek."

Noah kıkırdar. "Tamamdır."

Ders kitabımı kucağıma yerleştirirken, uyarısı devam ediyor ama Dawson hakkındaki merakım artıyor. Esrarengiz doğası beni içine çekiyor ve onda görüldüğünden daha fazlası olduğunu hissediyorum. Neyse ki, ofiste ondan uzak durabilir ve önceliklerimin üstünde kalabilirim.

Gecenin ilerleyen saatlerinde eve geldiğimde ev buzluk gibiydi. Aceleyle yatak odama gidip üzerime bir kazak, tüylü çoraplar ve büyükannemin geçen yıl Noel için ördüğü parmaksız eldivenleri giyerken titriyorum.

Geçen ay fırının pilot ışığı söndükten sonra, ısıtma teknisyeni bana fırını değiştirmem gerektiğini ve bunun bana altı bin dolara mal olacağını söyledi. Fırın sıcak suyu da sağladığı için soğuk duşlarla idare etmek zorunda kaldım.

Yatağa girip battaniyelerin altına girerek soğuktan korunmaya çalışıyorum. New York'ta sonbahar geldi ve havalar değişti. Çalışan bir fırın olmadan acımasız bir kış geçirme fikri tüylerimi ürpertiyor.

Her seferinde bir sorun, Reese.

Komodinin üzerinden eski, hırpalanmış dizüstü bilgisayarımı alıyorum. Yüzeyi çizik ve eziklerle kaplı, ekranı titriyor, tuşları yıpranmış ve harflerin çoğu silinmiş. Üniversite birinci sınıftayken, bu şeyi yerel bir ikinci el mağazasında bir çöp kutusunun dibinde buldum ve gerçekten çalıştığında hoş bir sürpriz oldu. O zamandan beri benim güvenilir yardımcım oldu.

Çalıştırdıktan sonra banka hesabımı kontrol ediyorum ve ekside olmadığımı görünce rahat bir nefes alıyorum. Aylık harcamalarım ve büyükannemin emekli maaşı ya da Sosyal Güvenlik tarafından karşılanmayan yaşlı yaşam masrafları arasında her bir doların önemi var. Ev onarımı da bir lüks olabilir.

Fırının çalışmamasına ek olarak, büyükannem ve büyükbabamın eski odasında çürüyen döşeme tahtaları, banyoda küçük bir küf sorunu ve yağmur yağdığında sorun yaratan çatıda bir sızıntı var.

Ev tam bir para çukuru ama ondan vazgeçmeyi reddediyorum. Büyükbabam bu evi yeni evlendiklerinde büyükannem için almıştı, birlikte kuracakları geleceğe dair hayallerle doluydu. Ben genç bir kızken kalp krizinden vefat etti ve büyükannem için uzun süre birlikte yaşadıkları evi satmak büyük bir yıkım olacaktı.

Kırk yıl. Tüm hayatımı burada geçirdiğimi ve taşınma düşüncesinin kalp kırıcı olduğunu söylemiyorum bile.

Burası aynı zamanda annemin büyüdüğü yer ve burada yaşarken kendimi ona bağlı hissediyorum. Yaptığı her şeyde başarılı olan tek çocuktuk - amigo takımının kaptanı, okul birincisi ve tam burslu üniversite öğrencisi. Üniversite birinci sınıfta hamileyken eve ziyarete geldiğinde, büyükanne ve büyükbabam şok oldular ama desteklediler. Daha önce bir erkekten hiç bahsetmemişti, sadece yaşça büyük olduğunu ve baba olmakla ilgilenmediğini söylemişti.

Ben daha küçük bir çocukken anneme dördüncü evre Hodgkin lenfoma -bir tür kan kanseri- teşhisi kondu. Altı ay sonra da vefat etti. Ölümüne hazırlanırken her dönüm noktasını belgeledi, bana düzinelerce mektup yazdı ve bana sevgisinin fiziksel hatırlatıcılarını bırakmak için birlikte çekilmiş fotoğraflarımızla birkaç albüm doldurdu. Annemle ilgili hiçbir somut anım olmadığı için, bu hatıralar onun yokluğunun acısını hafifleten ve teselli eden bir can simidi oldu.

Dizüstü bilgisayarımı kapatmak üzereydim ki günaha girdim. Parmaklarım klavyenin üzerinde uçuşuyor ve çok geçmeden Dawson için sonsuz arama sonuçlarında geziniyorum.

Lisans eğitimini New York'ta tamamladı ve Yale Hukuk Fakültesi'ne devam etti. Kısa bir süre sonra Thompson & Tate'den aldığı iş teklifini kabul etti ve hızla yükselerek firmanın en genç ortağı oldu. Acımasız ünü ve nasıl ülkenin en çok aranan şirket avukatlarından biri haline geldiği hakkında düzinelerce makale var. Hatta bazı raporlar stratejik yatırımlarının onu milyarder yaptığını ve finansal imparatorluğunun avukatlık mesleğinin ötesine geçtiğini öne sürüyor.

Bunun tam aksine, üç ay önce tanıştığım dövme sanatçısı, mürekkebi canlı bir hayata dönüştürme konusunda yetenekliydi ve dövmelerini uzun kollu gömleklerin altına saklamak yerine gururla sergiliyordu. Bu adam başarı ya da maddi kazanç peşinde koşan biri gibi görünmüyordu. Bu da onun hangi yönünün gerçek olduğu sorusunu gündeme getiriyor.

Hırslı bir avukat mı yoksa kendini ifade etmekte tatmin bulan bir sanatçı mı?

Bütün gece dönüp durduktan sonra metroya binip büyükannemi, beş yıl önce buzda kayıp düştükten sonra taşındığı destekli yaşam tesisi Oak Ridge'de ziyaret ettim. Geçirdiği kalça ameliyatının ardından iyileşmesi uzun sürdü ve ona yardım etmek için üniversiteye gitmeyi erteleme teklifime rağmen, bağımsızlık duygusunu korurken ihtiyaç duyduğu bakımı alabileceği bir yere taşınmak konusunda ısrarcıydı.

İçeri girdiğimde beni elli yaşlarında, safir rengi yün bir kazak giyen hevesli bir esmer olan April karşılıyor. Yavru köpek terapisinden yaşlılar için salsa derslerine kadar her şeyin reklamını yapan posterlerle kaplı resepsiyon masasının arkasında oturuyor.

Bana sıcak bir gülümseme veriyor. "Hey, Reese. Nasılsın?"

"Uzun bir hafta oldu. Heyecan verici ama bir o kadar da bunaltıcı olan yeni işime başladım. Hâlâ kahve makinesini çözmeye, herkesin ismini doğru tutmaya çalışıyorum ve patronum beni her sabah pasta almak için boşa kürek çekmeye gönderiyor." Aşırı paylaşımcı olabileceğimi fark ederek garip bir şekilde kıkırdıyorum. "Bunlar personel için." Buraya gelirken aldığım çeşitli taze pişmiş çöreklerden oluşan kutuyu ona uzatıyorum.

Dengeyi sağlamak için bu hafta alışveriş listemden balkabağı baharatlı kahve kreması da dahil olmak üzere birkaç gereksiz şeyi çıkarmam gerekecek ama personele minnettarlığımı göstermek için buna değer. Grams'e çok iyi davrandılar ve takdir edilmeyi hak ediyorlar.

April elini kalbinin üzerine koydu. "Çok nazıksınız; her zaman çok cömertsiniz." Çörekleri resepsiyon merkezinin arkasına, sakinlerin göremeyeceği bir yere yerleştiriyor. "Georgia sizi güneşlenme odasında bekliyor."

"Teşekkür ederim," diyorum ve ona el sallayarak veda ediyorum.

Güneşlenme odasına ulaştığımda, büyükannemi pencere kenarındaki sallanan sandalyede oturmuş kitap okurken buluyorum. Gri saçları yüzünü çerçeveleyecek şekilde toplanmış, üzerinde en sevdiği lavanta kaşmir kazağı ve ona uygun bir etek var. Beni görünce kitabından başını kaldırıp yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle bakıyor.

"Reese, hayatım. Seni gördüğüme çok sevindim." Gülümsüyor.

Onu yanağından öpmek için eğiliyor, nane ve tarçının rahatlatıcı kokusunu içime çekiyorum. Bu beni çocukluğuma götürüyor; sabahın erken saatlerinde mutfakta onun meşhur tarçanlı rulolarının yapımına yardım ederken, arka planda büyükannem ve büyükbabamın pikabından Ella Fitzgerald'ın sesi geliyor.

"Hey, büyükanne."

Elimi şefkatle sıkıyor. "Seni özledim, tatlı kız."

"Ben de seni özledim."

İfade edebileceğimden çok daha fazla.

Göğsüme ağır bir yük çöküyor. Onu sadece haftada bir kez görmek, beş yıl öncesine kadar benimle aynı evde yaşadığını acı tatlı bir şekilde hatırlatıyor. O ve büyükbabam beni büyüttüler ve bugün olduğum kişi haline getirdiler. Onun evdeki yokluğu, her geçen hafta daha da derinleşen bir boşluk gibi geliyor.

Annem vefat ettikten sonra büyükannem ve büyükbabam beni büyütme için devreye girdikleri için çok şanslıyım. Emekliliğe yaklaşıyor olmaları ya da bunun mali yüklerini artırması önemli değildi. Destekleyici ve istikrarlı bir ortamda büyümemi sağlamak için her şeyi yaptılar ve sonsuza dek minnettar kalacağım. Beni yanlarına almamış olsalardı hayatım çok farklı olabilirdi.

Ben şanslı olanlardan biriyim ve her çocuğun benim sahip olduğum ikinci şansa sahip olamayacağını biliyorum, bu yüzden çocuk savunucusu bir avukat olmak istiyorum.

Büyükannem elini benimkinin üzerine koyuyor ve beni şimdiki zamana çekiyor.

"Yeni işin nasıl gidiyor, tatlım? Hiç arkadaş edindin mi?"

"İyi gidiyor. Firmadaki diğer stajyer Grace gerçekten iyi birine benziyor ama çok meşgul olduğum için henüz onu tanıma fırsatı bulamadım."

"Bunu duyduğuma sevindim," diye gülümsüyor. "Noah nasıl? Birkaç haftadır buraya gelmedi."

"Harika. Kâtipliğini çok seviyor ve hâlâ her Cumartesi birlikte LSAT sınavına çalışıyoruz."

Birkaç ziyaretimde bana katıldı ve büyükannem ona bayılıyor. Onunla ilk tanıştığında çöpçatanlık yapmayı denedi ama Noah'ın sadece erkeklerle çıktığını öğrenince işler değişti.

"Kendini yıpratma," diye azarlıyor Grams. "Gençsin, güzelsin ve işin dışında da bir hayatın olmalı."

Boğazım düğümlenirken zayıf bir gülümsemeyi zorluyorum. Ne Echo'da çalıştığımdan haberi var ne de evde sürekli büyüyen tamirat listesinden. İsteyeceğim son şey, benim için zaten olduğundan daha fazla endişelenmesi.

"Merak etme büyükanne, yapmayacağım." Elini sıkıca tutarak her şeyin yolunda olduğunu anlatmaya çalışıyorum. "Seni çok seviyorum."

Bir tutam saçını kulağımanın arkasına sıkıştırıyor ve bana gülümsüyor. "Ben de seni seviyorum, tatlı kızım."

Büyükannem her zorluğun üstesinden gelme sebebim ve bir gün hukuk diplomamı aldığımda beni destekliyor olacak. Yaptığımız fedakârlıklar buna değecek. Onu hayal kırıklığına uğratmayacağım; bu bir seçenek değil.

CHAPTER 4

Reese

Pazartesi sabahı geldiğinde, çalan alarmımla inliyor ve kendimi yataktan dışarı sürüklüyorum.

Dün büyükannemi ziyaret ettikten sonra, hava soğuk olduğu ve ısıtma sistemi olduğu için öğleden sonrayı kütüphanede ders çalışarak geçirdim. Eve dönerken, Pazar öğleden sonra indirimlerinden en iyi şekilde yararlanmak için markete uğradım ve evime vardığımda yatağıma kıvrılıp Love Island'ın son sezonunu izledim.

Maceralı bir hayat sürmüyor olabilirim ama bu benim hayatım. Bir gün hukuk fakültesini bitirip hayalimdeki işe girdikten sonra geriye dönüp baktığımda her şeye değdiğini göreceğim.

İşe giderken Rob bana kahvaltı siparişini gönderdi - şehrin karşı tarafındaki bir fırından kapuçino ve peynirli çörek. Tabii ki oraya gittiğimde tükenmişlerdi, bu yüzden başka bir yere gitmek zorunda kaldım.

Her gün kasıtlı olarak farklı bir hamur işi istediğine ve fırına stoklarını saklaması için rüşvet verdiğine, doğru olanı bulmak için birden fazla yer aramama neden olduğuna ikna oldum. Beni gönderdiği fırınlarda neredeyse her zaman istediği böreğin kalmamış olması bir tesadüften daha fazlası gibi görünüyor.

Sonunda ofise ulaştığımda geç kalmış ve nefes nefese kalmıştım. Asansörde telefonum çalışıyor ve boştaki elimle çantamdan alıyorum.

Noah: İş yerinde harika bir gün geçir. Eğer Rob sana zorluk çıkarırsa, ona emmesini söyle.

Reese: Bunu sabah 9'daki departman toplantısı ile saat 10'daki uzlaşma anlaşması arasına koyacağımıdan emin olabilirsiniz.

Büyük patrondan bir şey duydun mu?

Reese: Buraya yeni geldim ama eminim beni çoktan unutmuştur. Nedense bundan şüpheliyim. Şimdi mahkeme salonuna gidiyorum.

Reese: Tamam, orada iyi şanslar. Yakında konuşuruz!

Rob kafasını ofisinden çıkardığında telefonumu masamın çekmecesine yerleştiriyorum.

"Reese, hemen buraya gel," diye bağıyor. "Ve kahvaltımı da yanında getir. Açlıktan ölüyorum."

Sesi, alana yayılmış masalar ve çevreyi kaplayan ofislerle açık kat planında taşıyor. Birkaç kafa bu kargaşayı merak ederek dönüyor.

"Geliyorum." Kahvesini ve peynirli çöreğini alıp aceleyle ofisine giriyorum.

Rob kapıda duruyor, sabırsızca ayağını vuruyor, ben de yanından geçip içeri giriyorum ve kahvaltısını masanın üzerine koyuyorum.

"Sizin için ne yapabilirim?" Kelimeleri dilimde zımpara kağıdı gibi hissederek soruyorum.

Deri koltuğuna otururken bana dikkatle bakıyor. "Irving davasına atandım. Yüksek riskli olduğu ve en uzun süreli müvekkillerimizden biri olduğu için, diğer tüm ortaklar bu davada çalışmak istedi, ama bu işi alan benim," diye övünüyor ve Danimarka yemeğinden büyük bir ısırik alıyor.

Yüzüne bir topak hamur işi dolgusu bulaşmış ama hiçbir şey söylemiyorum.

Bunun yerine gülümsemeye zorlayıp "Bu harika bir haber" diyorum.

Yüksek riskli davalar yardımcı avukatlar için altın bilet olarak kabul edilir. Artan iş yükü değerli bir deneyim kazanma şansı sunuyor, ancak Rob'un ayak işlerini yapmak ve evrakları dosyalamaktan fazlasını yapmama izin vereceğinden şüpheliyim.

"Pek sayılmaz," diye mırıldanıyor Rob bir lokma daha yutarken. "Bu Dawson'la çalışmak zorunda olduğum anlamına geliyor. En iyi davaları kendine saklaması hiç adil değil. Muhtemelen değersiz angarya işleri bana yıkmaya çalışacaktır. En azından sen varsın."

Bu da tüm önemsiz işleri yapmak zorunda kalacağımı söylemenin başka bir yolu.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bekle, Dawson da mı bu dava üzerinde çalışıyor?"

"Evet, baş avukat o ama benden yardımcı olmamı istedi. Bu seni ilgilendirmez," diye ekliyor Rob, otoritesini ortaya koyarak. "Piç kurusu bana, önceki avukat yardımcısı geçen ay ayrıldığı için zamanını onunla benim aramda paylaşmanı istediğini söyledi ve söylediğine göre uygun başka birini bulamamış. Bu ne anlama geliyorsa artık. Şaşırmamalıyım, çünkü o bir pislik. Ofisteki hiç kimse ona katlanamıyor," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Konuşmayı seven birisin.

"Zamanımı nasıl bölüşmem bekleniyor?" Filtrelenmemiş fikrimi kendime saklayarak soruyorum.

Zaten çok yoğunum ve şirkette daha uzun saatler çalışmak zorunda kalırsam tüm bunları nasıl idare edeceğim konusunda endişeliyim.

"Dawson son kararı kendisinin vereceğini söyledi," diye homurdanıyor Rob. "Ama unutma, sen benim çalışanımsın. Haddini aşarsan pişman olursun" diye tehdit ediyor ve tombul parmağını bana doğru uzatıyor.

Dawson'ın Rob'un güç gösterisi girişimini hoş görmeyeceğinden şüphelenerek gözlerimi devirme dürtüsüne direniyorum.

"Anlaşıldı. Şimdilik hepsi bu kadar mı?"

"Dawson seni görmek istiyor ama çok uzun sürmesin. Bu dosyalar kendiliğinden sıralanmayacak." Köşedeki bir araba dolusu belgeye başıyla işaret ediyor.

Asansörlere doğru ilerlerken boğazımdaki yumruyu yutuyorum. Geçen hafta ona hayır dediğim halde Dawson neden iş sorumluluklarımı değiştirsin ki? İhtiyacım olan son şey Rob'un bana kızmak için başka bir neden bulmasıydı.

Dawson'ın ofisine gittiğimde kapı aralıktı. Zahmet edip kapıyı çalmadım ve içeri girdim. Masasında, evrak işlerine gömülmüş, başını kaldırıp bakma zahmetinde bile bulunmuyor.

"Otur."

Görünüşe göre bu sabah sosyal hoşlukları atlıyoruz.

"Bunu yaparsam özel bir ikram alacak mıyım?" Ben deadpan.

Gülümsememi hastalıklı bir tatlılıkta tutmaya özen gösteriyorum, bir kaşım sessiz bir azarlamayla kalkıyor.

Dawson'ın dizüstü bilgisayarına vuran parmakları donuyor, kendi içine kıvrılıyor ve çenesi hayal kırıklığı olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde kenetleniyor.

"Oturun lütfen. Lütfen." Masasının önündeki sandalyeyi işaret ediyor. "Sanırım Rob haberleri paylaştı?"

Sinirlerim yeni keşfettiğim cesaretime darbe indirmeye çalışırken kendimi sandalyeye bırakıyor ve ellerimi kavuşturuyorum. "Cuma günkü teklifin için minnettarım ama geri çevirmiştin, hatırladın mı? Rob'a Irving davasında yardımcı olmaktan mutluluk duyarım ama en iyisi seninle aramıza mesafe koymamız. Şirkette sizinle doğrudan çalışmak üzere görevlendirebileceğiniz pek çok başka avukat yardımcısı var." Yerimde durduğum için kendime zihinsel bir beşlik çakıyorum.

Dawson bilgisayarından başını kaldırıyor, delici mavi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bir şeyi açıklığa kavuşturmama izin verin. Rob Thompson bir aptal ve bu davaya on metrelik bir sopayla dokunmasına izin vermem mümkün değil."

Başımı eğiyorum, kaşlarım çatılıyor. "O zaman neden en başta onu görevlendirdiniz?"

"İşbirliği yapmanı sağlamanın tek yolu buydu," diyor omuz silkerek. "Düşündüğümünden çok daha inatçıymışsın."

Dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor. "Teşekkür ederim."

"Bu bir iltifat değildi," diyor düz bir yüz ifadesiyle.

Kendimi koruma duygusuna sahip olsaydım, onu kışkırtmayı bırakırdım. Daha da iyisi, gider ve dördüncü kata hiç uğramazdım. Ama belli ki tedbiri elden bırakmışım, çünkü hâlâ buradayım ve kariyerimi değiştirebilecek ya da bitirebilecek adama bakıyorum.

"Bu dava uzun geceler, kapsamlı araştırmalar ve müşterim ve ekibimle dikkatli bir koordinasyon gerektirecek. Bu proje en iyisini talep ediyor ve

Eski işvereninizden gelen tavsiyeler sizi de kapsıyor."

"Dawson, gururum okşandı, gerçekten, ama-"

Beni susturmak için elini uzattı. "Benimle çalışmayı reddetmenin gerçek sebebi ne? Steel & Ink'te aramızda geçenler yüzünden mi?" diye soruyor sesini alçaltarak.

Evet.

"Hayır, bununla hiçbir ilgisi yok," diye yalan söylüyorum, bakışlarımı kaçırarak. "Sadece bir haftadır buradayım. Eminim daha tecrübeli avukat yardımcılarından biri size yardımcı olmaktan mutluluk duyacaktır."

Dawson sandalyesinden kalkıp masasının kenarına tünerken tek kelime etmiyor. Çenesi gergin ve gözleri kısılmış, kızgın mı yoksa derin bir konsantrasyon içinde mi olduğundan emin olamıyorum. Bacağı bacağıma değdiğinde nefesim kesiliyor ve bu kısa dokunuş içimde bir titreme yaratıyor.

Derin bir nefes alarak yaklaşıyor. "Ananas ve Hindistan cevizi gibi kokuyorsun," diye mırıldanıyor.

Kolçağımı kavrarken parmak eklemlerim bembeyaz oluyor. "Bu benim şampuanım," diye fısıldıyorum.

"Hoşuma gitti... hem de çok."

Kendimi hareketsiz kalmaya zorluyorum, o bu kadar yakinken bedenim canlanıyor. Başparmağıyla çene çizgimde gezinirken nabzım kulaklarımda atıyor. Masum bir jest gibi görünse de, uzun süren dokunuşundaki arzunun alt akımı kalbimi hızlandırıyor.

Gömleğinin kolu kalkmış, bana bir gül dövmesi gösteriyor. Karmaşık tasarımdan, koyu mürekkebin teniyle nasıl keskin bir tezat oluşturduğundan büyüleniyorum. Elimi yaklaşıtıyorum, çizgileri takip etmek için kaşınıyorum. Dawson'ı fark ettiğimde duraklıyorum, yoğun bakışları benimkilere kilitlenmiş. Gözlerinde bir hayranlık pırıltısı var ve bu benim hayal gücüm olabilir, ama yemin ederim bir parça eğiliyor, neredeyse dokunuşumu davet ediyor.

Yaklaşan ayak sesleri geri çekilmesine neden olur. Masasının üzerinde tünemiş bir şekilde duruyor.

Kravatını, sanki çalışanlarından biriyle uygunsuz bir durumda yakalanmanın eşiğinde değil de ciddi bir konuşma yapmaya hazırlanıyormuş gibi ayarladı.

Dawson sadece ünü yüzünden değil, eğer ona izin verirsem savunmamı kırmanın bir yolunu bulacağı ve cazibesine karşı koymayı imkânsız hale getireceği için de tehlikeli. Ve geleceğim söz konusuken gardımı düşürmeyi göze alamam.

Ne kadar cazip olursa olsun.

Thompson & Tate'in baş araştırma uzmanı Jeremy kapıyı çalar. "Şu an kötü bir zaman mı?" diye soruyor, kaşlarını çatmış ona bakan Dawson'a bakarak.

"Ne istiyorsun?" Dawson tersler.

"İstediğiniz raporlar elimde, efendim." Jeremy elinde bir dosya tutuyor ama eşikteki yerinden kıpırdamıyor.

Dawson sertçe nefes verir. "Bir bakayım." Parmaklarını masaya vuruyor, sabırsızlığı her halinden belli.

Zavallı Jeremy gözle görülür bir şekilde titriyor ve odadan çıkmadan önce Dawson'a dosyayı vermek için acele ediyor. Dawson belgeleri karıştırıyor ve ben de bu fırsatı değerlendirip sandalyemden kayarak kapıya doğru ilerlemeye hazır oluyorum. Ama daha bir adım bile atamadan eli bileğimi yavaşça kavırıyor.

"Bekle biraz. Daha işimiz bitmedi." Sesi sert ama sakın.

"Senin için de uygunsa işime dönmek istiyorum." Kollarımı göğsümde kavuşturup bir sonraki hamleyi yapmasını bekliyorum.

Gözleri, gözlerimle buluşmadan önce ağzıma kayıyor. "Devam et." Kapıya doğru başını sallıyor. "Ama kararım hâlâ geçerli. Bu öğleden sonra yeni programını e-posta ile göndereceğim."

Onu sınırlarının ötesine itmek istemediğim için iç çekiyorum.

Dawson arkamdan seslendiğinde odanın yarısını geçmiştim. "Oh, ve Reese?"

Onunla yüzleşmek için geri döndüm. "Evet?"

"Rob yeni programınla ilgili herhangi bir sorun çıkarırsa bana haber ver, ben hallederim."

Kaşlarım inançsızlıkla çatıldı. Diğer herkese nasıl davrandığı düşünöldüğünde, özellikle benim konumumdaki birine sıcaklık ve nezaket göstermek için gardını indirmesini kabul etmek zor. Kaba dış görünüşünün ardına sakladığı bu yönünü ortaya çıkarma ihtimali ilgimi çekiyor.

"Teşekkür ederim, Bay Tate."

Aşağı inerken yeni programımı görünce Rob'un suratının asılması için şimdiden hazırlanıyorum. Buradaki ikinci haftam ve artık son üç aydır hayalini kurduğum adamlar daha fazla zaman geçirmem gerekiyor.

Daha ne kadar karmaşık olabilir ki?

CHAPTER 5

Dawson

Günlerden Cuma ve saatlerdir ofisimde bir sözleşmeyi inceliyordum ki telefonum masamda çalmaya başladı.

Mickey: Müşterilerinizden biri aradı ve yarın akşam için dövme randevusu almak istiyor.

Dawson: Sorun değil. Onları sığdırırım.

Mickey: Bu gece dükkana geliyor musun?

Dawson: Evet. Bir örtbas seansım var.

Mickey: Görüşürüz o zaman.

Mickey bana ilk dövmemi yaptı, pusula. Üniversiteye başlamadan bir hafta önce yaptırmıştım. Yeni bir yol çizme yolculuğumun bir sembolü ve kendi kaderimi kontrol ettiğimin bir hatırlatıcısıydı. Ondan sonra bağımlısı oldum ve o zamandan beri tüm dövmelerimden o sorumlu. Bir gün kendi dükkânına sahip olmak istediğinden bahsederdi ama bunu asla karşılayamayacağını söylerdi.

Birkaç yıl sonra, caddenin aşağısındaki ofislerinde bir müşteriyle toplantı yapıyordum ve önünden geçerken Steel & Ink'e rastladım. Burası eskiden kuru temizlemeciymiş ama artık kullanılmıyormuş ve burası bir dövme salonu için mükemmel bir yermiş gibi görünüyordu. Mickey'ye burayı dönüştürme fikrimi açtım, ona işletmede bir hisse ve istediği gibi çalıştırma özgürlüğü teklif ettim. Tek şartım kendi istasyonumun olmasıydı. Dükkânda günlük işimi bilen tek kişi o, ama bu konuda nadiren konuşuyoruz.

Telefonum tekrar çaldığında Harrison Stafford'dan bir mesaj olduğunu görüyorum.

Harrison: Bu gece barda bir şeyler içmeye var mısınız?

Tabii.

Harrison: 11'de buluşalım mı?

Kulağa hoş geliyor. Sen ısmarlıyorsun.

Harrison: Her zaman öderim.

Dawson: Bana uyar.

Bar, dövme salonunun hemen aşağısında, bu yüzden buluşmadan önce randevumu bitirmek için bolca zamanım olmalı.

Harrison ile birkaç yıl önce, hoşnutsuz bir müşterisi için yardıma ihtiyacı olduğunda tanıştık. Aile şirketinin anahtarları kendisine teslim edilmesine rağmen, canını dişine takarak çalışıyor. Stafford Holdings'in CEO'su olarak dizginleri ele aldığından beri, şirket ülkedeki en kârlı emlak firması haline geldi. Saçma sapan tavırları ve iş dünyasına tavizsiz yaklaşımıyla ün kazandı ki bunu takdir ediyorum.

Daha sık seyahat ediyor ama ikimiz de boş olduğumuzda ara sıra bir şeyler içmek için yerel bir barda buluşuyoruz.

Telefonumu kaldırıp e-postalarımı kontrol etmek üzereyken çalıyor ve kim olduğunu gördüğümde dudaklarımdan nadir bir gülümseme geçiyor.

"Selam, Martha."

"Martha bana merhaba deme," diye azarlıyor. "Yapman gereken bazı açıklamalar var. Colby ve ben bir haftadır senden haber alamadık ve çok endişelendik."

"Düzeltilme. Martha endişeliydi. Şirketi yönetmekle ve karşı tarafın avukatıyla sert oynamakla meşgul olduğun için arayamadığımı düşündüm," diye araya giriyor Colby gülerek. "Benim gibi bir kamu avukatı olsaydın, kendine hiç zaman ayırmadan milyonlar kazanmak yerine bir fark yaratıyor olurdun."

"Ona aldırma tatlım," diyor Martha. "Seninle gurur duyuyoruz, öyle değil mi Colby?" Sadece hayal edebiliyorum

Martha ona bakıyor, sessizce ona karşı çıkmaya cesaret ediyordu.

"En azından biriniz beni özlüyor," diye espri yapıyorum.

Colby kariyer seçimim konusunda benimle uğraşmayı seviyor ama ilk günden beri benim en büyük destekçim oldu. Martha ve Colby Tate benimle kan bağı olmayabilir ama onlar her açıdan benim ailem.

Dört yaşındayken koruyucu aile yanına yerleştirildim. Öz annem bir bağımlıydı ve bana bakma sorumluluğunu kaldıramıyordu. Öz babam hakkında hiçbir bilgi olmadan ve konuşacak bir ailesi olmadan beni Çocuk Koruma Hizmetleri'ne teslim etti.

Sık öfke nöbetlerim ve duygusal patlamalarım nedeniyle evlat edinilmedim. Sonuç olarak, bir koruyucu aileden diğerine geçtim.

On beş yaşına geldiğimde polislerle birkaç kez karşılaşmış ve hiçbir şey değişmezse hayatımın suç ve yoksullukla tanımlanacağı acı gerçeğini kabullenmişim. Ancak, Colby kamu avukatım olarak atandığında bir şans yakaladım ve Tates birçok yönden hayatımı kurtardı.

Davama bakan yargıcı, suçlamalar şiddet veya uyuşturucuyla ilgili olmadığı için bana son bir şans vermeye ikna etti. Tavsiyesini dün gibi hatırlıyorum. Geleceğini değiştirme gücüne sahipsin evlat. Bu fırsatı daha iyi kararlar almak için kullan ve gurur duyabileceğin bir versiyonun olmak için ne gerekiyorsa yap.

Onun bilgece sözleri zihniyetimi değiştirmemi sağladı ve bir daha asla geri dönmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma dair kendime söz verdim.

Yirmi yıl sonra, neredeyse her şeyi elde ettim: çatı katında havuzu olan lüks bir ev, başarılı bir kariyer ve bankada küçük bir ülkeyi finanse etmeye yetecek kadar para. Yine de, yoksulluğa geri dönme ve fark edilmeden hayatın içinde sürüklenme konusundaki mantıksız korku hala peşimi bırakmıyor.

"İyi misin Dawson?" diye soruyor Martha, beni düşüncelerimden kopararak. "Sesin bitkin geliyor. Bana ihtiyacın var mı?

bir şey teslim etmek için?"

"Ben iyiyim. Sadece ofiste yoğun bir hafta geçirdim." Masamdan kalkıp aşağıdaki kalabalık şehir sokaklarına bakan pencerenin önünde duruyorum. "İkiniz de gün boyunca evde ne yapıyorsunuz? Endişelenmeli miyim?"

Çarşamba günleri Colby genellikle mahkemede müvekkillerini temsil ederken, Martha da New Haven, Connecticut'taki evlerinde iç tasarım ajansını yönetiyor. Ben Yale'de hukuk fakültesine kabul edildiğimde Colby de bölgedeki bir iş teklifini kabul etti. Ben mezun olup New York'a döndükten sonra New Haven'da kalmayı tercih ettiler çünkü evlerini ve şehrin karmaşasına kıyasla mahallelerinin sağladığı huzur ve sessizliği seviyorlardı.

"Bugün tanıştığımız günün yıldönümü, bu yüzden Martha'yı en sevdiğimiz anılarımızdan bazılarını yeniden hatırlaması için küçük bir maceraya çıkarıyorum."

Elimi boynumda gezdiriyorum. "Doğru ya. Mutlu yıldönümleri," diye teklif ediyorum.

Yaşadıkları onca şeyden sonra, ne kadar küçük olursa olsun her dönüm noktasını kutlamayı hak ediyorlar.

"Teşekkürler tatlım," diyor Martha, sesi sıcaklık dolu.

Ben hayatlarına girmeden önce ayrılmışlardı ve boşanmayı düşünüyorlardı. Yıllarca kısırlıkla mücadele etmişler ve sonunda çocuk sahibi olamayacakları söylenmiş. Barıştıktan sonra lisanslı koruyucu aile olmak için başvurmuşlar. Davamın sonuçlanmasından sadece birkaç gün önce onaylandılar ve beni yanlarına almayı kabul ettiler. Koruyucu ailelerin çocuklarının avukatlarıyla birlikte kalması alışılmadık bir durum olsa da, CPS benim durumum için bir istisna yaptı ve Martha ile Colby bir yıl sonra beni evlat edindiler.

Dalgın düşüncelerimden sıyrılıyorum. Onları daha fazla bekletmek istemediğimden, "Sizi randevunuza geri dönmeniz için yalnız bırakayım," diyorum. "Beni kontrol ettiğiniz için teşekkürler."

Colby, "Senin için her zaman buradayız evlat," diyor.

"Her zaman," diye ekliyor Martha ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Günün geri kalanında sana iyi eğlenceler tatlım."

"Sen de, sonra konuşuruz," diyorum telefonu kapatmadan önce.

Martha ve Colby'nin hayatıma kattıkları sevgi, fedakârlık ve destek için ne kadar minnettar olduğumu her gün hatırlıyorum. Onların cömertliğini asla hafife almayacağım.

Elimi pantolonumun cebine sokuyorum ve caddeye dönüp baktığımda eskisinden daha da kalabalık olduğunu görüyorum. Öğle yemeği saati sona eriyor, bu yüzden herkes ofislerine dönmek için acele ediyor. Aşağıdaki hareketli figürlerin arasında bir an kızıl saçlar yakalıyorum. Dört kat yukarıdan bile Reese'in bu sabah bana bir dosya getirirken taktığı zümrüt yeşili atkıyı seçebiliyorum.

Onu hem bana hem de Rob'a rapor vermesi için görevlendirdiğimde, zamanının yarısını benim katımda geçireceğini düşünmüştüm. Bunun yerine, geçtiğimiz haftayı alt kattaki masasında geçirdi ve etkileşimlerimiz çoğunlukla e-postalar ve mesajlar aracılığıyla oldu.

Normalde kişisel numaramı çalışanlarla paylaşmam ama onun için tereddüt etmedim.

Onun varlığında, onu yakınımda tutmak istememe neden olan bir şey var. Bu mantıksız bir düşünce, ama bu beni durumu nasıl düzelteceğimi düşünmekten alıkoymuyor.

Öyle ya da böyle, onu daha sık görmenin bir yolunu bulacağım.

Bara vardığımda nispeten sessizdi. Birkaç boş masa var ve sadece birkaç müşteri bilardo ve dart oynuyor. Barmen ben geçerken başıyla selam veriyor ve her zamanki gibi iki parmak konyağı birazdan getireceğini işaret ediyor.

Harrison barın en ucuna yerleşmiş, Old Fashioned'ına dokunmamış, bir yandan da telefonuyla uğraşıyor. Ben yanındaki boş tabureye kayınca başını kaldırıp bakıyor.

"Yeterince uzun sürdü." İçkisini ağzına götürürken kaslı kolları kısa kollu polosunun kollarını dolduruyor.

"Halletmem gereken bir iş çıktı," diye mırıldanıyorum.

"Bir de bana işkolik diyorlar," diyor.

Harrison hafta sonlarımı onun gibi geçirdiğimi, sürekli büyüyen imparatorluğumu inşa ettiğimi sanıyor. Steel & Ink hakkında ya da gömleğimin altında gizlediğim dövme kolları hakkında hiçbir fikri yok.

Ben geçmişimin bir ürünüyüm.

Avukat olmak pratik bir karardı. İstikrarlı bir finansal geleceği güvence altına almak için bir araç. Bir dövme salonuna sahip olmak kişisel olsa da, hikayelerini paylaşmak ve kendilerini ifade etmek için mürekkep kullanan insanlarla bağlantı kurmanın bir yolu. Dövme yapmak bana hem hukuk kariyerimin resmi sınırlarından hem de karmakarışık geçmişimin hatıralarından gerekli bir kaçış sağlıyor.

Barmen içkimi getiriyor. "Teşekkürler," diyorum, cömert bir yudum almadan ve yanmanın tadını çıkarmadan önce döndürüyorum. "İşler nasıl?" Harrison'a soruyorum.

"Meşgulüm. Cash ve Everly Londra'ya geri döndüler ve Townstead International'ın satın alınmasını denetlemek için onlarla ve Avrupa bölümüyle yakın bir şekilde çalışıyorum.

Bu arada Stafford Holdingler o patlıyor. Bu olmuştur a her şeyi yönetmeye meydan okuyor." Ellerini sivriltilmiş siyah saçlarının arasında gezdiriyor. "Şirkette işler nasıl?" "Sonunda Wes Irving'i beni işe alması konusunda ikna ettim. avukatı," diyorum kendini beğenmiş bir gülümsemeye.

Dört yıldır eski iş ortağıyla davalık olmuş durumda. Doğru kozu kullanarak Noel'den önce bu işi çözebileceğime eminim.

"Vay be, çok etkileyici, tebrikler," diyor Harrison, telefonundan başını zorlukla kaldırarak, dikkati

Ekranda ne varsa.

"Teşekkürler." Barmene bana bir tane daha getirmesini işaret ederek içkimin kalanını geri atıyorum. "Bir kadına mı mesaj atıyorsun?" Harrison'ın bana dik dik baktığını fark ederek alay ediyorum. "Doğru ya, bugünlerde işten başka hiçbir şeye vaktin yok," diyorum eğlenerek.

"Bunu, ofisine ikinci evi gibi davranan ve sadece geçici kaçamaklar yapan adam söylüyor."

Haklı olduğu bir nokta var. Yattığım kadınlar benim şartlarımı kabul ediyor - uzun vadeli bir ilişki beklentisi olmadan gündelik seks ve asla geceyi birlikte geçirmiyorum. Bazı karşılaşmalar tek gecelik olurken, diğerleri birkaç gün sürdü. Ne yazık ki son dört aydır aklımda sadece bir kadın var ve o da sınırların dışında biri.

Sorun şu ki, daha önce hiçbir kadın bu kadar ilgimi çekmemişti, özellikle de bir öpücükten sonra. Reese'in aklımdan ne kadar sık geçtiğini kontrol edemiyorum ve bu çıldırtıcı.

"Tavırlarına dikkat etsen iyi olur Harrison, yoksa sana yaptığım iyiliklerden birini senin için en uygunsuz zamanda nakde çevireceğimden emin olabilirsin."

"Bundan hiç şüphem yok," diye mırıldanıyor içkisini bitirirken alaycı bir şekilde.

Stafford kardeşler Townstead International'ı satın alırken bazı yasal sorunlarla karşılaştılar ve tavsiye için bana geldiler. Ekibim biraz araştırma yaptıktan sonra, eski sahibi Richard'ın zimmetine para geçirme, vergi kaçakçılığı, rüşvet ve diğer yollarla işini batırdığını keşfettik.

-Liste uzayıp gidiyor.

Tartışmalardan ya da zor durumlardan çekinmeyen bir avukat olarak, Harrison'ın Richard'la anlaşmasına yardım etmeyi kabul ettim, ancak fahiş avansımın yanı sıra, onun ve kardeşlerinin bana birkaç iyilik borcu olduğu uyarısında bulundum. Ayrıca, yetişkin bir adamın tir tir titremesine neden olma ya da kendi imzasını atmasını izleme fırsatını asla kaçırmazdım.

Yolsuzluğun sembolü olmuş ve bu süreçte ailesini riske atmışken geçimini sağlamak. "Artık kardeşlerin durulduğuna göre, bu sıranın sana geldiği anlamına mı geliyor?"

Harrison başını sallar. "Hiç şansları yok. İnanılmaz ortaklar buldukları için şanslılar ama benim önceliğim iş. Günün yirmi saatini milyarlarca dolarlık bir şirketi yöneterek geçiren ve neredeyse hiç evde olmayan bir adamla başa çıkabilecek kimse yok."

"Asla asla deme." Sırıyorum ve sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Eminim dışarıda senin huysuzluğuna tahammül edebilecek ve seni yeterince önemsiyorsa yoğun programına uyum sağlayabilecek birileri vardır."

Düşüncelere dalmış gibi odanın diğer ucuna bakıyor. "Bu tanıma uyan tek bir kadın var ve o da varlığımın baş belası," diye mırıldanıyor.

"Kahretsin, Harrison. Bu gece karanlık bir ruh hali içindesin."

"Ve sen de alışılmadık derecede neşelisin," diye karşı çıkıyor. "Normalde kötü bir ruh hali içinde olan sensin. Ne oldu?"

Elimi ağzıma götürüyorum ve söylediklerini düşünüyorum. Şimdi o söyleyince, normalde hafta sonunda oldukça sinirli olan ben bu gece oldukça iyi bir ruh halindeyim. Bunun Reese'i işte daha sık görmenin bir yolunu bulmakla bir ilgisi olabilir. Bunu ayarlamak birkaç hafta sürecek olsa da, kendimi tuhaf bir şekilde iyimser hissediyorum.

"Sanırım bugün yatağın sağ tarafında uyandım," diyorum Harrison'a, omuz silkerek. "Buna alışma."

"Unutmadan, işte istediğin hokey biletleri." Bana bir zarf uzattı. "Bil diye söylüyorum, kulüp koltuğu sezonluk biletleri almak tam bir baş belasıydı. Sovereign Kings konseri için VIP bileti kadar popülerler. Şanslısınız ki ben de ortaklardan biriyim." Yirmili yaşlarının başında bir yıl profesyonel hokey oynadı ve bugün hala Mavericks ile antrenman yapıyor.

"Sağ ol dostum. Biletlerin faturasını bana gönder, ben de ödemeyi yapayım," diyerek zarfı takım elbisemin cebine sokuyorum.

"Buna güvenebilirsiniz," diyor Harrison.

Harrison'la ara sıra takılmayı sormak dışında kişisel konular hakkında konuşmayız ama müşterilerim hakkında her şeyi bilmek benim işimdir; o da bir istisna değil. O benim için arkadaşına en yakın şey olsa da, gardımı düşürmek benim için çok zor.

Koruyucu ailede büyümek bana güvenin nadir bulunan bir şey olduğunu öğretti. On üç yaşındayken en iyi arkadaşım Max, bir çift son model spor ayakkabı çaldı. Polis ertesi gün koruyucu ailemizin evine geldi ve ayakkabıları yatağımın altında saklı buldu. Pislik herif suçu bana attı ve ıslahevine gönderildim. Masumiyetimi açıklamaya çalışmak boşuna olurdu - koruyucu aile çocukları ideal olmayan koşullarından dolayı genellikle haksız yere yargılanırlar.

Bu benim polisle yaşadığım ve ıslahevinde geçirdiğim bir dizi olayın ilkiydi. Arkadaş edinmekten ya da ciddi ilişkilere girmekten kaçınmamın nedenlerinden biri de bu. Martha ve Colby dışında güvenebileceğim tek kişi benim.

Sahte hırsızlık suçlamalarının yanı sıra, kamu binalarına ve inşaat alanlarına duvar resimleri çizirken vandalizm nedeniyle defalarca tutuklandım.

Tates'lerin yanına taşındıktan sonra Martha bana bir dizi eskiz defteri ve kalem hediye etti. Ancak beni bir sırt çantası dolusu spreylere boyayla evden gizlice çıkmaya çalışırken yakalayınca, Colby ile birlikte garajı birkaç büyük tuval ve boyalarla dolu bir stüdyoya dönüştürerek başımı daha fazla belaya sokmayacak yaratıcı bir çıkış noktası sundular. Bu benim sanat yoluyla hikaye anlatma aşkımı ateşledi ve ilk dövmemi yaptırdığım gün gerçek tutkumu bulduğumu anladım.

Koltuğumda rahatlayarak kollarımı kavuşturuyorum. "Açıklığa kavuşturulmuş, biletleri bana borçlanmadan önce almayı kabul ettiğin için biletler benim iyiliklerimden biri sayılmaz," diyorum kendini beğenmiş bir ifadeyle.

"Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim," diye yakınıyor Harrison. "İki iyiliğe neden ihtiyacın var ki zaten?"

Benim gözlemlerime göre, iyilikler yakın arkadaşlar ve aile için ayrılmıştır. Birine borçlu olmayı asla kabul etmediğimden, yükümlülükler konusunda herhangi bir yanlış anlamayı önlemek için insanlar bana borçlu olduğunda iyilik toplamayı tercih ediyorum. Bana göre, işleri açık ve anlaşılır tutmak daha iyidir.

Omuz silkiyorum. "Acil durumlar için bankada birkaç tane bulundurabilirim. Bir cesedi saklamak için ne zaman yardıma ihtiyacım olacağını asla bilemem," diyorum.

Harrison, "Beni ya da kardeşlerimi yasal bir belaya bulaştırmasan iyi edersin," diye uyarıyor.

Sırtını sıvazlıyorum. "Şanslısın ki harika bir avukatın var."

Endişeli ifadesi beni sadece kıkırdatıyor. Bu iyilikleri paraya çevirmek her şeye rağmen eğlenceli olabilir.

CHAPTER 6

Dawson

Ertesi gün öğleden sonra Christian ve annesinin oturduğu apartmanın önüne geldiğimde onu dışarıda, kaldırımında beklerken buldum.

Geçen yıl bir Yankees maçında ona aldığım beyzbol şapkasını takıyor, bu da sarı saçlarının gözlerine düşmesini engelliyor. Futbol ve beyzbol oynamaktan geniş omuzları olan atletik bir yapısı var.

Benim çocukluğumda sahip olamadığım her türlü fırsata onun da sahip olmasını isteyerek, ilgi duyduğu ders dışı aktiviteleri keşfetmesi için gereken masrafları karşılıyorum.

"Hey, Dawson," diyor sırtarak.

Motosikletimden inip ona bir yumruk attım. "Hey, evlat."

"Beni ne zaman bırakacaksın?" Bisikletini ayarlıyor sınırlı sayıdaki Konfederasyon FA-13 Savaş Bombardıman Uçağına hayranlıkla bakarken beyzbol şapkası takıyor. "Beni bu şeyle bırakırsan okuldaki en havalı çocuk ben olurum."

Henüz on dört yaşında ama birçok açıdan çoğu yetişkinden daha odaklı ve disiplinli. Annesi yerel bir hastanede hemşire olarak uzun saatler çalıştığı için Christian ev işlerine yardım ediyor ve uzun bir vardiyadan sonra onu bekleyen bir yemek olsun diye yemek pişiriyor.

"Üzgünüm, Christian. Annene seni bisikletime almayacağıma söz verdim."

Omuz silkiyor. "Evet, yine de sormaya devam edeceğim." Elini bisikletin üzerinde gezdiriyor. "Günün birinde yola gelecektir."

Azminin hakkını vermeliyim.

Deri ceketimden bir zarf çıkardım ve ona uzattım. "Bence bu bir gezintiye çıkmaktan bile daha iyi."

Christian çantayı açtığında bana Güpheci bir bakış atıyor, bilet kitapçığını çıkardığında gözleri büyüyor. "Sen ciddi misin? Bu düşündüğüm şey mi?" Kulaktan kulağa sırtıyor.

Yüzünün aydınlandığını gördüğümde içimi bir gurur dalgası kaplıyor. Yaşadığı onca şeyden sonra, gözlerindeki sevince tanık olmak her şey demek. Ne olursa olsun bu çocuk için her zaman elimden gelenin fazlasını yapacağım.

"Mavericks'e sezonluk bilet tahmin ettiyseniz haklısınız," diyorum.

"Bu inanılmaz. Teşekkürler Dawson, sen gelmiş geçmiş en iyi ağabeysin," diye haykırıyor Christian ve kollarını bana dolayarak sarılıyor.

Bir kolumu ona dolayarak yandan sarılmadan önce kısa bir süre duraksıyorum. Koruyucu aile yanında büyüdüğüm için, ara sıra bir vaka çalışanından gelen el sıkışma veya sarılma dışında, aldığım fiziksel dokunuşların çoğu sert ve kişisel değildi ve bunlar bile çok azdı.

Christian ve ben bir Big Brothers Big Sisters programının parçası olmayabiliriz, ancak birlikte takılmaya başladığımızda bu bir şaka haline geldi. Çok geçmeden bana ağabey demeye başladı ve ben de bunu umursamadığımı fark ettim.

Saçlarını okşuyorum. "Elbette, evlat."

"Gidip Koda'ya gösterebilir miyim? O bizim yeni komşumuz ve Mavericks'i de çok seviyor."

"Evet, burada bekleyeceğim. Hala taco ve dondurma yemek istiyor musun?"

"Tabii ki." Sırıttıyor. "Annemin vardiyası bir saat içinde bitiyor."

Ona da bir şeyler alabilir miyiz? Takoları çok sever." "Elbette, ama konuşmana dikkat et," diye uyarıyorum.

Kollarını kavuşturuyor, yüzünde sert bir ifade var. "Nasıl olur? Her zaman küfrediyorsun."

"Buna iznim var çünkü ben bir yetişkinim. Ayrıca annen kötü örnek olduğumu düşünürse bir daha takılmamıza izin vermez."

"Peki," diye mırıldanıyor. Ama bir gün yetişkin olacağım ve o zaman bana ne yapacağımı söyleyemezsin."

Kıkırdıyorum. "Bunu göreceğiz. Şimdi git Koda'ya biletlerini göster de gidelim. Açlıktan ölüyorum."

O kaçarken, tanıştığımızdan beri ne kadar yol kat ettiğini düşünmeden edemiyorum.

İki yıl önce Colby aradı ve New York Kamu Savunma Bürosu'ndaki eski meslektaşlarından birine Christian'ın çocuk davasında yardımcı olup olamayacağını sordu.

Christian Yukarı Doğu Yakası'ndaki lüks bir butikten bir çift küpe çalarken yakalanmıştı ve mağaza sahibi suç duyurusunda bulunmakta ısrarlıydı. Polise annesinin geçimini sağlamak için üç işte çalıştığını ve sadece doğum günü için ona güzel bir şey almak istediğini söyledi.

Genelde küçük çaplı hırsızlıklar çocuk cezaevinde kalmayı gerektirmez. Ancak Christian'ın davasına bakan yargıç, ayakkabı çalmakla haksız yere suçlandığım ve Christian'ı ibret olsun diye cezalandırmak isteyen yargıçla aynıydı.

Neredeyse hayatımı mahveden aynı adam tarafından haksız yere cezalandırılmasına seyirci kalmak istemediğim için davaya karşılıksız yardım etmeyi kabul ettim. Biraz araştırma yaptıktan sonra ekibim, bu yargıcın çoğu suçluyu gönderdiği çocuk ıslahevinde hissesi olduğunu ortaya çıkardı. Oraya ne kadar çok çocuk gönderirse, o kadar büyük mali komisyonlar alıyor.

Elimde şantaj dolu bir dosyayla hakimi ziyaret ettim. Ertesi sabah emekli olduğunu kamuoyuna açıkladı. Bir ay içinde hayatı darmadağın oldu - itibarı yüksek profilli bir soruşturmayla zedelendi, Cayman Adaları'ndaki banka hesabı boşaltıldı ve Malibu'daki lüks tatil evine yasal ücretlerini ödemek için el konuldu.

Ne diyebilirim ki? Biri bana ya da değer verdiğim kişilere karşı gelirse, sonuçlarına katlanır.

Christian'ın davası düştükten sonra annesinden onunla vakit geçirmek için izin istedim. Aylık buluşmalar olarak başlayan bu süreç haftalık bir rutine dönüştü. Genellikle bir şeyler atıştırıp spor etkinliklerine katılıyoruz ve ben de fırsat buldukça onun maçlarına gidiyorum. Colby ve Martha'nın benim için yaptığı gibi Christian'ın da tutkularının peşinden gitme ve gurur duyacağı bir gelecek inşa etme şansına sahip olmasını sağlamaya kararlıyım.

Cebimdeki telefonum çalıyor ve kontrol ettiğimde firmanın ekip sohbet sisteminden bir mesaj aldığımı görüyorum. Reese'e daha önce Irving davasında karşı tarafın avukatından gelen keşif belgelerini incelemesini ve kolay başvuru için bir izin oluşturmalarını talep eden bir mesaj göndermişim.

Pazartesiye kadar ondan bir yanıt beklemiyordum ama yanıtını görünce keyfimin yerine geldiğini inkar edemem.

Reese: E-postanı yeni gördüm. Bugün evde değilim, yoksa daha erken gelirdim.

Dawson: E-postanın tamamını okudun mu?

Reese: Evet.

Dawson: O zaman pazartesi günü halledeceğime dair notumu gördün?

Reese: Ben yaptım.

Hafta sonu beni özlediğin için mi mesaj atıyorsun? Çok duygulandım.

Reese: Kendini övme.

Reese: Rob hafta sonu e-postalarımın cevap ~~vermemi~~ bekliyor, ben de senin de aynı şeyi isteyeceğini düşündüm.

Boğazımdan bir hırıltı yükseliyor. Rob'un çalışanlarından faydalanmak gibi bir alışkanlığı var ve eğer Reese'e kötü davrandığımı öğrenirsem, işi biter. Maxwell'e onu şirkette tutacağıma dair verdiğim sözü sikeyim.

Parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum, düşünce tarzımdan dolayı hayal kırıklığına uğruyorum. Reese'in üzerimde neden böyle bir etki bıraktığının mantıklı bir açıklaması yok. O sadece benim için çalışan bir avukat yardımcısı, ya da en azından benim bağlı kaldığım hikaye bu.

Hafta sonları çalışman resmen yasaklandı.

Reese: Ya kuralları çiğnemeyi seviyorsam?

Dawson: Bilmesem beni kızdırmaya çalıştığınızı düşüneneğim Bayan Taylor.

Reese: Bunu neden yapmak isteyeyim Bay Tate?

Soyadımı kullandığında inliyorum, yüz yüze söylediğinde kulağa nasıl geldiğini hatırlıyorum. Kahretsin, bu kadınla tartışmak çok eğlenceli ve en iyi yanı da aldığı kadar iyi veriyor.

Çoğu insan benim yanımda sinerken, o beni cesurca yerime oturtuyor. Eğlenceli şakalaşmalar ile çizgiyi aşmak arasındaki çizgide durmak tehlikeli ama heyecan verici bir oyun.

Dawson: Elbette öylesiniz Bayan Taylor. Bağışlayın beni.

Reese: Pazartesi görüşürüz.

Dawson: Dört gözle bekliyorum, Red.

Telefonumu cebime geri sokarken, yıllardır ilk kez Pazartesi günü ofise gitmeyi dört gözle beklediğimi fark ediyorum.

CHAPTER 7

Reese

İKİ HAFTA SONRA

Geçtiğimiz iki hafta, hem Rob'a hem de Dawson'a rapor vermeyi dengelemeyi öğrenmek zorunda kaldığım için iş yerinde bir ayarlama oldu.

Birbirlerine tamamen zıtlar. Rob kaba ve aşağılayıcı, bana her zaman anlamsız görevler veriyor ve bunları acil olarak adlandırıyor. Oysa Dawson zamanıma değer veriyor ve beni zorlayan anlamlı işler veriyor. Ve Rob'un aksine, bana bir kez bile sesini yükseltmedi.

Günlük fikir alışverişlerimizden ve sözlü düellolarımızdan keyif aldığımı inkar edemem. En uzun günlerde bile, etkileşimlerimizi dört gözle bekliyorum - tabii ki profesyonel bir kapasitede.

Keşke bu doğru olsaydı.

Dawson, itiraf etmek istediğimden daha sık düşüncelerimi işgal ediyor. Ne zaman aynı odada olsak, bakışlarım sanki o bir güneşmiş ve ben de onun çekimine kapılmışım da kurtulamıyormuşum gibi ona kayıyor. Acaba o da bana karşı aynı manyetik çekimi hissediyor mu yoksa hepsi benim kafamda mı?

İşte bu yüzden birlikte çalışmak kötü bir fikirdi.

Masamın farklı bir katta olması, karşılaşmalarımızı bir nebze de olsa sınırlı tutuyor.

Ofisten uzakta geçirdiğimiz bu hafta sonu, her ne kadar bulanık bir şekilde geçmiş olsa da, güzel bir kafa dağıtma işlevi gördü. Mutfağımda bir boru patlayınca Noah ile Cumartesi günü çalışma seansımı iptal etmek zorunda kaldım. Ne yazık ki borunun değiştirilmesi gerekiyordu ve acil bir tesisatçı çağırmak zorunda kaldım.

Sekiz yüz dolar. İyi tarafından bakarsak, büyükannemi ziyaret edebildim ve Oak Ridge'in haftalık tombala gecesinde ona katıldım.

Asansörün sesi beni şimdiki zamana geri getirdi.

Bu sabah ofise giderken Rob'un kahvaltısını almak için şehrin diğer ucundaki bir fırına uğramak zorunda kaldım.

Başka bir departmandan resepsiyonist Stacey'nin masamda oturup dizüstü bilgisayarında bir şeyler yazdığını fark edince duruyorum. Tüm eşyalarım kayıp ve doğru yerde olduğumdan emin olmak için etrafıma bakarken zihnim yarışıyor.

Dawson dün öğleden sonramı Irving davası için araştırma yaparak geçirmemi istediğinde Rob çok sinirlendi. Beni kovdurmak için elinden geleni ardına koymazdı ama asıl soru bunu gerçekten başarıp başaramayacağı.

Rob hışımla ofisinden çıktığında paniklememek için elimden geleni yapıyorum. Elimden cappuccino ve jöle dolu çöreğini kaptığı gibi kulaklarından buhar çıkıyor. Kahve parmağımı yaktığında irkildim.

"Geç kaldın," diye bağılıyor.

Kaşlarımı çatarak saate bakıyorum. On dakika erken geldim ama bu ruh halindeyken onunla tartışmanın bir faydası yok.

"Stacey'nin neden masamda olduğunu söyleyebilir misiniz?" Konuyu geçici olarak açarak soruyorum.

Kahvesini höpürdetirken fincanının üzerinden bana ters ters bakıyor. "Çünkü senden bir şey istediğimde üst kata çıkacak vaktim yok," diye alay ediyor.

Kaşlarımı çatıyorum. "Özür dilerim, anlamıyorum."

Sert bir şekilde nefes verir. "Dawson bu sabah bana kendi katına taşınacağını söyledi. Görünüşe göre, bir şeye ihtiyacı olduğunda seni bulmaya zahmet edemiyor ama benden bunu bekliyor," diye sızlanıyor. "Bir an için bile paçayı kurtardığını düşünme. Hâlâ benim stajyer avukatımsın, anlaşıldı mı?"

"Crystal," diye kestirip atıyorum.

Yüzleşme, sonucu gereksiz bir çatışmaya yol açabilecek durumlarda genellikle kaçınmak istediğim bir şeydir. Bu yüzden Rob'a karşı nadiren geri adım atmışımdır; zahmete değmez. Ama bugün, özellikle cesur hissediyorum ve ona aklımdan geçenleri söyleyeceğim.

"Bu tavrınız kabul edilemez. Eğer düşünüyorsan-"

"Reese, işte buradasın." Dawson koridorda bize doğru ilerlerken Rob'un sözünü kesti.

Rob kaşlarını çatıyor, sözünün kesilmesinden rahatsız olduğu belli.

Bir grup birinci sınıf çalışanı Dawson'a yol açmak için çabalıyor ve masalarındaki herkes ona bakmaktan kaçınıyor. Belli ki benim dışımda ofisteki herkes ondan korkuyor ve yoluna çıkmaya cesaret edemiyor. Rob'un kabadayılığı bile Dawson yaklaştığında geri çekilirken gözle görülür şekilde azalıyor. Ağırlığını ortaya koyması ve yetki ondaymış gibi davranması onu haklı çıkarıyor.

Dawson Rob'a ters ters bakar. "Neden koridorda aylak aylak dolaşıyorsun? Yapacak işin yok mu senin?"

"Rob bana yeni bir masa görevim olduğunu söylüyordu," diye araya giriyorum.

"Birileri senin zamanını tekeline alıyor ve Irving davasının baş avukatı olduğumu unutuyor. İşlerin düzgün yürümesine yardımcı olman için sana yakınımda ihtiyacım var," diyor Dawson ve bir korkak gibi sessiz kalan Rob'a onaylamayan bir bakış atıyor. Dawson'ın arkasından kötü konuşmaktan çekinmiyor ama iş zora girdiğinde ucuz bir takım elbise gibi pes ediyor. Neredeyse gülünecek bir durum. "Gel Reese, sana yukarıda ihtiyacım var," diye ekliyor Dawson, topuklarının üzerinde asansöre doğru dönerek.

Elimi öfkeyle yüzümde gezdiriyorum. Nasıl müdahale edebilir... yine mi? Rob'la çalışmaktan hoşlandığımdan değil, ama Dawson seçimlerimi ezip geçiyor. Keşke benim fikirlerimin önemli olduğunu görebilseydi. Bu benim işim ve Rob'la sürekli çekişme halinde olmamayı tercih ederim.

"Geliyor musun?" Dawson omzunun üzerinden sesleniyor.

Yetişmek için acele ederken omzumdaki çantamı düzeltiyorum, topuklu ayakkabılarla bunu yapmanın zor olduğunu fark ediyorum.

Asansöre ulaştığımızda, önce benim girmemi işaret ediyor, beni içeri sokarken bir elini belime koyuyor. Hain kalbim hızla çarpıyor ve yanaklarıma sıcaklık yayılıyor.

Başka biri olsa profesyonel adabı ihlal ettiği için onu azarlardı ama bedenim onun dokunuşuna pervane gibi tepki veriyor. Mantıklı tarafım bana dokunan adamın patronum olduğunu hatırlatıyor - yasak patronum.

Her ne kadar bir kenara itmeye çalışsam da, zihnim daha önce binlerce kez olduğu gibi dövme salonundaki öpüşmemizi tekrarlıyor.

Dawson'ın elleri beni gğşsne doğru çekerken belime dolanıyor. Çene izgim boyunca öpüyor, dilini dudaklarımin kenarında gezdiriyor, onu içeri almam için beni ikna ediyor ve ağzının sıcaklığı... İnanılmaz. Hırlaması nabzımın hızlanmasına neden oluyor, içimde tehlikeli bir heyecan dolaşıyor.

Bacaklarımin vücuduna sarılmış hissinden, güçlü ellerinin beni bırakmayacağına dair bir söz gibi yerinde tutmasından zevk alıyorum. Tanrım, sikiinin göbeğime sürtünme hissi ve meme ularımin onun dokunuşu için çaresizce ağrması.

Asansör kapıları kapandığında şimdiki zamana geri dönüyorum. Dawson'la yalnız olduğumuzu fark ettiğimde derin bir nefes alıp soruyorum: "Beni neden kendi katına aldın?" Bana doğru dönüyor, gözleri benimkilerle buluşuyor.

"Söylediğim gibi Rob, sana ihtiyacım olduğunda yakınımda olmanı istiyorum."

içimde bir ürperti dalgalanıyor. Sadece profesyonel anlamda söylüyor ama sesinde tam olarak çıkaramadığım bir şey var - otorite ve dile getirilmemiş arzu karışımı. Bu da yanaklarımı ısıtmamalı ama yine de sıcaklığın yayıldığını hissediyorum. Onun yanında olmak beni her zaman hem kararsız hem de heyecanlı hissettiriyor ve tepkimi fark etmemesini umarak gözlerimi kaçırıyorum.

Eteğimdeki kırıışıklığı düzeltiyorum ve "Başka bir kata atandığımı bilseydim iyi olurdu, hepsi bu" diyorum.

Dawson bir iç çeker. "Neden her yalnız kaldığımızda yaptığım bir şeyden dolayı mutsuz oluyormuşsun gibi hissediyorum?"

Aklımdan geçenleri söylemek için cesaretimi toplayarak başımı ona doğru eğiyorum. "Beni etkileme konusunda yetenekli olmalısın."

Elini nazikçe koluma koymak için uzandı. "Ben sadece sana yardım etmeye çalışıyorum."

Alay ediyorum. "Bana yardım mı edeceksin? Yaptığın şey bana daha fazla sorun yaratıyor."

Kaşları çatılır. "Nasıl yani?"

Onun müdahalesi sadece Rob'u kızdırmakla kalmıyor, aynı zamanda yeni olduğum ve zaten ayrıcalıklı muamele gördüğüm için başkalarının ilişkimizin doğasını sorgulamasına yol açabileceğinden endişeleniyorum. Özellikle de Dawson'ın işlerine son verilmedikçe ya da ciddi bir disiplin cezasıyla karşı karşıya kalmadıkça kimseye ofisine kadar eşlik etmediğini düşünürsek.

"Tanrım, çileden çıkıyorsun Red," diye mırıldanıyor ben cevap vermeyince. "Çoğu avukat yardımcısı bir yönetici ortakla çalışma fırsatını kaçırmaz ama sen her fırsatta benden kaçmaya çalışıyorsun."

Gözlerimi hızla kırıştıtırıyorum ve başımı ona bakmak için hareket ettirerek geri çekiliyorum. "Şanslı mı? Yeni işe alınan birinin özel muamele görmesinin nasıl görüldüğünün farkında mısın?" Mizahsız bir kahkaha atarak soruyorum. "İsteyeceğim son şey patrondan iltimas görerek itibarımı riske atmaktır."

"Ya olan biten tam olarak buysa?" Ses tonu samimi.

Nefesim kesildi. "Açıkla."

Tereddüt ediyor, bakışları uzun bir süre ağızımda kalıyor. "Sizinle birlikte olmaktan hoşlanıyorum Bayan Taylor ve eğer fark etmediyseniz, çoğu insana katlanamıyorum," diyor gönülsüz bir kıkırdamayla. "Açıkçası, diğer insanların ne düşündüğü umurumda değil ve eğer güvendiğim biri varsa

birlikte vakit geçirmekten hoşlanıyorlarsa, doğrudan bana rapor vermelerini sağlayacağım. Bu kadar basit."

Dawson Tate'in, onca insan arasından, benim etrafımda olmamdan hoşlandığını itiraf etmesine inanamayarak ağzım açık kalıyor.

Bana farklı davranıldığını açıkça kabul ettiği için muhtemelen üzgün olmalıyım. Profesyonel bir bakış açısıyla, bu uygunsuz bir durum. Yine de, olması gerekenden daha fazla önemsiyor olabileceğini duyduğumda midemde uçuşan kelebekleri sallamak imkansız.

Onun korunmasız tarafını görmek, karşılığında bir şeyler paylaşmak istememe neden oluyor.

Uzun bir nefes aldım ve ona baktım. "Bu sabah Stacey'i masamda bulduğumda kovulmuş olabileceğimi düşündüm." Sesim fısıltıyla çıkıyordu.

"Kahretsin, özür dilerim," diyor Dawson, elini saçlarında gezdirmek için duraklayarak. "Niyetim bu değildi. Sana önceden söyleseydim hayır diyeceğinden endişelendim," diye itiraf ediyor.

"Peki ya yapsaydım?"

Aramızdaki boşluğu kapatıyor. "Sen evet diyene kadar denemeye devam ederdim."

Elimi göğsüne koyuyorum, parmaklarım gömleğinin üst düğmesinde oyalanıyor; onu itmekle daha iyi görebilmek için yaklaştırmak arasında gidip geliyorum.

Çarpıcı mavi gözleri, özel dikim takım elbiseleri ve otoriter havasıyla seksapelin timsali ve keşke üzerimde bu kadar derin bir etkisi olmasaydı.

Sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi öne doğru kayıyor, burnu benimkine sürtünüyor, aramızdaki hava elektrikle uğulduyor.

"İyi olmaya çalışıyorum Bayan Taylor," diye mırıldanıyor Dawson, nefesi ağzıma geliyor ve aramızdaki son boşluğu da kapatmam için beni cesaretlendiriyor. Parmaklarım yakasına kıvrılıyor ve varlığımın her zerresi heyecan ve korku karışımı bir beklentiyle geriliyor.

Tam ağzını benimkine yaklaştıracaklarını düşündüğüm anda, en üst katın düğmesine basmak için uzanıyor. "Neredeyse

unuttum. Nedenini hayal bile edemiyorum," diye mırıldanıyor, asansör yükselmeye başlarken dudaklarında alışılmadık bir gülümseme beliriyor.

Bir adım geri çekildim, gözle görülür bir şekilde sarsılmıştım. Çok yakındı... çok yakındı.

Hormonlarımı kontrol altına almalıyım, yoksa başım ciddi belaya girecek. Birisi beni patronumun yakasına yapışmış halde bulsaydı, bunun hiçbir makul açıklaması olmazdı.

Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum, katımıza ulaşmadan önce kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyorum. Asansör çaldığında kapılar kayarak açılıyor ve Dawson elini uzatıyor. "Önden buyurun."

"Teşekkür ederim."

Ofisine doğru giderken, hemen dışarıda duran masa ve sandalyeyi fark edince duraksıyorum. Dizüstü bilgisayarım ve monitörüm de dahil olmak üzere eşyalarım, ayçiçekleri, bebek nefesi ve okaliptüslerden oluşan cam bir vazo eşliğinde düzgünce yerleştirilmiş.

Taze kokuyu içime çekerken bir ayçiçeği yaprağına hafifçe dokunuyorum. "Çiçekler çok güzel."

Bana büyükbabamın her Cuma büyükannem ve benim için eve getirdiği buketleri hatırlatıyorlar. Onları ne kadar çok sevdiğimi bilirdi; defterime ve spor ayakkabılarıma sürekli çiçekler çizdim. Paranın kısıtlı olduğu zamanlarda bile her zaman eve ikimiz için bir aranjman getirmeyi ihmal etmezdi.

"Beğenmenize sevindim," diyor Dawson, dudaklarında hayalet bir gülümsemeyle. "Neden sandalyeyi denemiyorsun?"

Yastığa gömülür gömülmez inlemeye başlıyorum. "Bu inanılmaz. Bir sandalyenin bu kadar rahat olabileceğini kim düşünebilirdi ki?"

"Geçen hafta bir toplantıya giderken masanızın önünden geçtim ve diğer sandalyenizde rahatsız bir şekilde yer değiştirdiğinizi gördüm. Daha rahat bir şey kullandığınızdan emin olmak istedim. Bu ergonomik ve özel olarak tasarlandı."

Ona baktım, nutkum tutulmuştu.

Fark etti mi?

İlk günümde düzgün bir ofis sandalyem vardı ama Rob bunu görünce değiştirmemiz için ısrar etti. Koltuğu eskiydi ve çok az yastığı kalmıştı. Yeni bir tane isteyebilirdi ama değiştirme süreciyle uğraşmak yerine bana rahatsızlık vermeyi tercih etti.

Dawson'ın beklenmedik nezaketi dokunaklı ve bundan bir anlam çıkarmamalıyım ama çıkarmamak zor. Herkese aynı çabayı göstermezken benim için elinden geleni yapmasının bir başka örneği.

O tam bir çelişki - otoriteyi emreden ve yetersiz kalanları azarlayan bir adam. Yine de bana özel bir sandalye sipariş ediyor ve yeni yerimde kendimi daha evimde hissetmem için bana çiçekler alıyor...

Dawson boğazını temizleyerek sessizliği bozar. "Bir müşteriyle görüşmem var. İşinin başına dönmelisin. Sana ihtiyacım olduğunda haber veririm." Ofis kapısını arkasından kapatarak yanımdan geçip gitti.

Tamam o zaman.

Dizüstü bilgisayarımda ekip sohbet sistemimizden bir bildirim beliriyor - ilk haftamdaki tüm ekip toplantısında tanıştığım avukat yardımcısı Grace'den bir mesaj. Projeler arasındaki o nadir boşluklarda ara sıra sohbet ediyoruz.

Grace: Artık aynı katta olduğumuza sevindim. Etrafta dost bir yüzün olması güzel!

Reese: Teşekkür ederim! Burada olmaktan mutluyum.

Rob'dan uzakta olduğum için rahatlamış olsam da, asansörde Dawson'la karşılaşmam ona her gün yakın olmanın iyi bir fikir olmadığını kanıtlıyor. Bir kez öpüşmüş ve şimdi neredeyse ikinci kez öpüşecek olan iş arkadaşlarıyız ama özel ve profesyonel hayatlarımız arasındaki çizgiyi daha fazla bulanıklaştırmamaya kararlıyım. Şimdi, keşke asansörde daha fazla yalnız kalsaydık neler olabileceğini düşünmeyi bırakabilseydim.

Grace: Masana uğradığımda buketi gördüm. Çok **güzeller**.

Reese: Öyle değil mi? Bence mekana hoş bir dokunuş katıyorlar. **Grace:** Öyle! Onları kim gönderdiyse çok düşünceliymiş. **Reese:** Evet, öyle.

Cevabımı belirsiz tutuyorum. Ona Dawson'ın bana çiçek aldığını söylemeyeceğim.

Grace: Artık Rob için tam zamanlı çalışmadığına **sevindim** Daha iyisini hak ediyorsun.

Grace: Ama Dawson'ın da seni itip kakmasına izin verme, tamam mı?

Reese: **Yapmayacağım**

Grace: Bir toplantıya yetişmem lazım ama yakında yemek yiyelim mi?

Reese: Dört gözle bekliyorum.

Umarım zaman bulabilirim. Rob ve Dawson arasında iş yüküm önemli ölçüde arttı ve şirketteki işlerin daha da yoğunlaşacağına dair bir his var içimde. Şimdi dikkatimi sandal ağacı ve deri kokusuna değil de tekrar işime odaklayabilsem.

CHAPTER 8

Reese

Saate baktığımda saatin dokuz buçuğu geçtiğini fark ettiğimde midem yüksek sesle gurulduyor. Bugün yediğim tek şey lobideki otomattan aldığım ve projeler arasında atıştırdığım bayat yumurtalı sandviçi.

Rob öğle yemeğinden hemen önce on dört kutu belgeyle geldi ve gün sonuna kadar dosyalarımlarını talep etti. İşim bittikten sonra, Dawson not almak ve bir sözleşme taslağı hazırlamaya yardımcı olmak için bir konferans görüşmesine katılmamı istedi.

LSAT için bir çalışma seansı sıkıştırabilmek için eve uygun bir zamanda varmayı umuyordum ama esaslı bir işi geri çeviremezdim. Dawson çekilmez biri olabilir ama en azından bana sadece ayak işlerini yaptıran ve evrak dosyalayan Rob'un aksine, görevimle ilgili işler veriyor.

Dawson ve benim dışımda bizim kattaki herkes gece için evlerine gitmişti. Asansörün kapıları açılıp genç bir adam elinde birkaç büyük kahverengi kâğıt torbayla bana doğru yöneldiğinde, bütçemde olmamasına rağmen paket servis siparişi vermek istiyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum.

"Dawson Tate için bir teslimatım var." Elindeki poşetleri havaya kaldırıyor. "Görünüşe göre biri bu gece geç saate kadar çalışıyor."

"Evet, yoğun bir gündü," diyorum.

Bakışları Dawson'ın ofisi ile benim aramda gidip geliyor, yüzünde şakacı bir ifade var. "Manzara değişikliği istersen, caddenin aşağısında harika bir yer biliyorum; şehrin en iyi eriştecisi.

şehir." Bana bir sırtış attı. "Bütün gece burada tıklıp kalmaktan daha eğlenceli olur ve iyi bir arkadaşla birlikte gelir."

"Kulağa eğlenceli geliyor," diyorum kibar bir gülümsemeye. "Ama genellikle geç saatlere kadar çalışıyorum ve önemli bir davanın ortasındaiken uzun bir yemek molası verirsem patronumun bunu fark edeceğinden eminim."

Dawson ofisinden çıkarken, "Haklısın, yapardım," diye araya giriyor. "Erişte istiyorsan, Reese, teslim edilmesini sağlarım." Kurye, Dawson'ın yoğun incelemesi altında kıpırdanıyor, gözleri benimle Dawson arasında gidip geliyor, durumu ölçmeye çalışıyor.

"Geciktiğim için özür dilerim efendim," demeyi başarıyor. "Bu gece mutfakta personel eksikti ve ben de olabildiğince hızlı geldim."

Dawson'ın ifadesi değişmiyor. "Avukat yardımcımınla flört etmek yerine dikkatini siparişimi teslim etmeye verseydin, programın gerisinde kalmayabilirdin."

"Evet efendim," diye yanıtlıyor Dawson'a çantaları uzatırken temkinli bir bakış atarak.

Dawson kıskanmış olabilir mi?

Bu aptalca fikir karşısında gülümsememi gizlemek için elimle ağzımı kapatıyorum. Muhtemelen yemeğini daha erken alamadığı için sinirlenmiştir.

Kurye beklemez, aceleyle çıkışa doğru ilerler. Adımları hızlı ve bilinçli olarak arkasına bakmaktan kaçınıyor. Onu suçlamıyorum.

Kurye uzaklaşırken, Dawson'ın ona doğru bakarken çenesini sıkıldığını fark ediyorum. Dikkatini çekmek için elimi koluna koyuyorum ve bana dönüp baktığında yüz ifadesi yumuşuyor.

"Sen iyi misin? Biraz gergin görünüyorsun," diyorum biraz da eğlenerek.

Dawson'ın kaşları birbirine çarpıyor, hâlâ asansöre adımını atan kuryeye kaşlarını çatarak bakıyor. "Sana karşı biraz fazla arkadaş canlısıydı, sence de öyle değil mi?"

Elimi çekiyorum ve dirseklerimi masama dayayıp çenemi ellerime yaslıyorum. Dawson'ın bu kadar küçük bir şey için heyecanlanmasını izlemekten oldukça keyif alıyorum.

Ağzımın bir köşesi hafif bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor. "Sadece nazik davranıyordu."

Dawson homurdanıyor. "Evet, eğer kibarlık güzel bir kadınla randevu ayarlamaya çalışmaksa."

Onu doğru duyup duymadığımdan emin olamadan gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona bakıyorum. Dawson Tate az önce bana güzel mi dedi? Bunu kastetmiş olsun ya da olmasın, hâlâ bir kız öğrenci gibi sersemlemiş durumdayım. Tüm çabalarım rağmen kelebekler midemde çılgınca uçuşuyor. Hayal gücümün bir ürünü olsa bile kıskanıyor olabileceği fikri hoşuma gidiyor.

"Niyeti ne olursa olsun, teklifini reddederdim."

"Öyle mi?"

Sandalyemde doğruluyorum ve göz temasını korumak için çenemi eğiyorum. "Kesinlikle. Seninle uğraşırken bir de erkek arkadaş ekleme şansım yok," diye takılıyorum.

"Tüm dikkatini çeken kişi olduğum için şanslıyım."

Dudaklarımın içini çiğniyorum, şakacı şakalaşmamızdan olması gerekenden çok daha fazla keyif alıyorum. Beynim konuyu değiştirmenin bir yolunu arıyor ve o sırada Dawson'ın elindeki çantaları fark ediyorum.

"Çok fazla yemek var gibi görünüyor. Gece geç saatlerde başka bir departmanla benim duymadığım bir toplantınız mı var?"

Dawson başını sallar. "Hayır. Acıkmış olabileceğini düşündüm ama ne sevdiğinden emin değildim, bu yüzden en sevdiğim restorandan her şeyden bir tane sipariş ettim."

"Bana yemek mi aldın?"

"Elbette. Senden geç saate kadar kalmanı istemiştim ve şimdi benim yüzümden bayılmana izin veremem, değil mi?" Kıkırdıyor, gözlerinin kenarları kırışıyor.

Onun bu rahat tarafını görmek hoşuma gidiyor.

"Hayır, bunu yapamayız," diye kabul ediyorum.

"Haydi. Yemek soğumadan yiyelim." Ofisine girdi, ben de arkasından gittim. "Arta kalanlara ne olacak?" En az on tane paket servis kutusu var ve sipariş ettiği yemeğin bir kısmını bile yememiz mümkün değil.

"Merak etmeyin. Üçüncü kattaki birinci sınıf öğrencileri bütün gece çalışacaklar, o yüzden biz ne yemezsek onlara götürebilirsiniz."

"Çok cömertsiniz."

Kutuları çıkardı ve görmem için masasının üzerine koydu.

"Seç bakalım." Yiyeceklere el sallıyor. "Ben seçici değilim."

Wagyu sığır eti sürgüleri, ızgara kuzu pırzolası ve ıstakoz mantısı gibi seçenekler de dahil olmak üzere her kap etiketlenmiştir. Görünüşe göre Dawson, paket servis söz konusu olduğunda bile hiçbir şeyi yarım yapmıyor.

Yanında patates kızartması ve salata ile servis edilen sürgülerde karar kıldım.

Dawson ıstakozlu ravioliyi alıyor ve kanepeye oturduğumuzda paket servis kabımı açıyorum.

Izgara biftek ve kızarmış börek kokusundan midem gurulduyor. Sürgüler mükemmel bir şekilde kızarmış, karamelize soğan ve peynirle kaplanmış, patates kızartması çıtır çıtır ve yan salata sosu ile gezdirilmiş.

"Tanrım, bunların hepsi çok güzel görünüyor," diyorum hamburgerimi elime alarak. "Uzun zamandır ev yapımı bir yemek yememiştim."

Dawson kıkırdar. "Bunu ev yapımı olarak görüyorsanız doğru meslektesiniz." Bir çatal dolusu ravioli uzatıyor. "Ofiste çok fazla zaman geçirdiğim için neredeyse paket servisle yaşıyorum."

"En sevdiğin yemek nedir?" diye sordum. "Benimki çoban pastası. Ama üzerinde ev yapımı patates püresi ile havuç ve bezelye olmalı. Üzerine bir tutam da peynir eklerseniz en rahat yiyeceğiniz olur." Büyükannem her hafta benim için yapardı. "Her ne kadar balkabağı baharatlı latteler

Yakın favorim..." Dawson'ın beni izlediğini fark ettiğimde sözümü kesiyorum.

Gevezeliğimin onu rahatsız ettiğinden endişelenerek ona şüpheyile bakıyorum.

Burnunu kıvırıyor. "Latte bir içecektir, yiyecek değil" diye belirtiyor.

"Bazılarımız için bu neredeyse bir besin grubu, Bay Tate." Alaycı bir şekilde söyledim.

Yumuşak bir şekilde gülüyor, gözlerinde sıcak bir parıltı dans ediyor.

Bu, onun filtrelenmemiş tarafına nadir bir bakış gibi hissettiriyor ve normal görünümünün ardında başka neler saklı olduğunu merak etmeme neden oluyor.

Ne kadar yakın oturduğumuzun acı verici bir şekilde farkındayım, sinirlerim derimin altında uğulduyor. Yoğun kimyamız neredeyse elle tutulur bir enerjiyle çatırdıyor. Sadece akşam yemeği olmasına rağmen aramızda bir değişim olduğunu hissediyorum. Ne zaman düşünceli bir şey yapsa, savunmalarımdan biri daha parçalanıyor ve gardım tamamen düşene kadar ne kadar dayanabileceğimi merak ediyorum.

CHAPTER 9

Dawson

Ertesi sabah davalarımdan biri için karşı tarafın avukatıyla telefon görüşmesi yapıyorum. Yeni bir bilgi ortaya çıkmış ve müvekkiliyle detayları paylaşmadan önce bu konuyu özel olarak tartışmamız gerekmiş. Ancak şu ana kadar durumun ciddiyetini kavrayabilmiş değil.

"Hayır Donald, bu boktan bir teklif." Kameraya bakıyorum. "Açık konuşayım: Eğer anlaşıyorsak, bundan çok daha iyisini yapman gerekecek. Müvekkilinizin ders dışı aktiviteleri hakkında her şeyi biliyorum ve bunu destekleyecek kanıtlarım da var."

Yüzünün rengi soluyor. "Sen neden bahsediyorsun? Ne kanıtı?"

"Ekibimin müvekkilinle olan ilişkini ortaya çıkarmayacağına gerçekten inandın mı? Cidden Donald, nasıl bu kadar saf olabilirsin?" Sözlerimin kafamda yer etmesi için bir an durakladım. "Karının öğrendiğinde ne diyeceğini merak ediyorum. Evlilik sözleşmenizdeki sadakatsizlik maddesine göre, aldatırken yakalanırsanız Vickie hem Florida hem de Bali'de üç tatil evi kazanacak. Onu arayayım mı?" Cep telefonumu kaldırıyorum, ekranda Vickie'nin numarası çevrilmeye hazır görünüyor.

"Evlilik sözleşmemi nasıl ele geçirdin?" Donald sorar, gözle görülür bir şekilde sarsılmıştır.

Sahte bir hayal kırıklığıyla dilimi şaklatıyorum. "Sizin kalibrenizde birinin bilginin güç olduğunu anlamasını beklerdim."

Ekibim karşı tarafın avukatlarını ve müvekkillerini araştırırken taş üstünde taş bırakmıyor. En küçük bir bilgi parçası bile bir davanın dengesini değiştirebilir. Nadiren mahkemeye gitmek zorunda kalıyorum çünkü detaylı zemin çalışmalarımız genellikle müvekkillerim için olumlu anlaşmalarla sonuçlanıyor. Ancak her şeye hazırlıklı olduğumdan eminim.

Donald dişlerini sıkarak, "Kaldır şu lanet telefonunu," diyor.

"Benim ve müşterimin bundan çıkarı ne?" Sadede gelerek soruyorum.

En iyisi, şoka girdiğinde ve bir karşı strateji geliştiremediğinde avantaj elde etmektir.

"Ne istiyorsun?" Sesi hafifçe titriyor.

Öne doğru eğildim, yüzümde hiçbir duygu yoktu. "Yeni başlayanlar için, Viking International özel dağıtım haklarını devredecek için Jameson için ve patentli süreç. Ayrıca, sözleşme ihlali nedeniyle kendisine yirmi milyon tazminat ödeyin." "Ciddi olamazsınız," diye alay ediyor Donald. "Özel haklar asla masada değildi."

Yüzümde alaycı bir gülümseme beliriyor. "Artık öyleler," diyorum. "Tabii Vickie'nin ve medyanın geçen yıl en büyük müşterini becerdiğini öğrenmesini istemiyorsan. Seçim sana kalmış."

"Sen gerçek bir piçsin; bunu biliyorsun, değil mi?"

Parmağım arama düğmesinin üzerinde geziniyor. "Anlaştık mı, anlaşmadık mı?" Masasından bir yığın kâğıdı süpüren Donald'ın gözleri öfkeyle parlıyor.

"Eğer öfke nöbetin bittiyse, başka bir telefon görüşmesi yapacağım." Müzakerelerde acımasız olabilirim ama bencilce kazanç elde etmek için, özellikle de başkalarının zararına olacak şekilde sistemle oynayanlara karşı hiç toleransım yok. "Ne olacak Donald?" Kırpılmış bir tonda söylüyorum.

O sessizce olası tüm kaçış yollarını gözden geçirirken ben de bilgisayar ekranından gözlerimi ona dikiyorum. Yüzünde derinleşen çatık kaşlar

çıkış yolu olmadığı sonucuna vardı. Ya itaat edecek ya da sonuçlarına katlanacak.

"Eee?" Cevap vermeyince zorluyorum.

Dudağını o kadar sert ısıırıyor ki kanamamasına şaşıyorum. "Sözleşmeyi hazırlayacağım ve müşterim imzaladıktan sonra yarın ofisinize göndereceğim."

Bir dizi düşüncesiz karar yüzünden yarı yaşındaki bir avukat tarafından eğitilmek, yutulması zor bir hap olmalı. Ama ona hiç sempati duymuyorum. Yatağını yaptı; şimdi içinde yatmak zorunda.

Gözlerimi kısarak kalemimi masama vuruyorum. "Gün sonuna kadar vaktiniz var."

"Peki," diye homurdanıyor. "Ama bu Vickie'yi aramayacağın anlamına geliyor, değil mi?"

"Doğru. Sözleşmeyi zamanında iade ettiğiniz sürece," diye ekliyorum, telefonumu iyi niyetle yere bırakarak. "Seninle iş yapmak güzeldi Donald."

Karşı çıkmasına fırsat vermeden görüşmeyi sonlandırıyorum. Sözleşmeyi bir saat içinde alacağımı tahmin ediyorum. Son teslim tarihine yaklaşma riskini almayacaktır. Bu kadar çok şey tehlikedeyken olmaz. Şimdi kendime bir kadeh viski mi koysam yoksa imzalanmış sözleşme elime geçene kadar beklesem mi diye düşünüyorum

Birinin beni izlediğini hissettiğimde.

Başımı kaldırdığımda Reese'in kapıda durduğunu görüyorum, gözleri hayal kırıklığıyla bulutlanmış. "Bunu neden yaptın?" diye fısıldıyor, yüksek sesle konuştuğunu fark edince gözleri açılıyor.

"Ne yapacağım?" Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken onu yakından izliyorum.

Hayal kırıklığına uğraması için kendimi hazırladım. Şantajla başvurduğum ve el altından taktikler kullandığım için üzülmüş olmalı. Reese kurallara uyma eğilimindedir, bu yüzden yaklaşımımın onu hayal kırıklığına uğrattığından şüpheleniyorum. Onu hayal kırıklığına uğratma fikri beni olması gerekenden daha fazla rahatsız ediyor.

Yüksek sesle yutkunuyor. "Donald'ın karısını aldatması yanına kâr kalsın. "Donald'ın karısını aldattığını bilmeye

hakkı yok mu sence?

bir sahtekârla mı evlendin?" Reese bir adım öne çıkıyor, nasıl tepki vereceğimden emin değilmiş gibi görünüyor.

Ağzım hafifçe açık kalıyor, afallıyorum. "Her şey siyah ve beyaz değildir, özellikle de bu işte," diyorum.

"Hayır, ama yapılması gereken doğru şey bu," diyor inançla. "Para gerçekten birinin bu tür bir aldatmacadan paçayı sıyırmasına izin vermeye değer mi?"

Tanrım, heyecanlandığında çok sevimli oluyor.

Parmaklarımı masama vuruyorum. "Agresif ve inatçı olabilirim, ancak açgözlü rakipler beni veya müvekkillerimi sömürmeye çalıştığında geri adım atmayacağım."

Dudaklarını büzüyor. "Karşı tarafın avukatı da size ve müvekkillerinize aynı şeyi yapıyor mu?"

Başımı sallıyorum. "Keşke o kadar şanslı olsalar. Yeni bir müşteriyle çalışmadan önce araştırmamı yaparım ve herhangi bir sürprizle karşılaşmamak için en başından itibaren neyle uğraştığımı tam olarak bilirim."

Reese'le aynı çizgiye gelmek, ikimiz için de sonuçları olabilecek ilk düşüncesizce yaptığım şey.

"Örneğin, en güvenilir müşterilerimden biri olan Harrison bir milyarder ve aynı zamanda tanıdığım en dürüst adam. Bir kitabı kapağına göre değerlendirmemenin en iyisi olduğunu öğrendim." Dövmecide bana söylediği sözlerin aynısını söyledim. Milyarder olduğum kısmını da atlıyorum, bunun onu korkutacağından endişeleniyorum. "Neden şunlara bir göz atmıyorsun, ne demek istediğimi anlayacaksın." Masamdaki bir yığın klasöre doğru başımı sallıyorum.

Reese onları almak için belli belirsiz bir adım atıyor ve köşedeki kanepeye oturuyor. Belgeleri karıştırıyor, Donald için hazırladığım dosyada duraklıyor. Karşı tarafın avukatı ve müvekkilleri için de potansiyel kozlarla ilgili ayrıntılı notlar içeren bir dosya tutuyorum. Hazır olması önemli, bilginin ne zaman işe yarayacağını asla bilemezsiniz. Tıpkı bugün olduğu gibi.

Dosyayı açar ve ilk sayfayı okumaya başlar, yüzünde sayısız duygu titreşir, birinden diğerine geçer.

Endişeden şaşkınlığa ve nihayetinde farkındalığa. İşini bitirdikten sonra alt dudağını dişlerken omuzları çöküyor.

Gözlerini kaçırarak fısıldıyor: "Donald'ın paçayı kurtarmasına asla izin vermeyecektin."

Küçük bir gülümsemeye izin verdim. "Hayır, Red, yapmıyordum."

Donald'ın müşterisinden para transfer edildikten bir hafta sonra, anonim bir kaynaktan gelen şifreli bir e-posta karısının kişisel gelen kutusuna düşecek ve Donald'ın ilişkisinin tüm kanıtlarını ortaya çıkaracaktır. Bunun da ötesinde, şirketinin sohbet sistemini kullanarak müşterisine gönderdiği tüm yasadışı mesajlar, BT departmanı tarafından iş ortaklarının dikkatine sunulacaktır.

Bu beni her türlü suçtan arındıracak ve müvekkilimin ve benim hak ettiğimiz tazminatı almamı ve peşinde olduğum adaleti garanti altına alacaktır.

Reese dosyayı kapatır, gözlerinde şaşkın bir bakış vardır. "Bunu bana en başta neden söylemedin?"

"Çünkü görünüşe göre beni bir kötü adam olarak resmetmek istiyorsun." Sandalyemden kalkıp kanepede yanına oturuyorum ve bacağımın onunkine sürtünmesine izin veriyorum. "Nedenmiş o?"

İki haftadır benimle çalışıyor ve aramızda bir mesafe yaratmak için elinden geleni yapıyor - dövme dükkanına dalan ve beni savunmasız bir tutkuyla öpen kadından tam bir tezat. Ve ben onun duvarlarını yıkmaktan ve o gece paylaştığımız cehennemi yeniden ateşlemekten başka bir şey istemiyorum.

Kuşkusuz, arzum fiziksel çekimin ötesine geçiyor. En sevdiği şeylerden bazılarını paylaştığı dün geceki sohbetimizden bu yana, kendimi onun hakkında giderek daha meraklı buluyorum ve ilgi alanları ve deneyimleri hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorum. Kendisi hakkında paylaştığı her yeni şey, kolundaki yeni bir dövme gibi - her biri hikayesinin başka bir bölümünü anlatıyor.

Reese başını kaldırıyor, yeşil gözleri benimkilerle buluşuyor. "Böylesi daha kolay."

"Neymiş o?" Ben soruyorum.

"Eğer soğuk ve acımasız olsaydın, senden etkilenmemiş gibi davranabilirdim," diye mırıldanıyor. "Ama bunun yerine, o huysuz dış görünüşünün altında iyi birisin. Bir pislik gibi davrandığında bile iyi niyetli olduğun belli."

Çenesini kavıyorum, bakışlarımla buluşması için yüzünü eğiyorum. Aramızdaki mesafeyi kapatıp onu öpmek istiyorum. O tanıdığım en çekici kadın ve biliyorum ki eğer teslim olursam, bunu tekrar yapmak için doyumsuz bir özlem beni tüketecek. Kabul etmeye hazır olsam da olmasam da, Reese Taylor ona izin verirsem dünyamı alt üst edebilir.

Ama gerçek şu ki, o benim stajyer avukatım ve aramızdaki ortak kimya dışında pek ortak yönümüz yok gibi görünüyor. O empatik ve anlayışlı, insanların hep en iyisini gören biriyken, ben şüpheli ve temkinli, kusurlarını hemen fark eden biriyim. Ben kırılganlığımı hesaplı bir kayıtsızlıkla maskeleyen temkinli bir alaycıyım. Ben sıradan bir kaçamağı tercih eden bir adamım ve Reese bana bağlılık özlemi çeken biri gibi geliyor.

Deriye gömülü mürekkep gibi, zihnime kazınmış, silinmesi imkansız. Aramızdaki boşluk, kapatmamam gerektiği halde kapatmak için çaresizce çırpındığım bir uçurum gibi geliyor.

"Çok güzelsin." Başparmağımla burnunun kenarındaki çillerin izini sürüyorum. "Sana bu kadar yakın olmak her türlü mantıklı düşünceyi bir kenara bırakıp seni öpmek istememe neden oluyor." İtirafım karşısında gözleri açılıyor. "Ama bunu yapmayacağım."

Bana göz kırpmıyor, kaşları çatılmış. "Sen değil misin?"

Elimi yüzünden çekmek için kendimi zorluyorum. "Hayır. Çünkü en iyi davranışımı sergilemeye çalışıyorum." Olmak zorunda olmamayı tercih etmeme rağmen. "Bu işin senin için ne kadar önemli olduğunu düşünürsek, seni asla tehlikeye atılabilecek bir pozisyona sokmamalıydım."

Reese'in yüzünde bir hayal kırıklığı belirliyor ama hemen ardından kibar bir gülümseme geliyor. "İşimin başına dönmeliyim."

Ayağa kalkıyor ve ofisimden çıkıp kapıyı arkasından kapatışını çaresizce izliyorum. Kendimi kontrol edemiyorum ama bir şekilde onun peşinden gitmekten kaçınıyorum.

Sonraki birkaç saat boyunca, bir sözleşmeyi gözden geçirmek ve Irving davası için bulduğu yeni bilgileri gözden geçirmek üzere Jeremy ile bir telefon görüşmesi yapmak için kendimi işe verdim. Saatimi kontrol ettiğimde öğlenin geçtiğini görüyorum. Ofisin geri kalanı öğle yemeğinde, bu da katta kesintisiz yürüyebildiğim tek zaman olduğu anlamına geliyor.

Koridora çıktığımda Reese'in masasının boş olduğunu fark edince rahatlıyorum. O da dışarıda olmalı. İhtiyacım olan son şey bugün yine yalnız kalmamızın cazibesi. O bağımlılık yapıyor ve ben onun yörüngesine karşı güçsüzüm, her kısacık bakışta ve çalınan anda beni daha derine çeken bir yörüngeye. Uzak durmaya çalıştıkça, uzak durmak daha da zorlaşıyor.

Masasının üzerindeki açık bir kitap gözüme çarpıyor. Daha yakından baktığımda bunun bir LSAT çalışma rehberi olduğunu fark ediyorum, yoğun bir şekilde vurgulamalar, kenar notları ve çeşitli bölümleri işaretleyen yapışkan sekmelerle açıklanmış.

Reese hukuk fakültesine gitmeyi planladığından bahsetmedi. Normalde çalışanlarımın kişisel hayatlarına girmem. Sonuç verdikleri ve yüksek beklentilerimi karşıladıkları sürece mesafemi korurum. Ancak, Reese bir istisna haline geldi.

İçimi bir suçluluk duygusu kapladı. Ona yakın olma arzum yüzünden neredeyse her gece onu geç saatlere kadar tutuyordum. Bunun onun ofis dışındaki hayatını nasıl etkileyebileceğini düşünmemiştim. Zorlu programıyla, tüm bunları dengelemeyi nasıl başarıyor?

Thompson & Tate'te çalışmaya başladığından beri iş yükü ne kadar ağır olursa olsun hiç şikayet etmedi. Azimli ve kendini işine adanmış biri olduğunu biliyordum ama bu kadarını bilmiyordum. Şimdi onun hakkında edindiğim bu küçük bilgi, daha önceki düşüncemi doğruluyor: Her şeyi bilmek istiyorum. Mesafesini koruması gereken biri için bu tehlikeli bir düşünce.

İşleri tamamen profesyonel bir şekilde yürütmek en iyisi olsa da, onun yükünü hafifletmenin ve iş yükünü daha yönetilebilir hale getirmenin yollarını bulmakta bir sakınca yoktur.

Değil mi?

CHAPTER 10

Reese

Sana bu kadar yakın olmak, tüm mantıklı düşünceleri bir kenara bırakıp seni öpmek istememe neden oluyor.

Bir gün sonra bile Dawson'ın itirafı zihnime kazınmaya devam ediyor ve dokunuşunun anısı hâlâ aklımdan çıkmıyor. Yüzümü okşarken elleri sert ama nazikti ve sanki dünyada başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi bana bakıyordu.

Aramızdaki son birkaç santimi kapatmış olsaydı, onu öpebilirdim. O anda tek istediğim ağzını ağzımda hissetmekti.

Kuşkusuz, onun söz konusu olduğu durumlarda iradem zayıflıyor ve eğer yine benzer bir durumla karşılaşırsak, karşı koyabileceğimi sanmıyorum.

Kendimi gerçekliğe geri dönmeye zorluyorum, gözlerimi açık tutmak için savaşıyorum, bilgisayar ekranımdaki e-postayı tarıyorum, bulanıklaşan metni anlamaya çalışıyorum.

Kulüpteki amirim dün gece beni aradı ve hasta olan başka bir sunucunun yerine bakmam için yalvardı. Kulüp geç saatlere kadar açık kaldı ve Noah'a kapanış işlerinde yardım ettikten ve eve uzun bir yolculuk yaptıktan sonra sabah dörde kadar yatamadım.

Dün gece çalışmanın tek iyi yanı, ikinci kattaki bir bekârlığa veda partisine atanmam sayesinde aldığım yüklü bahşış oldu. Beklenmedik tesisat faturama gidecek.

Duraklıyorum, gözlerimi ovuşturuyorum, bu e-postayı anlamaya çalışmaktan bir mola vermeye hazırım. Mesajlarımı kontrol etmek için telefonumu çıkarıyorum.

Noah: Bu sabah nasıl hissediyorsun?

Reese: Sanki bana bir yük treni çarpmış gibi.

Noah: İyi tarafından bakarsak, en azından uykusuzluğun üstüne bir ~~de~~ akşamdan kalmayla uğraşmıyorsun.

Reese: Doğru, ama akşamdan kalma olsaydım en azından anlatacak güzel hikayelerim olurdu.

Nasıl sın?

Adliyenin köşesindeki kahve dükkanı için Tanrı'ya şükürler olsun.

Reese: Kahve her zaman cevaptır.

Noah: Bu şimdye kadar söylediğin en zekice şey olabilir.

Reese: Kesinlikle balkabağı baharatlı latte alabilirim.

Noah: Bir sonraki çalışma seansımızda sana bir tane alırım. **Reese:** Sen benim kahramanımsın.

Noah: Her zaman memnun etmeyi amaçlarım.

Balkabağı baharatlı lattedeki tarçın ve hindistan cevizinin mevsimsel karışımını sevsem de, maliyeti nedeniyle genellikle ev yapımı versiyona saklıyorum. Ancak Noah bana bir tane almayı teklif ettiğinde reddedecek biri değilim.

Her zaman onun evinde ders çalıştığımız ve istediğim zaman geceyi geçirmek için açık bir davetim olduğu halde evime hiç gelmediği için kendimi kötü hissediyorum. Kaloriferimin bozuk olduğunu ve sıcak suyumun olmadığını öğrense, değiştirene kadar onun stüdyo dairesine taşınmam için ısrar ederdi. Ama onun alanını işgal edemem, özellikle de geceyi geçirmek için kız arkadaşlarını davet etmeyi sevdiği için. Noah'ın sosyal hayatı, benim kadar meşgul olmasına rağmen gelişiyor.

Telefonumu masama geri koyuyorum ve iş takvimimi gözden geçirmek için hareket ediyorum, ancak öğleden sonra 12-2'nin engellendiğini fark ediyorum, ki bu dün olmadığı için garip. Belki de Rob, her gün belirli saatlerde bana sahip olamamaktan sıkılmış ve öğle yemeği saatimi devralmaya karar vermiştir. Bunu ona hiç yakıştıramadım.

Sabahın geri kalanında gergin bir enkaz gibiydim ve bana tahsis edilen yere vardığımda neyle karşılaşacağımdan emin değildim.

Öğlen konferans salonunda. Beklemediğim şey ise Dawson'ı masanın başında elinde bir kese kağıdıyla bulmaktı.

"Öğle yemeği sırasında takvimimi bloke etmiş olabilir misin?"

"Ben yaptım." Gurme bir sandviç, bir şişe su ve bir fincan meyve çıkarıp masanın üzerine diziyor. "LSAT için çalıştığını bana neden söylemedin?" Bakışları benimkilerde, bir açıklama bekliyor.

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırıyorum. "Bunu nereden biliyorsun?" Diyorum.

Ofisten kimseye söylemedim. Çoğu firma hukuk fakültesine gitme planlarımı dikkat dağıtıcı ya da bağlılık eksikliği olarak görecektir çünkü kabul edilsem bir noktada ayrılmak zorunda kalacağım. Dawson'ın farklı olduğuna inanmak istiyorum ama onun iş dünyasına acımasız yaklaşımı beni şüpheye düşürüyor.

"Dün çalışma kılavuzunu masanda unutmuşsun."

Olamaz.

Öğle aralarımı ders çalışmak için kullanıyordum, ancak Rob beni ofisine çağırdığında o kadar acelem vardı ki kitabımı kaldırmayı unuttum. Rob kesinlikle hukuk fakültesi hırsıma karşı çıkacak ve ders çalışmanın dikkatimi dağıttığını iddia edecekti.

Ya Dawson bu çabaya değmediğime karar verip beni kovarsa?

Düşündükçe soğuk terler döküyorum, ellerim nemleniyor. Dawson'ın etkisi hukuk fakültesindeki şansımı tek bir telefonla bitirebilir. Göğsüm sıkışıyor, her nefes bir öncekinden daha sık geliyor. Derin nefes almaya çalışıyorum ama hava ciğerlerime ulaşmıyor, bu da topuklarımın üzerinde sallanmama neden oluyor.

Dawson koşarak yanıma geldi ve beni kollarıyla yakaladı. "Sakin ol, Red." Kollarım doğal olarak boynuna dolanıyor ve ona bir can simidi gibi yapışıyor. Beni yiyecekleri hazırladığı konferans masasına taşıyor ve ben hâlâ kucağındayken bir sandalyeye yerleşiyor.

Kokusu sakinleştirici ve kendimi baş d6nd6r6c6 aromaya kaptırmak için çekimi boynuna bastırıyorum. Bir eliyle çenemi hafifçe kavrarken bana bakıyor, başparmağı sanki gerçek olduğuma dair kendini rahatlatmak istercesine tenimin 6zerinde hafifçe kayıyor. Dokunuşundaki şefkat ve v6cudundan yayılan sıcaklık, yaptığımız şeyin yanlış olduğuna dair duyduğum suçluluk duygusunu bastırıyor.

"En son ne zaman yemek yedin?" diye soruyor.

Bir dakika durup d6ř6nd6m. "şey... Ofise gelirken bir fincan kahve içtim."

Onaylamayan bir homurtu çıkarır. "Bu sayılmaz." Hasat sebzeli ve keçi peynirli sandviçini açarken onu izliyorum. "6đle yemeğinde ne yemeyi planlıyordun?"

Otomattan bir paket cips.

"Hen6z o kadar ilerisini d6ř6nmedim," diyerek g6venli bir cevap veriyorum.

"A mısın?"

Taze ekmek ve otların kokusu havayı dolduruyor ve ben cevap veremeden karnımın guruldamasına neden oluyor.

Dawson kıkırdar. "Sanırım cevabım bu." Beni masaya bakacak şekilde konumlandırıyor ve sandvile meyveyi yaklaştırıyor. "Ye."

"6đle yemeğini almayacağım."

Sandalyede arkasına yaslanıyor, dudaklarında bir g6l6mseme. "Senin için sipariş ettim."

"Bu benim için mi?" Lezzetli g6r6nen yemeğe doğru bir el sallıyorum.

"Evet. İş yerinde çok fazla hokkabazlık yapıyorsun, bu y6zden y6k6n6 hafifletmeye yardımcı olmak istedim. şimdi ye," diye talimat veriyor.

Bu noktada beynimin mantıklı kısmı devreye giriyor ve bana patronumun kucağında oturduğumu hatırlatıyor.

"Muhtemelen kendi sandalyeme oturmalıyım." Dawson'ın eli kalamda duruyor ama kaldırmak için bir hamle yapmıyor. "Herkes içeri girebilir," diye ekliyorum.

Bizi uzlaşmacı bir pozisyonda bulmak ř6phesiz dedikodulara neden olacaktır.

O zaman neden bu kadar çok seviyorum?

Dawson bacağımdaki tutuşunu sıkılaştırıyor. "Burası benim özel konferans odam. Kimse bizi rahatsız edemez. Şimdi yemeğini ye," diye tekrarlıyor.

Sertçe yutkunuyorum, seçeneklerimi tartıyorum. Yapılacak en doğru şey taşınmak olurdu. Ancak, bana öğle yemeği ısmarlama jesti inanılmaz derecede düşünceli olmakla kalmıyor, aynı zamanda bir parçam bir süre daha olduğum yerde kalmak istiyor. O yapar benim karar kolay ne zaman o iter sandviçi bana doğru uzattı. Kavrulmuş sebzeler ve keskin keçi peynirinin hoş bir karışımı, her ısırık lezzet, beni tatmin ederek inletiyor.

Dawson sanki beni yemek yerken izlemek ona fiziksel acı veriyormuş gibi gergin bir ifadeyle bana bakıyor. "İyi mi?" diye soruyor, sesi boğuk çıkıyor.

"Lezzetli, teşekkür ederim." Etrafa bakındım, başka sandviç göremedim. "Öğle yemeğin nerede?"

"Daha sonra sokağın aşağısındaki bir İtalyan restoranında potansiyel bir müşteriyle buluşacağım."

"Oh."

Çoğu gece geç saatlere kadar çalışıyoruz ve o da küçük bir orduyu doyurmaya yetecek kadar yemek ayarlıyor. Bu gidişle bir yıl içinde şehirdeki tüm kaliteli restoranları denemiş olacağım, hem de ofisimin rahatlığında. Bu, her sabah kahvaltısını almam için beni boşa kürek çekmeye gönderen ve kendim için bir şey almama asla izin vermeyen Rob ile tam bir tezat oluşturun.

"En azından sana borcumu ödeyeyim," diyorum ve ağzıma bir üzüm atıyorum.

Dawson, "Kesinlikle olmaz," diyerek fikrimi etkili bir şekilde kapattı.

"Ama şirket kartı kullandınız mı? Rob, çalışan el kitabına göre sadece ortakların yemek harcamaları için kullanma yetkisi olduğunu söyledi."

Dawson burnunun kenarını çimdikliyor. "Ona kahve ve kahvaltı hazırlamanı istediğinde

kendin için bir şey almıyor musun?" Başımı sallıyorum, bakışlarımı yere kaydırıyorum. "Bu pislikten bıktım artık," diye homurdanıyor Dawson.

Elimi koluna koyuyorum. "O kadar da büyük bir mesele değil." "Çok büyük bir mesele. O ayrıcalığını kaybetti şirket kredi kartı." Elini benimkinin üzerine koyarken derin bir nefes alıyor. "Bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum. Siz ve tüm çalışanlar şirket tarafından karşılanan yemek hakkına sahipsiniz. Aslında, hemen geçerli olmak üzere, şirketteki herkese aylık bir maaş veriyorum. İK'ya bu konuda bir not göndereceğim."

Ona içten bir gülümseme verdim. "Çok cömertsiniz."

Yüzünü incelerken, ifadesinde daha önce görmediğim bir şey fark ediyorum; gözlerindeki nezaket, ona her zaman güvенеbileceğime dair sessiz bir söz veriyor.

Dawson Tate duygusuz ve anlayışsız biri gibi görünebilir ama ben onun sert dış görünüşünün altında altın gibi bir kalbin yattığını görmeye başladım. Kimsenin onu önemsemediğini bilmesini istemeyebilir, ancak davranışları gerçeği ortaya koyuyor, şefkat ve saygı duygusunu gösteriyor.

Dikkatimi gömleğinin kolunun altından görünen gül dövmesi çekiyor. Kolunu tutup dirseğine kadar sıyırdığımda itiraz etmiyor ve siyah işlemeli dövmelerin karmaşık kolunu ortaya çıkarıyor. "Bunlar gerçekten çok güzel. Bunları sen mi tasarladın?"

"Yaptım," diyor, eserini hayranlıkla seyrederken gözlerinde bir parça gurur var.

Steel & Ink'teki geceyi ve anlamlı dövmeler hakkındaki sözlerini düşünerek parmağımı pusulanın çizgileri boyunca gezdiriyorum ve "Bu neyi temsil ediyor?" diye soruyorum.

"Kendi yolumdan sorumlu olduğumu ve seçtiğim herhangi bir geleceği yaratma gücüne sahip olduğumu sürekli hatırlatıyor." Parmağımı kendi parmağının içine alıyor ve dövmenin ana noktaları boyunca gezdiriyor. "Her yön yeni fırsatları simgeliyor.

Hangi yolu seçersem seçeyim başarıya ulaşacağım çünkü sonucu ben belirlerim."

"İlk dövmem için neredeyse bir kelebek yaptıracaktım çünkü aklıma gelen ilk şey buydu." Elimle ağzımı kapatıyorum ve bunun ne kadar aptalca olduğuna gülüyorum. "Tanrıya şükür beni bundan vazgeçirdin."

Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Arada sırada devreye girip günü kurtarmaya meyilliyim."

Ona yumuşak bir gülümseme veriyorum. "Neden her gün öğle yemeği sırasında takvimimi engelliyorsun?" Bana söylediğinden beri aklımda bu soru var.

Elini dizime koyuyor, belimi sıkıca kavıyor. "Böylece ders çalışabilirsin."

Ona bakıyorum. "Bir daha söyle."

"LSAT sınavında yüksek puan almak istiyorsanız, çalışmaya daha fazla zaman ayırmanız gerekir. Şirkette geçirdiğiniz saatlerin sayısıyla, yeterince hazırlanmanızın imkanı yok."

Haksız da sayılmaz. Salon kulübündeki işim ve sürekli genişleyen bir ev projeleri listem olması da yardımcı olmuyor.

Ona ihtiyatla bakıyorum. "Bunda ne var?"

Elimi güven verici bir şekilde sıkıyor. "Bir erkek art niyetli olmakla suçlanmadan iyi bir şey yapamaz mı?"

"Tabii, o kişi sen değilsen," diyorum, göğsüne hafifçe vurarak. "Gördüğüm kadarıyla, yaptığın yatırımın önemli bir karşılığını beklemeden bir şey yapmak sana göre değil."

Dawson saçımdan bir tutamı parmağında döndürüyor. "Sen bir istisnasın," diye fısıldıyor.

Onu doğru duyduğumu umarak kalbim küt küt atıyor.

"Neden?" "Çünkü eğer bir avukat olmak istiyorsan Bunu yapma şansı." Ses tonu samimi. "Yine de, şirket hukukunda çalışmak için gereken özelliklere sahip olduğunuzdan emin değilim. Çok naziksin."

Tiksintiyle burnumu kırıstırıyorum. "Bunu yapmam için bana yeterince para ödeyemezsin. Henüz kesin bir planım olmayabilir ama bir gün çocuk hakları avukatı olarak çalışacağımı biliyorum."

Dawson'ın gözleri gözle görülür şekilde yumuşar. "Buna nasıl karar verdin?"

"Annem ben daha küçük bir çocukken vefat etti ve ben büyükannem ve büyükbabam tarafından büyütüldüğüm için şanslıydım." Onların sevgisinin bugün olduğum kişiyi nasıl şekillendirdiğini düşünerek duraklıyorum. "Ama pek çok çocuk koruyucu aile yanında, onların iyiliğini düşünen kimse olmadan büyüyor. Hepsine yardım edemeyebilirim ama elimden geldiğince çoğu için bir fark yaratacağım."

"Kahretsin, beni kötü gösteriyorsun."

Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor. "Niyetim bu değildi," diye onu temin ediyorum.

"Oh, biliyorum." Küçük bir gülümseme sunuyor. "On beş yaşıma kadar koruyucu aile yanıdaydım ve evlat edindiğim babam kamu avukatı olmasına rağmen çocuk avukatı olarak çalışmayı hiç düşünmedim." Saçımın bir tutamıyla oynarken bakışlarımı kaçırıyor. "Her zaman kurumsal bir firmanın ortağı olmak istedim, böylece kontrol bende olacaktı ve başarımın şartlarını sınırsızca belirleyebilecektim."

Çocukken karşılaştığı zorlukların küçük bir kısmını duyunca göğsüm sıkışıyor. Ben ailem olmadan büyümüş olsam da, beni koşulsuz seven ve bana evim diyebileceğim güvenli bir yer sağlayan iki kişi tarafından yetiştirildiğim için şanslıydım. Dawson için bir yerden başka bir yere taşınmanın, nereye gideceğini asla bilmemenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

Kişiliği şimdi bana daha anlamlı geliyor. Sanırım kimseye yakınlaşmak istemiyor çünkü çoğu bağlılığın sadece hayal kırıklığına veya incinmeye yol açtığını öğrenmiş.

Kendisini açmasının onun için ne kadar önemli olduğunun farkındayım ve bana bu yönünü paylaşacak kadar güvendiği için minnettarım.

Kendisi. Yine de, sempatimi hoş karşılamayacağını bildiğim için bunu büyötmekten kaçınıyorum.

"Merak etme," diyorum omzunu okşayarak. "Hepimiz benim gibi özverili olamayız." Sandviçimden bir ısırık almak için kucağına otururken göz kırpiyorum.

"Haklısın," diyor. "Sen türünün tek örneğisin; dünyanın senin gibi daha fazla insana ihtiyacı var."

Birkaç basit kelimeyle beni gördüğünü hissettiriyor ve beklenmedik şefkati beni kucağına daha da gömüyor. Onun buyurgan varlığı, sesinin alçak gürültüsü ve delici bakışlarının içimi görmesi. Onun buyurgan varlığı, sesinin alçak gürültüsü ve delici bakışlarının içimi nasıl da kolaylıkla görebildiğinin kanıtı.

Sandviçimi yere bıraktım ve bir yudum su içtim.

"Yemek için teşekkürler, gerçekten minnettarım." "Bir şey değil." Dawson cevap verdi.

Ağzımın kenarındaki bir kırıntıyı temizlemek için uzandığında bedenim hareketsiz, başparmağı alt dudağımın üzerinde duruyor.

"Belki de artık kalkmalıyım," diye fısıldıyorum. Dawson elini bırakıyor. "Eğer istiyorsan."

Kucağından inmek için hareket etmediğimde elini sırtımın alt kısmına götürüyor ve parmaklarını gömleğimin kumaşı boyunca hipnotik bir şekilde gezdiriyor. Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırmak için eğildiğinde nefesim kesiliyor ve şakağıma iffetli bir öpücük konduruyor. Yavaşça nefes veriyor, hava yüzümün yan tarafına sürtünüyor ve dudaklarımdan yumuşak bir inilti kaçıyor.

"Çok güzelsin Kırmızı," diyor usulca.

Sevgi dolu sözleri kollarımda tüylerin diken diken olmasına neden oluyor.

Boynumun alt kısmını nazikçe kavırıyor ve burnunu benimkine sürtmek için ilerliyor. Dokunuşu yumuşak, neredeyse saygılı, sanki bu anı hafızasına kazıyormuş gibi. A

Alt dudağımı ısırarak için başını eğdiğinde içimden bir inilti kaçıyor.

"Kahretsin, tatlılığın sarhoş edici," diyor sessizce.

Ağzını zihnime mühürlediğinde nefesim kesiliyor. Elektrikli öpüşmemiz içimde bir yangın yaratıyor ve daha fazlasını arzulamama neden oluyor.

Dawson'ın kucağında kayarken, kığım sikine süründüğünde gözlerim açılıyor ve onu nasıl etkilediğimin kanıtını görmek için öpüşmemize ara verip aşağıya bakmaktan kendimi alamıyorum.

Merakımı dizginleyemeyerek, elimi geçici olarak aramızda gezdirip pantolonuna dayıyorum. Aletinin kumaşa bastırıldığı yerin dış hatlarını hissettiğimde nefesim kesiliyor. Parmaklarımı dairesel hareketlerle hareket ettirip onunla alay ettiğimde dudaklarından gırtlaktan bir inilti geçiyor.

"Öpüşmekten fazlasını yapamayız," diye fısıldıyorum. "Bunu asla hayal etmem," diye sırtıyor.

Elimi onunkinin üzerine koyuyor ve birleşen parmaklarımızı sertleşmiş aletine doğru sıkıca itiyor. "Bana ne yaptığını hisset, Red."

Tam ağzımı başka bir öpücük için ayırdığımda telefonu çalıyor ve beni gerçekliğe geri döndürüyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor.

Şaşkınlıkla ciyaklayarak kucağından iniyorum.

Arzu sersemliğim dağılırken, vücudumun onunkine yapıştığının ve öpüştüğümüzün farkındayım. Hayır, bundan çok daha fazlasını yapıyorduk. Güpegündüz bir konferans salonunda ben elimle onun aletinin izini sürerken ağızlarımızla sevişiyorduk.

Tanrım, başımız büyük belada.

İşleri tamamen profesyonel tutmamız gerekiyordu ve az önce olanlar bunun tam tersiydi.

Bir saniye bile düşünmeden kapıya doğru fırladım.

"Reese, nereye gidiyorsun?" Dawson ayağa kalkarken sesleniyor, sesi endişe ve arzusunun bir karışımı.

"İşinize dönün," diyorum, kızarmış yüzümü görmesine izin veremeyecek kadar utanarak arkama bakmamaya dikkat ediyorum.

Hiç bu kadar çelişkili hissetmemiştim. Bir yandan, işlerin bu kadar ileri gitmesine izin verdiğim için utanıyorum. Şehvetimin olası sonuçlarını gölgede bırakmasına izin vererek ona adeta saldıran ben olduğum için sadece kendimi suçluyorum. Öte yandan, onun kollarına geri döndüğümde olmam gereken yerdeymişim gibi hissettiğimi inkâr edemem.

İşin en kötü yanı, işler kötüye giderse, sadece işim tehlikede değil, Dawson'ı kaybetmenin de aynı derecede, hatta daha yıkıcı olacağına dair içimde sinsi bir şüphe var.

CHAPTER 11

Dawson

Dün günaha teslim olduğumuzdan beri Reese düşüncelerime hükmediyor. Kimi kandırıyorum ki? Onunla tanıştığım günden beri aklımdan çıkmıyor. Konferans salonunda paylaştığımız öpücük en üst kalite konyak gibiydi ve bir kez daha tatmak için can atıyorum. İkimiz de bu konudan kaçındık, işleri sadece iş gibi tuttuk ve ben uçurumun kenarına doğru gidiyorum.

Düşüncelerimi kontrol etmek için her şeyi yaptım, ancak birlikte olduğumuzda bu kaybedilen bir savaş. Bu sabah olduğu gibi, bir belgeyi gözden geçirmek için masama eğildiğinde ve o zamandan beri tekrar tekrar oynayan bir fantezi zihnimde yer etti.

Ofisimin kapısını kilitliyorum ve gözümde kararlı bir parıltıyla Reese'e doğru ilerliyorum. Dikkati hâlâ önündeki belgelerdeyken kolumu beline doluyor, boynuna öpücükler konduruyorum. Kulağını dişlediğimde kısık bir inilti çıkarıyor, tırnağı koluma batıyor.

Daha fazla dayanamayarak onu kendime doğru döndürdüm ve elimi masanın üzerinde gezdirerek her şeyin yere saçılmasını sağladım.

Onu kollarımın arasına alıp ahşap yüzeyin üzerine kaldırıyorum. Eteğini yukarı kaldırıp beline dolayarak siyah dantel iç çamaşırını ortaya çıkarırken ateşli bakışları benimkilere kilitleniyor. Kalçalarını kaldırıyor ve ben de ince kumaş parçasını bacaklarından aşağı sürükleyerek saklamak için cebime sokuyorum.

Bir saniyeyi bile boşa harcamak istemeyerek dizlerimin üzerine çöküyorum, başım onun göbeğiyle aynı hizaya geliyor. Bacağını omzuma atıyorum ve pürüzsüz tenini öpüyorum. Ellerim titreyen kalçalarını aralıyor ve uzun, sabit vuruşlarla amını yalıyorum. Yukarı baktığımda, üç parmağımı dar amcığına sokarken yüzünde ahlaksız bir ifade vardı. İnce parmakları saçlarıma dolanırken ona iyi bir kız olmasını ve benim için gelmesini söyleyerek klitorisini sertçe çalıştırıyorum. Boşaldığında sırtını dikleştiriyor, zevk seslerini kimin duyduğunu umursamadan adımı haykırıyor.

Telefonum masamda titrediğinde fantezimden koptum.

Sikeyim.

Etrafıma bakıyorum ve ofisimde hâlâ yalnız olduğumu fark edince rahatlayarak iç çekiyorum. Aletim taş gibi sertleşiyor ve kendimi yeniden ayarlamak için bir dakikamı ayırıyorum. Perşembe öğleden sonra geç saatlerdeyiz ve Reese'i görmeden bir hafta sonu daha geçirme fikrinden nefret ediyorum. Tanrım, ona olan takıntım kontrolden çıkmaya başladı.

Telefonum tekrar çaldığında, dikkatimi dağıttığı için minnettarım.

Harrison: Hey.

Harrison: Yarın akşam bir şeyler içmek için müsait misin?

Elbette.

Harrison: Adresi mesaj atarım. **Dawson:**

Barda buluşmayacak mıyız? **Harrison:** Bu

sefer değil.

Dawson: Tamam, ama bir kulüp olmasa iyi olur.

On dakika boyunca cevap gelmeyince bir mesaj daha gönderdim.

Yönetim kurulu toplantısında olsan ve beni görmezden gelmesen iyi edersin.

Dawson: Eğer bu adres bir kulüp içinse ,oradaki herkes i ç i n i iki tur satın alıyorsunuz demektir.

Lanet olsun. Ona meşgul olduğumu söylemeliydim. Telefonumu yere atıyorum ve açık olan kapımdan dışarı baktığımda Reese'in masasına doğru gittiğini görüyorum.

Bu, hafta sonundan önce onunla konuşmak için tek şansım olabilir ve bundan vazgeçmeyeceğim.

"Reese, bir saniye buraya gelebilir misin?" Seslendim.

Birkaç saniye sonra, bir elinde kahve fincanı, diğerinde bir yığın dosyayı dengede tutarak kulağının arkasına sıkıştırdığı kalemiyle içeri girer.

"Ne oldu?" diye soruyor, masamın yanına gelerek. "Bana güncellenmiş Irving sözleşmesini gönderebilir misin? İhtiyacım var

Yarın ofislerine gittiğimde Wes'in ekibinin incelemesi için birden fazla kopyam var."

"Biliyor musun, sohbet sistemi denen süslü bir şey var. Ya da ilk seçenek çok zahmetliyse bana mesaj atabilirsin." Şakacı bir sırıtişla söylüyor.

O zaman senin güzel yüzünü göremezdim.

"Masan hemen kapımın önündeyken neden mesaj atıyorsun?"

"Bu sabah sizin için beş kopya bıraktım. Sekmeli ve gitmeye hazırlar." Daha önce kenara ittiğim bir yığın klasörü işaret ediyor.

Kaşlarım çatıldı. "Oh, tamam. Teşekkürler."

Reese kapıya doğru döndü, gitmeye hazırda ama sesimi duyunca durdu. "Villa Napoli'yi arayıp yemek siparişinin yarın saat 12:30'da Irving Tower'a teslim edileceğini teyit edebilir misin?" diye sordum.

Omzunun üzerinden bakıyor. "Bu sabah yaptım. Her şeyin kurulmasına yardımcı olmak için iki sunucuları olacak."

"Bir şey daha var," diyorum o kaçmadan önce.

Yüzünü bana dönüyor, can havliyle kahvesini tutuyor. "Ne oldu?"

Aklıma bir şey gelmiyor, kalması için bir bahane bulmaya çalışıyorum. "Umm... Sanırım yazıcımın siyah mürekkebi bitmiş. Dinlenme odasından bana yeni bir kartuş getirebilir misin?"

İç çekiyor ve bir elini kalçasına koyuyor. "Dawson, geçen hafta iki kartuşu da değiştirdiğini gördüm." Kahretsin, bunu unutmuşum. "Her ne kadar senin küçük oyununu şakaya vurmak istesem de

Bugün halletmemiz gereken çok iş var. Yani, başka bir şey yoksa...?" Soruyu havada asılı bırakır.

Bir şey söylemem gerekiyor ama gömleğinin yakası dikkatimi dağıtıyor, hafifçe eğilerek göğüs dekoltesini ve koyu yeşil sütyenini ortaya çıkarıyor. Düşüncelerim tekrar konferans odamdaki anımıza kayıyor, sonuçlarını umursamadan onu öperken ellerimin kalçalarını kavradığı, kucağıma sokulduğu hissini hatırlıyorum.

Reese'in sesi beni hayallerimden kopardı. "Dawson?"

Kafamı kaldırdığımda bakışları benimle kapı arasında gidip geliyor.

"Özür dilerim, ne dediniz?" diye sordum.

Bıkkın bir şekilde iç geçiriyor. "Tek istediğin bu muydu?"

"Sadece yarın ofis dışında olacağımı hatırlatmak istedim."

"Evet. Birkaç kez bahsettiniz."

Elimi zaten dağınık olan saçlarımda gezdiriyorum. "Bu doğru."

Bakışları yumuşuyor, endişesi ifadesini bulanıklaştırıyor. "Sen iyi misin?"

Aşık olmuş bir ergen gibi davrandığım için utanarak elimi salladım. "Ben iyiyim. Gidebilirsin."

"Tamam," diyor ve bana verdiği gülümseme odayı aydınlatıyor.

Çıkarken kapı arkasından tıkırdıyor ve ben yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. Benim neyim var böyle? Kontrollü ve kendime güvenen biri olmakla gurur duyuyorum ama Reese söz konusu olduğunda, yön duygusu olmadan keşfedilmemiş bir bölgede tökezliyormuşum gibi hissediyorum.

"Bir dahaki sefere beni bir kulübe sürüklediğinde, bana başka bir iyilik borçlu olacaksın," diye mırıldandım.

"Evet, her neyse," diyor Harrison, odayı tararken dikkatinin dağıldığı belli.

Canlı bir caz grubu ve özel kokteyllere adanmış bir içki menüsü olan kalabalık bir lounge barda buluşacağımızı söylemeyi unuttu. Sözüme sadık kalarak barmene Harrison'ın kulüpteki herkesin iki kadeh içkisini karşılayacağını söyledim. Şaşırtıcı bir şekilde Harrison itiraz etmeden kartını verdi.

Müşteriler loş ışık altında pelüş koltuklarda ve kadife koltuklarda oturmuş, mezelerinin ve meyveli içeceklerinin tadını çıkarıyor. Brooklyn'de alkolün basit olduğu ve daha az insanın bulunduğu rahat bir atmosfere sahip bir barı tercih ederim.

Yanımızdan geçerken birkaç kadın bize aval aval bakıyor, gözleri açık bir ilgiyle üzerimizde geziniyor. Harrison'ı takip ederken onlara aldırmıyorum. Bu gece eve götürmek istediğim tek bir kadın var ve o da burada değil.

Şu anda burada olsaydı, kuralları siktir et derdim ve onu en yakın köşeye sürükler, doğru düzgün düşünemez hale gelene kadar öperdim.

Aniden durduğunda neredeyse Harrison'a çarpıyordum. "Biraz uyarı iyi olurdu," diye mırıldanıyorum.

"Özür dilerim," diyor, bakışları döner bir merdiveni tırmanan bir grup kadına kayıyor.

Bu gece garip davranıyor. Onun hakkında bildiklerime göre, kadınları açıkça kontrol edecek ya da gösterişli bir kulüpte takılacak türden bir adam değil.

"Burada gerçekten ne yapıyoruz?" Ben soruyorum.

"İkinci katta yemekli bir VIP parti var" diyor.

Ona sorgulayan bir bakış attım. "Ne zamandan beri partilerle ilgileniyorsun?"

Dişlerini gıcırdatıyor. "Ben değilim."

Harrison cevap beklemeden merdivenlere yöneldi. Onu bu kadar meşgul eden şeyin ne olduğunu merak ederek peşinden gidiyorum. İkinci kata vardığımızda, kısa siyah saçlı, özel dikim siyah takım elbiseli bir hostes elinde bir tabletle bizi bekliyor.

"İyi akşamlar beyler." Bize boğucu bir gülümseme sunuyor. "İsimlerinizi alabilir miyim, lütfen?"

Harrison onu duymuyor gibi görünüyor, tüm dikkatini odayı incelemeye vermiş.

"Dawson Tate ve Harrison Stafford," diyorum ev sahibesine ve ona yüz dolarlık bir banknot uzatıyorum.

Bizi içeri almadan önce konuk listesini kontrol eder gibi yaptı. "Teşekkür ederim, Bay Tate. Umarım ikiniz de güzel bir akşam geçirirsiniz."

Harrison amaçsızca odada dolaşırken, müşterilerin ve masaların arasında dolaşırken onu endişeyle inceliyorum. Her zamanki soğukkanlılığından eser yok, eğer bu kadar rahatsız edici olmasaydı bunu eğlenceli bulurdum.

İçecek taşıyan iki farklı sunucuyla neredeyse çarpıştıktan sonra, onu durdurmak için elimi omzuna koyuyorum.

Harrison kaşlarını çatarak arkasını döner. "Ne?" diye tersler.

"Neden bana kimi aradığınızı söylemiyorsun, böylece yardım edebilirim."

Bu gizemli kişiyi ne kadar çabuk bulursak, buradan o kadar çabuk çıkabilirim.

İç geçiriyor. "Adı Fallon ve bu etkinliğin yemeklerini o hazırlıyor," diyor ve odanın etrafını işaret ediyor.

"Peki bu Fallon denen kişiyi neden takip ediyoruz?"

"Biz değiliz," diyor. "Londra'dan buraya yeni taşındı ve şehrin ne kadar tehlikeli olabileceğini bilmiyor. Sadece bir hedge fon yöneticisi tarafından, son teknoloji mutfağını gösterebilmek için eve gitmesi için tatlı dille kandırılmadığından emin olmak istiyorum."

"Bu garip bir şekilde spesifik," diye not ediyorum. "Ama kendi başına idare edebileceğine eminim. Londra'dan geliyor ve büyük bir şehirde gezinmeye alışkın olduğunu ve istenmeyen yaklaşımlardan nasıl kaçınacağını bildiğini tahmin ediyorum." Harrison bana kaşlarını çattı, ben de

ellerimi savunurcasına kaldırdım. "Tamam o zaman. Neden geri dönüp hostese sormuyoruz?" İnsan denizinin içinde kaybolmadan önce odanın öbür ucundan gözüme çarpan kırmızı bir parıltıyla sözümü kesiyorum.

Boynumu eğip kalabalığı tararken nabzım hızlanıyor. Neden etrafta bu kadar çok insan var?

Harrison'ın sesi dikkatimi dağıtıyor. "Şimdi garip davranan sensin."

El sallayarak onu başından savıyorum ve bir adım öne çıkıyorum, bakışlarım hâlâ etrafta geziniyor. Sonra kırmızı bir anlık bir görüntü daha yakalıyorum, kadın tam olarak ortaya çıkıyor ve kalbim tanıyarak hızla çarpıyor.

Ben Reese.

Odanın uzak köşesinde, kıvrımlarını saran ve dizlerinin hemen üzerine düşen, dekolteli siyah bir kokteyl elbisesi giyiyor. Spor ayakkabılarını fark ettiğimde dudaklarımda bir gülümseme beliriyor - siyah, elle çizilmiş beyaz ve altın rengi çiçeklerle süslü.

Yanına bir adam geldiğinde gülümsemem kayboluyor. Uzun boylu, sırık gibi, kısa kahverengi saçlı ve kirli sakallı. Yirmili yaşlarının başında gibi görünüyor. Görüşümü kırmızı bir sis bulutu kaplıyor ve Reese'in kulağının arkasına bir tutam saç sıkıştırmak için eğilmesini izlerken çenem titriyor. Onun gülmesine neden olacak bir şey söylüyor ve müzikal ses bir mıknatıs gibi beni kendine çekiyor.

Adam elini Reese'in beline koyma cüretini gösterip ona bir şişe su uzattığında sabrım taşıyor.

"Geri döneceğim," diyorum Harrison'a, detaylandırma zahmetine girmeden.

Kulübün içinde kararlılıkla ilerliyorum, yanlarından geçerken beni görmezden gelen diğer parti müdavimlerine aldırmadan. Yaklaştığımda Reese'in konuşmasını duyabiliyorum. "Sen en iyisisin, Noah. Bunun için teşekkürler." Sudan uzun bir yudum alıyor.

"Ne zaman istersen, bebeğim. Şimdi işe dönmen gerekmiyor mu?" diyor kendini beğenmiş bir sırıtışla.

İşte o zaman Reese'in kolunun altına sıkıştırılmış servis tepsisini fark ediyorum.

Kulüpte ne işi var?

Daha iyi bir soru, neden ona bebeğim dedi?

"Senin de aynısını yapman gerekmiyor mu?" diye soruyor gözlerinde muzip bir parıltıyla.

"Buraya gelip susuz kalmadığından emin olmam gerekiyordu. Şimdi suyunu bitir," diyor Noah.

"Evet patron," diye takılır Reese.

"Bu unvanın sadece bana ait olduğunu sanıyordum?" Ben araya girdim, ses tonum soğuktu.

Sesimi duyunca gözleri irileşiyor ve bakışları bana doğru kayıyor, şişeyi yarıya kadar dudaklarına götürüyor.

"D-Dawson?" diye kekeliyor, yanakları kızarıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

Noah sanki Reese'i korumak istercesine ona yakın duruyor. "Dawson Tate," diyorum ona elimi uzatarak.

Adımı duyunca duruşunu gevşetiyor ve tokalaşmamı kabul ediyor. Onu sıkıca kavrayıp hakimiyetimi kuruyorum.

"Hakkınızda çok şey duydum. New York Eyaleti Yüksek Mahkemesi'nde mahkeme katibiyim. Orada bir tür efsanesiniz." Gergin bir şekilde kıkırdıyor.

"Anlıyorum. Reese'i tam olarak nereden tanıyorsun?"

"Üniversitedeki ilk yılımızda tanıştık. O zamandan beri arkadaşız ve ikimiz de burada çalışıyoruz. Ayrıca LSAT sınavına da birlikte hazırlanıyoruz."

Reese boş tepsiyi kaldırarak, "Ben burada sunucuyum," diye söze karışıyor. "Noah da barmen."

Bu bilgi aklımı başımdan aldı. Neden başka bir iş olduğundan bahsetmedi? Vardiyadan sonra Noah ile eve mi gidiyor? Birlikte mi yatıyorlar? Bakışlarım ikisinin arasında gidip gelirken aklımdan bir sürü soru geçiyor.

Reese'in biriyle görüşüyor olabileceği hiç aklıma gelmemiştir. Şimdi, bir kenara ittiğim tüm mantıksal sorular aniden bastırıyor.

"Reese, özel bir yerde konuşabilir miyiz?" Kıskançlığımı ve onu dışarı çıkarmak için duyduğum karşı konulmaz dürtüyü bastırarak soruyorum.

Yapmam gereken son şey olay çıkarmak ama onunla konuşmak için sabırsızlanıyorum.

Önce saatine, sonra bana baktı. "Molamın bitmesine on dakika var. Üst kattaki ofisi kullanabiliriz." Noah'ya döndü ve su şişesini ona uzattı. "Lacy'ye yakında döneceğimi söyle."

Ona şefkatli bir gülümseme veriyor.

"Kesinlikle." "Teşekkürler, uzun sürmeyecek," diye söz veriyor.

Reese bana bakıyor, gözleri fırtınalı. Kolumdan tutup beni mutfağa doğru çekti. Tam o sırada Harrison'ın şef önlüğü giymiş kısa boylu sarışın bir kadınla hararetli bir tartışmaya girdiğini görüyorum. Kadın bir elini kalçasına dayamış, bir parmağını da Harrison'ın göğsüne sokmuş vaziyette duruyordu. Bu Fallon olmalı ve Harrison'ı gördüğüne pek sevinmiş benzemiyor.

Reese'e döndüğümde beni bir yan kapıdan geçirip merdivenlerden yukarı çıkarıyor ve kapısında Yönetim yazan bir ofise sokuyor. Büyük bir ahşap masa ve bir ofis koltuğu bir köşede, deri bir kanepenin karşısında yer alıyor. Duvarlar cazdan ilham alan bir dizi sanat eseriyle dekore edilmiş ve kulübe bakan tavandan tabana pencereler var.

Reese kapıyı kapatır kapatmaz ona doğru yürüyorum.

"Noah ile çıkıyor musun?" Ben durduramadan ağızımdan kaçıyor, zaten durduramazdım da. Tecrübelerimden öğrendiğim kadarıyla açık sorular istediğim cevapları almanın en etkili yoludur.

Reese bana şüpheyile bakarken alt dudağını çiğniyor. "Bu bir çalışana sorulabilecek bir şey değil."

Omuz silkiyorum. "Mesai saati dışında olduğumuza göre, adil bir oyun olduğunu söyleyebilirim.

Şimdi oyalanmayı bırakın ve soruya cevap verin."

Reese hayal kırıklığı içinde ofluyor. "Noah benim en iyi arkadaşım, sana bir açıklama borçlu olduğumdan değil."

"Söylesene Red, bütün arkadaşların sana bebeğim mi diyor?" Başını sallıyor. "Sadece Noah."

"Onunla ilgileniyor musun?"

Gözlerini deviriyor. "Değilim ve bilgin olsun diye söylüyorum, olsaydım bile sen benden daha çok onun tipisin."

Noah ile ilgilenmediğini duyunca içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor. Omuzlarım gevşiyor ve sırtıyorum. "Öyle mi?"

Reese kollarını göğsünde kavuşturup bana dik dik bakıyor. "Evet, beni sorgulama fırsatını bulduğunuza göre sıra bende," diye meydan okuyor. "Burada ne yapıyorsun? Dövme salonuna ara verip geceyi geçirecek birini mi bulmaya çalışıyorsun?" Isıran ses tonunu kaçırmadım.

"Şimdi kim kıskanç?" Alay ediyorum. "Buraya bir müşterimle geldim. Genelde Brooklyn'de bir barda buluşurduk ama tanıdığı bir kadın bu gece burada bir etkinlik düzenliyor ve onu görmek istedi."

"Bana barlarda iş yapan biri gibi gelmediniz."

"Bilmiyorum. Şu anda Harrison'ı temsil etmiyorum." "Yani, o senin arkadaşın mı?"

"Hayır, o bir müşteri." Anlamamış gibi kaşlarını çatıyor. "Cuma gecesi ders çalışmak ve iyi bir uyku çekmek yerine neden garsonluk yaptığını açıklamak ister misin?" Konuyu değiştirerek soruyorum.

Alay ediyor. "Hayır. Thompson & Tate'teki pozisyonumu kabul etmeden önce çalışan el kitabını inceledim. Planlanmış çalışma saatlerimle çakışmadığı ve doğrudan bir rakiple çalışmadığım sürece ikinci bir işe sahip olmaya karşı bir politika yok."

Olmalı.

İki işi birden yürütmesi ve bu süreçte kendini yıpratması beni rahatsız ediyor. Aklımın bir köşesinde İK direktörünü aramak ve derhal dışarıda çalışmayı yasaklayan bir madde ekletmek var. Ama o zaman da hafta sonu neden bir çalışanla kulüpte olduğumu ve onun ikinci bir işte çalışmasından neden bu kadar endişe duyduğumu açıklamam gerekecek. Ne yazık ki, el kitabında çalışanlarla dostluk kurulmasına karşı bir politika var. İK'ya bunu da değiştirtmeliyim.

Kahretsin, tüm bu lanet şeyi pencereden atmamız.

Bu bir avukatın genellikle düşüneceği bir düşünce değil ama bu kadın beni mantıksız düşünmeye itiyor ve tek yapmak istediğim onu tekrar kollarıma almak.

"Dawson, lütfen bir şey söyle," diye yalvarıyor. "Burada çalışmanı istemiyorum," diyorum açıkça.

Kısa bir süreliğine telaşlanmış gibi görünüyor ama hemen toparlanıyor ve ellerini kalçalarına koyarak, "Çok kötü. Kontrolünüz ofisinizin ötesine geçmiyor. Ben işte değilken bana ne yapacağımı söyleyemezsiniz."

Ona doğru yürürken homurdanıyorum, sesim kısık. "Peki ya istersem?"

Attığım her adımda nefes alış veriş hızlanıyor. "Ne yapmak istiyorsun?"

Kolumu beline doluyorum ve diğer elimle yüzüne dökülmüş bir tutam saçı süpürüyorum. "Ofis dışında ne yapacağın konusunda söz hakkın var," diye itiraf ediyorum.

Gözleri sanki dokunuşumun tadını çıkarıyormuş gibi kapalı. Onun içgüdüsel tepkisi bana bir tatmin duygusu veriyor; yakınlığımızdan etkilenen tek kişinin ben olmamam hoşuma gidiyor.

Reese gözlerini açtığında, beni içine çekmekle uzaklaştırmak arasında kalmış gibi elini göğsüme koyuyor. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama her zaman istediğini elde edemiyorsun." Diyor, eli hâlâ öylece duruyor.

Benimkini onunkinin üzerine koyuyorum, dokunuşunun sıcaklığının tadını çıkarıyorum. "Sadece kendini çok fazla dağıtacağından endişeleniyorum."

"Ben işleri kendi başıma halledebilecek durumdayım," diye hatırlatıyor bana.

"Buna hiç şüphe yok," diyorum gülümseyerek. "Ama bu yapmak zorunda olduğun anlamına gelmiyor. Fark etmediysen söyleyeyim, sen benim için önemlisin Red."

"Ben mi?"

"Evet, öylesin."

Yüzünde muzip bir gülümseme beliriyor. "Kararları vermesi gereken tek kişi siz değilsiniz Bay Tate," diye mırıldanıyor. "Ben de bir şeyler söylemek istiyorum."

Başımı eğiyorum, eğleniyorum. "Sadece söyle ve ne zaman istersen kararları sen ver."

Tepkisini gizlemeden önce gözleri bir anlığına açılıyor. "Bu durumda... Dawson?"

Kahretsin, adımı söylemesine bayılıyorum.

"Evet, Red?"

Ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor, dudakları benimkinden sadece birkaç santim ötede. "Beni öpmeni istiyorum." Daha yakına eğiliyor. "Lütfen."

Hiç sormaz sanmıştım.

"Kahretsin, tatlı olman hoşuma gidiyor."

Çenesini kavıyorum ve ağzımı onunkine çarpıyorum. Sonunda geri çektiğimde nefes nefese kaldı. Sırtı kulübe dönük, gözleri bana kilitlenmiş bir şekilde cama yapışana kadar onu geriye doğru yürütüyorum. Reese'i istediğim gerçeğinin etrafında dans etmekten yorulduğum ve ona benimle bir gece geçirmenin nasıl bir şey olduğunu tattırmak için her türlü niyetim var.

Alt dudağını ısıyor ve fısıldıyor, "Neden durdun?"

"Gözlerini kapat."

"Daws-"

"Bana güveniyor musun?"

Baştaki isteksizliğine rağmen başını sallıyor.

Alnına bir öpücük konduruyorum. "Şimdi gözlerini kapat," diye tekrarlıyorum.

Dediğimi yapıyor ve başını duvara yaslayıp ellerini yanına koyuyor.

"Aferin kızıma."

Yanıt olarak titreyen bir nefes veriyor.

"Sana iyi kızım dememden hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Belki." Dudaklarında alaycı bir sırıtış beliriyor.

Narin bir hassasiyetle melek yüzünün izini sürüyorum, parmaklarım alnında geziniyor, önce sağ elmacık kemiğine, sonra sol elmacık kemiğine gidiyor. Keşfim devam ediyor, çilli burnunun üzerinde kayıyor, ardından başparmağımın pedini dudaklarının üzerinde gezdiriyorum.

Reese'in göğsünün yükselip alçalmasını izliyor, boynundan aşağıya doğru yoluma devam ettiğimde nefesinin hızlandığını fark ediyorum. İçimde bir memnuniyet dalgası dolaşüyor, onun artan tepkisinden sorumlu olduğumun tamamen farkındayım.

"Sana ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydim?" Kulağına mırıldanıyorum.

Gözlerini kırpıştırarak açıyor ve zümrüt bakışlarının derinliği karşısında büyüleniyorum. "Zorbalık yapmadığın zamanlarda sen de o kadar kötü değilsin."

Reese bana bakmak için başını arkaya yatırıyor ve gülümsediğinde, ben gidiciyim. Kollarını boynuma doluyor ve beni kendine çekiyor.

Ellerimle yüzünü kavırıyor, çene çizgisi boyunca öpücükler konduruyorum. Ağzına geldiğimde, dilimi dolgun alt dudağının üzerinde alaycı darbelerle gezdiriyorum. Dili benimkiyle buluştuğunda yumuşak bir inilti çıkarıyor ve beni daha yakına çekiyor. Dudağımı dişlerinin arasına aldığı anda, bağlantımız geçici bir keşiften vahşi ve çılgın bir hale dönüşüyor.

Sikimi onun göbeğine sürüyorum ve o da karşılık olarak beni itiyor. Ağzını hararetle keşfederken inlemelerimiz havayı dolduruyor.

Onun sınır tanımayan tarafına ilk elden tanık olmak çok tahrik edici. Daha fazlası için haykırdığında, elbisesinin kumaşını toplayıp yolumdan çekiyorum. Bacağını kaldırıyorum

belime doluyor, diğerk elimi kalçasına güvenli bir şekilde yerleştiriyor. Saçımı tuttuğunda içimde bir kıvılcım çakıyor.

"Artık beklemek yok, Red." Geri adım atıyorum ve onu döndürüyorum, böylece kulübe bakan cam duvara bakıyor. "Pencereden dışarı bak," diye fısıldıyorum kolumu beline doladığımda.

Reese emrimi yerine getirirken nefes nefese kalıyor, gözleri aşağıdaki insanların üzerinde geziniyor. Külotunu kenara itip iki parmağımı içine sokmadan önce girişiyle alay ettiğimde nefesi kesiliyor. "Kahretsin, sırlıslık olmuştun. Hepsi benim için mi?"

"Oh, Dawson," diye inliyor.

Öne doğru eğilip dilimi boynunun sütunu boyunca gezdiriyorum, köprücük kemiği boyunca öpücükler ve nazik ısırmalar bırakıyorum.

Üçüncü parmağı eklediğimde, Reese boğuk bir uyarılma sesi çıkarıyor. Bu şimdiye kadar duyduğum en şehvetli ses, bunu daha da çok istememe neden oluyor.

Parmaklarımı hareket ettirirken ellerini cama bastırıyor. Sırtı kavisli, kıkı sıkıme sürtünüyor. Boştaki elimi boynuna doluyorum ve ağzını ağzıma almak için başını eğiyorum.

"Aşağıda kalabalık varken elime mi geleceksin? Herkes izliyor olabilir." Dudaklarına karşı mırıldandım.

İleriye bakıyor, ben konuşurken parmaklarımın etrafında daha sıkı kenetleniyor.

Görünüşe göre Red'im teşhirci olabilir, ancak bu gece böyle bir şey olma ihtimali yok. Pencerelelerin tek taraflı camdan yapıldığını daha önce fark etmiştim ama Reese'in birinin izliyor olabileceği fikrine verdiği tepkiyi izlemek beni tahrik ediyor.

"Aman Tanrım, durma," diye nefes alıyor. "İyi bir kız gibi boşalana kadar olmaz," diye söz veriyorum.

Reese'in önümde çözölüşünü izlerken kaya gibi sertleşiyorum. Kenara yakın olduğunu hissedebiliyorum, vücudu kıvrılıyor

Parmaklarımın her dalışında daha da sıkılaşıyor. Başparmağımla klitorisini tıngırdatıyorum ve saniyeler içinde elimin etrafında paramparça oluyor. Başının arkasını göğsüme yaslıyor ve boğuk bir zevk çılgılığı atıyor. Çekirdeğindeki her arzu damlasını sıkana kadar elime binmeyi bırakmıyor.

Reese serbest kalmanın eşiğindeyken son derece büyüleyici ama onun boşalmasını izlemek tamamen başka bir şey.

"İşte benim kızım," diye övüyorum.

Parmaklarımı ağzıma götürüp emerek temizliyorum. Reese dudağını ısıyor, kendinden geçmiş bir halde beni izliyor. İnlerken ona hınzırca bir sırtış atıyorum, özünün tadını dilimde hissediyorum. Pantolonumun üzerinden sikime masaj yapmak için uzanırken gözlerini benden ayırmıyor ama ben başımı sallıyorum.

"Peki ya sen?" diye soruyor.

"Bu seninle ilgiliydi." Elbisesini düzeltmek için uzanmadan önce çenesini nazikçe okşadım.

Ona zevk vermek bana tatmin duygusu veriyor ve kendimi ona daha yakın hissetmemi sağlıyor.

"Senin boşalmanı dinlemenin yeni favori sesim olduğuna karar verdim," diye sırtıyorum.

Reese sanki trans halinden yeni çıkmış gibi bana göz kırpmıyor. Yaptığımız şeyin farkına varıyor.

Ellerini başının üzerine koyar. "Aman Tanrım. Çalışıyor olmam gerekirken patronumun beni bir kulübün ofisinde parmaklamasına izin verdiğime inanamıyorum. Bir anlık bir hataydı, hepsi bu," diye aceleyle söze giriyor. "Bana iyi bir kız dediğinde kendimi o ana kaptırdım." Bu itiraf karşısında yanaklarında bir kızarıklık belirliyor. "Sonra bana o gülünç, için için yanan bakışlarıyla baktın ve ben de büyüne kapıldım."

Saçmaladığında ne kadar sevimli olduğundan bahsetmiş miydim? Yaklaşmaya çalıştığımda beni durdurmak için elini kaldırıyor. "Bu hiç olmamış gibi davranmalıyız. Her zaman Bu çizgiyi aşarsak kariyerlerimizi riske atmış oluruz."

Ona yanıldığını söylemek ve az önce aramızda geçenlerin onun için bir anlamı olduğunu kabul etmesi için onu ikna etmek isterdim. Ama o zaten gergin ve bencil arzularım yüzünden onu kaybetme riskini göze alamam.

"İşe dönmem gerekiyor," diyor aniden.

"Dur bakalım." Elinden tuttum. "Neden burada çalıştığın hakkında konuşmadık."

Yapmak istediğim şey istifa etmesini ve kışını kaldırıp buradan gitmesini talep etmek. Ancak muhtemelen sırf bana inat olsun diye şirketten ayrılıp tam zamanlı olarak burada çalışacaktır.

"Bu senin sorunun değil," diye karşılık veriyor.

Parmaklarını dudaklarıma götürüyorum. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum Red, ama dilimin üzerindeki tadın bunu benim sorunum haline getiriyor."

Nefesinin kesildiğini fark etmedim. "Bunu daha sonra konuşabilir miyiz? Gerçekten geri dönmem gerekiyor."

Elimi saçlarımda gezdiriyor, aşırı tepki vermemek için kendimi zor tutuyorum. Kendi yolumu bulmaya alışkınım ama Reese her seferinde planlarımı alt üst ediyor.

"İyi ama bu iş daha bitmedi," diyorum.

Kapının yanında duraklıyor. "Hoşça kal, Dawson." diyor ofisten çıkmadan önce usulca.

Başka biriyle olsaydım, olanlarla yetinirdim. Artık Reese'i kollarıma almanın nasıl bir his olduğunu bildiğim için -onun gelmesini sağlamak için- şimdiden bunu tekrar gerçekleştirmenin yollarını arıyorum.

Bugünden önce, etkileşimlerimizden birinin ardından odadan aceleyle çıkıyordu. Bu da bana aramızdaki şeylerin ilerlediğine dair bir umut ışığı bırakıyor - neye doğru?

Bilmiyorum. Ama Reese için risk almaya hazırım.

CHAPTER 12

Reese

Dawson ve benim kulüpte paylaştığımız an, bir hafta sonra bile hala aklımdan çıkmıyor. Şimdiye kadar yaşadığım en ateşli cinsel deneyimdi. Bizi yüzlerce insandan ayıran tek şeyin ince bir cam duvar olması umurumda değildi. Dawson bana iyi kızım dediği anda işim bitmişti.

Fevri davranışlarım için mantıklı bir açıklamam yok ama Dawson varlığından haberdar olmadığım bir yanıma ortaya çıkarıyor. Onunlayken kendimi cesur ve yargılanma korkusu olmadan fikrimi söylemekte özgür hissediyorum. Mesleki sınırlarımızı zorlayarak ince bir çizgide ilerliyoruz ve doğruyu söylemek gerekirse, kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Kulüpte olanlar, bir kibrit çöpünü çıra kutusunda yakmak gibiydi, tutunduğum hassas kontrol dengesinde alevli bir cehennem yarattı.

Onu orada görmek damarlarımda kıskançlık hissi uyandırdı. Onun başka bir kadınla yakınlaşması, flört etmesi ya da anlamlı bir konuşma yapması fikri beni rahatsız ediyor.

Dövmecideki geceden beri bir yanımin onu tekrar öpmek istemesinin bir faydası yok ve ağzı tekrar benimkine değdiğinde, daha ileri gitmesini engelleyecek gücü kendimde bulamadım. Çene çizgimde gezinirken o parlak mavi gözleriyle bana baktığı görüntüler bana işkence ediyor. Kokusu o gece giydiğim elbiseye sinmiş durumda; bu da bana her şeyin yaşandığını hatırlatıyor.

Ofiste yine geç bir gece ve e-postalara yanıt veriyor olmam gerekirken son yarım saattir bilgisayarına bakıyorum. Bugün Rob'un benden yapmamı istediği tüm sıkıcı işler yüzünden çok yorucu geçti.

Asansörün zil sesi dikkatimi çekiyor ve Dawson'ın yemek getirdiği ilk geceki kurye koridordan aşığı iniyor.

Dawson elleri cebinde ofisinden çıkar ve adamı bir şahin gibi izler.

Kurye Dawson'a çantayı verirken bana doğru bakmamaya dikkat ediyor.

Dawson ona yüz dolarlık bir bahşış uzatarak, "Bu gece vaktinde geldiğini görmek güzel," diyor.

"Teşekkür ederim efendim," diyor kurye ve asansöre doğru yürürken parayı cebine atıyor.

Dawson yıpratıcı olabilir, ancak sonuç verenleri tanır ve ödüllendirir.

"Hâlâ benden kaçıyor musun?" Dawson masamın önünden geçerken soruyor.

Sandalyemde kayarak yere bakıyorum. "Senden kaçmıyorum," diye fısıldıyorum.

Kalçasını masama yaslıyor, dudaklarında küçük bir gülümseme belirliyor. "Tabii ki değilsin."

Tamam, belki mesafemi korumaya çalışmış olabilirim. Geçtiğimiz hafta boyunca zamanının çoğunu şirketten çok Wes Irving'in ofisinde geçirdiği düşünöldüğünde, bu beklenenden daha kolay oldu.

Ancak, sözüne sadık kalarak, özel konferans odasında çalışmam için takvimim her gün 12-2 arasında bloke edilmiş durumda. Geldiğimde beni her zaman gurme bir yemek ve bir şişe su bekliyor. LSAT'ye hazırlanmak için sessiz bir alana sahip olmak çok rahatlatıcı. Nazik jestleri de ona ekilmemin bir başka nedeni.

Şimdi burada benimle birlikte olduğu için, onu ne kadar özlediğimi fark ettim - her ne kadar bunu yüksek sesle itiraf etmeyecek olsam da.

İlk bakışta çok az ortak noktamız var. O otuz beş yaşında düşünceli bir avukat ve bir dövme dükkânı sahibi. Bense yirmi üç yaşında, geçim sıkıntısı çeken, eski püskü bir evi olan ve bir grup acımasız yaşlıyla tombala oynamayı seven bir stajyerim.

Tesadüfi bir karşılaşma bizi bir araya getirdi, ancak şimdi kimyamızın görmezden gelinemeyecek kadar zor olduğunu hissediyorum. Beni orada çalışırken yakaladığı için duyduğum ilk utancın ötesinde, Thompson & Tate'de iyi bir işim varken nedenini merak ettiğinden eminim. Diğerleri gibi öğrenci kredilerini biriktirmeye gücüm yetmiyor, bu yüzden hedeflerime ulaşmak için daha yavaş ve pratik bir yaklaşım izliyorum. Bununla uzun zaman önce barıştım ama bu durumu anlamayanlar tarafından yargılanmak istemiyorum. yaptığım seçimler.

Ofisine girerken, "Benden kaçmıyorsan, gel benimle yemek ye," diyor.

En iyi kararına rağmen masamdan kalktım ve kollarımı göğsümde kavuşturarak kapısının önünde durdum. Dawson bir paket servis kabı uzatarak beni kanepeye davet ediyor. "Lütfen," diye ekliyor ben hareket etmeyince. Her ne sipariş ettiyse nefis kokuyor ve guruldayan midem bana öğle yemeği yemeyeli birkaç saat olduğunu hatırlatıyor.

"Ben yiyebilirim," diyorum, paket servislere bakarak.

"Öyle düşünmüştüm," diyor, eğlendiği her halinden belli.

Oturduktan sonra kutuyu açıyorum ve beni çoban pastasının ağız sulandıran kokusu karşılıyor. Kıyma, doğranmış havuç, bezelye ve peynirli patates püresi ile doldurulmuş.

Bu benim en sevdiğim yemektir, büyükannem her hafta yapardı. Oak Ridge'e taşındığından beri yemedim, yani uzun zaman oldu.

Hatırladı.

Dawson yemeğime dokunmadığımı fark edince kaşlarını çatıyor. "Yemeğinle ilgili her şey yolunda mı?"

"Mükemmel görünüyor," diyorum yemekle birlikte gelen çatalı açarken. "Shepherd's pie yemeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu fark ettim, hepsi bu."

Dawson pastırmalı ve mantarlı burgerini ısıtırken dudaklarını büzüyor. Yutkunduktan sonra, "Senin için güzel bir şey yapmak istedim çünkü ne kadar sıkı çalıştığını ve kendine ne kadar nadiren öncelik verdiğini görüyorum" diyor.

Keşke üzerimde bu kadar güçlü bir etkisi olmasaydı dediğim anlar oluyor ama düşünceli hareketleri, başkalarına karşı davranışlarıyla tam bir tezat oluşturduğunda görmezden gelmeyi zorlaştırıyor. Özellikle de çok önemli bir dava söz konusu olduğunda kimsenin duygularını incitmeyi reddediyor ve onların hayatlarını mahvettiğinde de umursamıyor. Bu da bana karşı davranışını daha da şaşırtıcı kılıyor.

"Minnettarım. Bu yemek çok lezzetli," diyorum.

Rahat bir sessizlik içinde yemek yiyoruz ve ben çoban turtamın her lokmasının tadını çıkarıyorum.

Dawson yemeğini bitirdiğinde, boş paket servis kabını kâğıt torbaya atıyor ve yüzünü bana dönüyor. "Bana neden Echo'da çalıştığını söylemeye hazır mısın?"

Onu bırakmasını umuyordum, ama daha iyi bilmeliydim.

Yemeğimin son lokmasını da yuttuktan sonra, cevap vermeden önce kabımı attım. "Fazladan paraya ihtiyacım var ve

kulüpteki bahşişler cömerttir."

Garsonluk utandığım bir şey değil; hukuk fakültesi için para biriktirirken geçimimi sağlamamı mümkün kıldı ve sıkı çalışmamla gurur duyuyorum. Yine de, firmasındaki avukat yardımcılarının sektör standartlarının çok üzerinde kazandığı düşünüldüğünde, nedenimi anlamayacağından endişeleniyorum.

"Paraya ne için ihtiyacınız olduğunu sorabilir miyim?" diye sorar.

Bakışlarıyla buluşmayı reddederek koltuğumda kayıyorum. "Düşündüğün buysa yasadışı bir şey değil," diyorum alaycı bir ifadeyle. "Sadece halletmem gereken bazı ekstra faturalar var. Hepsi bu."

Oak Ridge bölgedeki en pahalı destekli yaşam tesislerinden biri, ancak Grams personeli çok seviyor ve birkaç arkadaşı var

Orada yaşıyanlar. Tüm hayatını çalışarak ve beni yetiştirerek geçirdi. şimdi ona iyi bakıldığından emin olma sırası bende.

Dawson kaşlarını çatıyor, görünüşe göre cevabımdan tatmin olmamış. "Keşke bana daha fazlasını anlatsaydın," diyor elini dizime koyarak. "Ama neden şimdilik bazı şeyleri kendine saklamayı tercih ettiğini anlıyorum."

Zihnim son iki kelimeye takılıyor: şimdilik. Daha fazlasını paylaşmaya hazır olduğumda burada olacağına dair bir söz gibi geliyor. Yanlış yorumluyor olsam da olmasam da, benim için burada olduğunu bilmek beni rahatlatıyor. Noah ve büyükannem dışında, yanımda güvenebileceğim başka kimse yok ve bir yanım Dawson'ın güvenebileceğim başka biri olmasını her şeyden çok istiyor.

"Teşekkürler. Bazen yalnız olabildiğimi kabul ediyorum." İtiraf, istemeden ağızımdan katı.

Dawson eliyle çenemi kaldırmakta tereddüt etmiyor ve ciddi bakışlarıyla buluşmam için beni ikna ediyor. "Bu duyguyu çok iyi bilirim," diye mırıldanıyor.

Nazik dokunuşu ve kendi kırılğanlığına dair nadir bakış açısı bana beklenmedik bir sakinlik hissi veriyor.

Gözlerim onun ağzına takıldığında havada ani bir değişim oluyor. Kendimi dudaklarımı yalarken yakalıyorum. Bu tehlikeli bir bölge, özellikle de ofisinde olduğumuzu düşünürsek, ama kısa bir kaçış için her şeyimi verirdim - artan faturalardan, bitmeyen sorumluluklardan ve patronuma karşı büyüyen hislerimin ahlaki ikileminden.

ne doğru eğildiğinde her şey kayboluyor, yzlerimiz sadece birkaç santim aralıklı ve birbirine karışan nefeslerimizin sesi odayı dolduruyor.

Aramızdaki mesafeyi kapatmamak için tüm irademizi kullanmamız gerekiyor. Bilinmeyen sulardayız ve sanki bir şeyin eşiğindeymişiz gibi geliyor... Her şeyi değiştirebilecek bir şeyin. Eğer duygularıma teslim olursam, bu bizi geri dönüşü olmayan bir noktaya götürebilir. Yine de, Dawson'a bakarken, doğru olanın almaya değer olabileceğini düşünmeden edemiyorum.

Kararsızlığımı hissetmiş gibi yaklaşıyor, bir kolunu belime doluyor ve beni yanına çekiyor. "Artık kaçmak yok meleğim," diye fısıldıyor çenemi eğerek. "Şimdi seni öpeceğim."

Onun cesur beyanı arzumu ateşliyor ve beni liderlik etmeye cesaretlendiriyor.

"Önce ben seni öpersem olmaz," diye mırıldanıyorum, aramızdaki son boşluğu da kapatarak.

Cüretkâr jestim karşısında şaşkına dönüyor, parmakları saçlarıma kaymadan ve öpüşmemizi derinleştirmeden önce bir anlığına göz kırpıyor. O anın büyüüne kapılıp ellerimi omuzlarına koyuyorum.

"Tadın çok tatlı Red," diye inliyor ağzımın içine.

Öpüşmemiz elektrik gibi, içimde daha fazlasını arzulamama neden olan bir ateşi tutuşturuyor.

Dawson beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi tutuyor ve bir yanım hiç bırakmamasını umuyor. Bu yüzden aniden çekilip beni sersemlettiğinde hazırlıksız yakalanıyorum.

"Neyin var?" Nefes alıyorum.

"Yok bir şey," diye ısrar ediyor, sanki tereddüt ediyormuş gibi başparmağını dudağımın kıvrımında gezdiriyor. "Ama kulüpteki geceden beri benden kaçyorsun ve o zamandan beri belirlediğin sınırları aşmak istemiyorum" diyor. "Seni rahatsız edecek bir şey yapma riskini göze alamayacağım kadar önemlisin."

Sesindeki samimiyetten dolayı içim ürperiyor.

"Duyarlılığını takdir ediyorum ama öpücüğü başlatanın ben olduğumu unutuyor musun?" Kalçalarımız birbirine değecek şekilde daha yakına kayıyorum ve öpüşmeyi keserken aramıza koyduğu boşluğu ortadan kaldırıyorum. "Ne zaman yapmak istemediğim bir şey yaptım ki?" Elimi onun elinin üzerine koyarak soruyorum.

Dawson bana sert bir bakış attı. "Öncelikle, teklifimi reddetmene rağmen benimle çalışmak zorunda kaldın ve benim yüzümden katları taşımak zorunda kaldın. Eğer doğru hatırlıyorsam, bu senin de istediğin bir şey değildi."

Haksız da değil.

İlk başta, iş arkadaşlarımızın yeni kızın ayrıcalıklı muamele gördüğüne dair spekülasyonlarından kaçınmak için Dawson ile çalışmak istemedim. Ancak, bu sadece küçük bir rol oynadı. Ona hayır dememin asıl nedeni, ona karşı tepkilerimin ne kadar içgüdüsel olabileceğini bilmemdi. İlk öpücüğümüz aramızdaki tutkuyu açığa çıkardı ve bu tutku her ateşli bakışta, kalıcı dokunuşta ve şakacı alışverişte daha da yoğunlaştı.

Dawson başparmağını elimin arkasında gezdiriyor, gözleri benimkilerde. "O kadar güzelsin ki, neredeyse acı veriyorsun." Kısa bir süre duraklıyor ve yavaşça nefes veriyor. "Ofisimin kapısı açık ve herhangi biri içeri girebilirdi." Haklı olduğunu görmek için ona baktığımda yanaklarım kızarıyor. "Birlikteyken sağlıklı düşünmek zor." İtiraf ediyor.

Bu kadar dikkatsiz olduğum için kendimi zihinsel olarak azarlıyorum. Geç oldu ve bizim kattaki herkes gece için gitti, ama bu konunun dışında. Bizi sadece bir kişinin görmesi bile felakete yol açabilir. Onarılamaz, hatta.

Ellerimi kucağıma götürüyorum, ellerimi eteğimin kıvrımlarında gezdiriyorum ve bu gece yakalanırsak sonuçlarını düşünüyorum. Sırrımız ortaya çıkarsa Dawson'ın bu kadar çok tepkiyle karşılaşacağını düşünecek kadar saf değilim. Her zaman kaybedecek en çok şeyi olan kişi kazanır, ki bu durumda o kişi benim.

Mantıklı düşünmeyen tek kişi Dawson değil.

Profesyonel sınırları koruyacağıma ne kadar sık söz versem vereyim, her zaman cinsel gerilim ve çözülmemiş duygulardan oluşan sürekli bir döngüye yakalanıyoruz.

"Buradan nereye gideceğiz?" Bir çözümü olduğunu umarak söylüyorum.

"Keşke kolay bir cevap olsaydı," diye itiraf ediyor. "Eğer daha iyi bir adam olsaydım, mantıklı olanı yapar ve işleri sadece iş olarak sürdürürdüm." Midemde bir düğüm oluşuyor, benden uzaklaşmak üzere olmasından korkuyorum. "Ama dürüst olmak gerekirse, bunu yapabileceğimden emin değilim. Sen yapabilir misin?" Yavaşça başımı sallıyorum.

"Bunun" -aramızda eliyle işaret ediyor- "peşinden gitmeye değer olup olmadığına karar vermeliyiz, sonuçları ne olursa olsun. Çünkü eğer kendimizi bir daha böyle bir durumda bulursak ve araya girme şansımız olmazsa, seni öpmekten çok daha fazlasını yapmayı planlıyorum."

Kulüpteki karşılaşmamızın görüntüleri zihnimden geçerken bacaklarımı birbirine bastırıyorum. Şehvet ve yasak arzularla beslenmişti. Daha fazla devam etmesine izin verseydik, ikimizi de bir pişmanlık ağına düşürebilir ve işleri daha da karmaşık hale getirebilirdi. Az önce paylaştığımız öpücüğü de işin içine katarsak, geri dönüşü olmayan bir çizgiyi aştığımız aşikâr. Bu yeni bir sayfa açabilir ve hem kalbim hem de kariyerim için ciddi sonuçlar doğurabilir.

Soruyu sormak: Risk, ödüle değer mi, yoksa potansiyel sonuçlar gerçek bir şans elde etme olasılığını tehdit eder mi?

CHAPTER 13

Dawson

Reese iki saat önce ofisimden ayrıldı ve ben odayı temizlemek dışında tek bir şey bile yapamadım. İşleri çözümsüz bırakmamız bana doğru gelmiyor. Genelde her durum için bir çözümü olan adamımdır ve bu sefer ne yapacağımı şaşırmış olmam sinir bozucu.

Öpücüğümüzü geri çekmek için tüm irademi kullanmam gerekti. Reese'in ağzının tadı tatlı bir cazibe gibiydi ve dudaklarını benimkilere yaklaştırdığında, benim onu istediğim kadar onun da beni istediği konusunda bana güven verdi. Yine de vücudu benimkiyle birleşir birleşmez, ona yarardan çok zarar verebileceğim endişesine kapıldım.

Ben onun patronuyum, Tanrı aşkına. Sağduyuya kulak vermesi gereken biri varsa, o da benim.

Reese için bunu söylemek yapmaktan daha kolay.

Zihnim karmakarışık, bu yüzden en zorlu mücadelelerimde bana yardımcı olan kişiyi arıyorum.

"Merhaba tatlım." Telefonu açtığında Martha'nın sesi sersemlemiş geliyor.

"Özür dilerim. Uyandırdım mı seni?" diye sordum.

"Colby birkaç saat önce bir müşteriyle buluşmak üzere yerel bir rezervasyon merkezine gitmek üzere ayrıldı. Onu beklemeye çalıştım ama kanepede "Only Murders in the Building "i izlerken uyuyakalmışım. İyi ki aradın. Biraz daha gecikseydim günlerce boynum tutulurdu."

Kıkırdıyorum. "Seni bir kayropratik felaketinden kurtarabildiğim için mutluyum."

"Seni rahatsız eden şeyin ne olduğunu bana söylemek ister misin?"

Masamın kenarına oturup parmaklarımı cilalı ahşaba vuruyorum. "Bir sorun olduğunu düşündüren ne? Kontrol etmek için arayamaz mıyım?"

"Elbette yapabilirsin, ama sen benim oğlumsun." Sesi yumuşuyor. "Bana söyleyen de söylemesen de iyi olmadığını bilmek benim işim."

Colby ve Martha beni evlat edindiklerinde onlara anne ve baba demekten çekinmişim. Bu terimler, beni terk eden bir öz annenin ve hayatıma dahil olma zahmetine hiç girmeyen isimsiz bir adamın anısıyla lekелendi. Colby ve Martha benim için bundan çok daha fazlasını ifade ediyor. Bana sahip olacağımı hiç düşünmediğim bir ailenin istikrarını ve sevgisini sağladılar.

Ebeveyn terimlerinden kaçınmama rağmen, onların oğlu olarak anılmaya hiçbir zaman itiraz etmedim. Bu, kurduğumuz güçlü bağın bir yansıması. Bana verdikleri aidiyet ve destek duygusu.

"Dawson, aklından geçenleri bana anlatmazsan sana yardımcı olamam," diyor Martha, arka planda televizyonun sesi uğuldarken

"Önemli bir şey değil."

Bu bir yalan.

"Neden yine de bana söylemiyorsun?" Martha cesaretlendirir.

Kesin olan bir şey var ki, ben çok anlayışlı olmasam bile o bana yardım etmekten asla çekinmedi. Onun sarsılmaz kararlılığını takdir etmeye başladım ve inatçı olduğumda bile yanımda duracak kadar beni önemseyen birine sahip olduğum için minnettarım.

Reese hakkında ne paylaşacağımı düşünürken enseme ovuşturuyorum. "Birkaç ay önce, bir kadın garip bir ilk buluşmadan saklanmak için dövme dükkanına geldi." Reese'i ilk kez gördüğümü hatırladığımda yüzümde küçük bir gülümseme belirliyor. Derin derin nefes alırken dudakları aralanmıştı.

Kızıl saçları vahşi, evcilleşmemiş dalgalar halinde yüzüne dökülüyordu. O zümrüt yeşili gözleriyle bana baktığında, sıcaklıklarıyla büyülenmişim. "Çok güzeldi ve heyecanlı konuşmaları cazibesini daha da artırıyor." "

"Zavallı şey. Berbat bir randevudan kaçtı ama senin huysuz kışınla baş başa kaldı."

"Bana karşı nazik olman gerektiğini biliyorsun, değil mi?" Alay ediyorum.

Uzaktan akan suyun sesi ve bardak şingirtısı telefona geliyor. Martha muhtemelen biz konuşurken bir yandan da bulaşıkları yıkıyor. Telefonda konuşurken hareketsiz kalmayı sevmez.

"Gerçeği ballandıra ballandıra anlatmam tatlım. En iyi günlerinde bile ele avuca sığmaz olabiliyorsun." Gülüyor, görünüşe göre kendi sözleriyle eğleniyor.

"Seni eğlendirdiğime sevindim," diye kestirip atıyorum.

"Bu gizemli kadının bir adı var mı?" Martha alaycı ses tonuma aldırmadan soruyor.

Ona söylememeyi düşünüyorum ama bunun nasıl sonuçlanacağını şimdiden tahmin edebiliyorum.

"Reese," diyorum tereddütle. "Bana başka hiçbir bilgi vermeden dövme dükkanından ayrıldı ve üç ay sonra Thompson & Tate'de çalışmaya başladığını öğrendim. Açıkçası onu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Bu kızdan hoşlanıyorsun, değil mi?" Martha'nın sesi bir oktav yükselir. "Oh, Dawson, bu harika." Neredeyse coşkuyla zıpladığını duyabiliyorum.

Bu kadar açık mı?

"Whoa, yavaşla." Sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Ondan hoşlandığımı kim söyledi?"

Martha alay ediyor ve akan suyun sesi aniden kesiliyor. "Gerek yoktu; sesin her şeyi anlatıyor."

Tate'lerle yaşamaya ilk gittiğimde, niyetleri konusunda şüpheliydim. Yaz mevsimiydi ve odama kapanıp beni geri göndermelerini bekledim. Her öğleden sonra,

Martha bana jambonlu ve peynirli sandviç getirdi çünkü sosyal hizmet görevlisi ona en sevdiğim sandviç olduğunu söylemiş. Her yere götürdüğüm desenlerle dolup taşan eskiz defterimi gördükten sonra bana yeni bir defter ve kalem koleksiyonu aldı. Duygularımla uyumluydu, neye ihtiyacım olduğunu benden önce tahmin ediyordu ve bu hiç değişmedi.

"Neden bana Reese hakkında daha fazla bilgi vermiyorsun?" diye soruyor. Ofis koltuğuma oturup ayaklarımı masanın üzerine koyuyorum. "LSAT sınavına çalışıyor ve hukuk fakültesine gitmeyi planlıyor. Benim aksime, onun şirket hukukuna ilgisi yok. Çocukları savunan bir kariyere sahip olmak istiyor."

"Colby gibi," diyor Martha sevgiyle. "Harika bir insana benziyor."

Dudaklarımda yumuşak bir gülümseme beliriyor. "Öyle," diye kabul ediyorum.

Hak ettiğimden çok daha iyi.

"Ona geçmişinden bahsettin mi?" Martha konuyu dikkatle açıyor.

"Temel bilgileri biliyor."

Martha rahatlamış bir şekilde iç geçirir. "Bunu duymak beni çok mutlu etti. Kendini açmanın ve bazı yönlerini başkalarıyla paylaşmanın senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Genellikle bu bir meydan okumadır. Beni on beş yaşımdan beri tanımlarına rağmen Colby ve onunla bazı şeyleri, özellikle de geçmişimi paylaşmakta bile zorlanıyorum. Ama Reese ile farklı hissediyorum. Benim hakkımda daha çok şey bilmesini istiyorum.

-Gerçek ben.

"Onun patronu olduğumu söylediğim kısmı anladın mı?"

Martha sinirlenerek ofladı. "Dawson Cole Tate, sen New York'ta çok güçlü bir avukatsın. İstediklerinizi elde etmek için kullandığınız yıldırma taktiklerinin farkındayım. Bu yüzden, eğer isteseydin arkadaşlık etmeme politikasını aşmanın bir yolunu bulamayacağına bir an bile inanmıyorum."

"Reese sadece yirmi üç yaşında," diye ekliyorum.

"Bu kadını sevmekten beni mi yoksa kendini mi

vazgeçirmeye çalışıyorsun?" Martha karşılık verir. "Bazen kalp tüm mantığa meydan okur. Dinlemek ya da ne olduğunu tam olarak kavramak istemeyebilirsiniz.

ama deneyimlerime göre, sürece güvenmek en iyisi." Sesi yumuşar. "Mutlu olmayı hak ediyorsun, Dawson. Eğer içinde en iyiyi ortaya çıkaran birini bulma ihtimalin varsa, parmaklarının arasından kayıp gitmesine izin verme. Bir daha böyle bir şansı yakalayıp yakalayamayacağını bilemezsin-" Martha'nın sesi kaybolur, ardından bir kapı açılır ve Colby'nin eve geldiğini bildiren sesi duyulur.

Martha bana "Seni hoparlöre alıyorum," dedi.

"Tamam."

"Hey, evlat. Her şey yolunda mı?" Colby bana sordu. "Bu kadar geç saatte aramak sana yakışmıyor."

"Ben de öyle dedim," diye araya girdi Martha. "Tavsiyeye ihtiyacı vardı. Reese adında bir kadınla tanıştı ve ondan gerçekten hoşlanıyor," diye fısıldar.

"Seni duyabildiğimi biliyorsun, değil mi?"

"Colby'yi de işin içine katıyordum, hepsi bu." Martha masummuş gibi davranıyor.

"Tek söyleyebileceğim evlat, konu gönül meseleleri olduğunda Martha en iyisini bilir."

"Sağ ol canım," diye mırıldanıyor Martha ve ardından bir öpücük sesi geliyor.

Burnumu kırıştırıyorum. Onların sevgi gösterilerine asla alışamayacağım. "Peki o zaman, siz muhabbet kuşlarını yalnız bırakayım. Sonra konuşuruz."

"Seni seviyoruz," diyorlar hep bir ağızdan. "Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattıktan sonra pencereye doğru yürüdüm. Dışarısı karanlık ve ufuk çizgisi komşu binalardan ve uzaktaki reklam panolarından gelen ışıklarla noktalı.

Colby ve Martha'nın kalıcı bir sevgiyle tanımlanan ve birbirlerinin mutluluğuna öncelik vermeye odaklanan ilişkilerini düşünüyorum.

Bu gece mükemmel bir örnek: Uzun bir günün ardından Colby eve Martha'nın yanına geldi ve onu bir hoş geldin öpücüğü ve dinleyen bir kulakla karşıladı. Martha'nın zorlu bir müşteriyle uğraştığı günlerde, Colby ona çiçekler getiriyor ve

gevşemesine yardımcı olmak için bir spa günü düzenler. Birbirlerinin gününü nasıl renklendireceklerini ve sürekli rahatlık ve destek sağlayacaklarını düşünüyorlar. Yirmi yıllık evliliklerinin ardından bile birbirlerine her zamankinden daha fazla aşıktırlar ve sevgileri her geçen yıl daha da artmaktadır.

Sağlıklı, uzun vadeli bir romantik ilişkinin neye benzediğini ilk elden görme ayrıcalığına sahip oldum. Yakın zamana kadar benzer bir şeyi deneyimlemenin nasıl bir şey olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Reese her şeyi değiştirdi.

Eğer içinizdeki en iyiyi ortaya çıkaran birini bulma ihtimaliniz varsa, parmaklarınızın arasından kayıp gitmesine izin vermeyin.

Martha'nın sözleri kafamda dönüp duruyor.

Kesin olarak bildiğim tek şey, Reese yanımdayken günümün katlanarak iyileştiği. En küçük etkileşimler bile beni daha iyi bir ruh haline sokuyor. O kötü bir gün geçirdiğinde ya da bir şeyle mücadele ettiğinde, işleri yoluna koyan kişi ben olmak istiyorum. Ve onu tekrar görmek için Pazartesi gününe kadar bekleme ihtimali endişe verici.

Çalışan dosyalarında hızlı bir arama yaptıktan sonra adresini buluyorum ve bisikletimi almak için kapalı otoparka gidiyorum.

Bir saat sonra, Reese'in Brooklyn'in bir mahallesi olan Brentsville'deki evinin karşısında oturuyorum. Anladığım kadarıyla yalnız yaşıyor ve şehrin bu bölümünü evi olarak gördüğünü düşünmek rahatsız edici.

Evinin dışı yıkık dökük, tuğlaları çatlamış, ön basamakları dökülüyor ve paslanmış bir kapı zar zor dayanıyor. Bununla birlikte, bahçe yeni biçilmiş ve

Köşedeki akçaağaç ağacının yaprakları tırmıklanarak düzgün bir yığın haline getirilmiş. Saat gece yarısını çoktan geçmiş olmasına rağmen oturma odasının ışığı yanıyor.

Garaj yolunda ilerlerken, sonbaharın keskin havası deri ceketimi kesiyor ve sonbaharın tüm hızıyla devam ettiğini hatırlatıyor.

Kapıya vuruyorum. "Reese, ben Dawson," diye sesleniyorum.

Kapı çatırdayarak açılmadan ve Reese dışarıya bakmadan önce ayak sesleri ve sürgünün hafifçe tıklatıldığını duyuyorum.

Saçlarını gevşek bir şekilde topuz yapmış ve tek bir makyaj bile yapmamış, bu da bana burnunun kenarına dağılmış çillerin engelsiz bir görüntüsünü veriyor.

Kahretsin, çok güzel.

Beni gördüğünde kaşları birbirine çarptı. "Dawson, burada ne işin var?"

"Beni içeri davet edecek misin?"

Reese yanağının içini çiğniyor ve dikkatini tekrar bana vermeden önce omzunun üzerinden bakıyor. "Ofisten çıkmadan önce bir şeyi halletmeyi mi unuttum?" diye soruyor, sorumu tamamen görmezden gelerek.

İçeriye daha iyi bakmaya çalışıyorum, ama kapıyı hafifçe açık tutuyor, sadece dar bir ışık boşluğu bırakıyor.

"Sen gittikten sonra başka bir şeye odaklanmak imkansızdı. Seni tekrar görmek için pazartesiye kadar beklemek istemedim, hele ki ayrıldıktan sonra."

Yüz ifadesi yumuşuyor ve bana küçük bir gülümseme veriyor.

Uzaktan gelen korna sesi etrafıma bakmama neden oluyor, beni hala içeri davet etmediğini hatırlatıyor.

"İçeri girebilir miyim, konuşabilir miyiz?" Ben sorarım.

"Neden bir yere gitmiyoruz?" Reese öneriyor. "Hemen geliyorum."

Kapıyı kapatmaya çalışırken kafamda alarm zilleri çalıyor. Kapıyı açık tutmak için ayakkabımı aralığa sıkıştırıyorum ve içeri girmemi istememesinin nedenini öğrenene kadar hiçbir yere gitmeyeceğimizi açıkça belirtiyorum.

"Red, lütfen beni içeri al," diye ısrar ediyorum.

Bana ihtiyatla bakıyor ve yenilgiyle iç geçiriyor. "Peki," diye mırıldandı. "Ama açık fikirli ol, tamam mı?"

Reese'in sözleri beni rahatlatmıyor ve sonunda kapıyı açtığında, fikrini değiştirme riskini almak istemediğim için yanından geçip girişe doğru adım atıyorum.

Eşiği geçer geçmez soğuk bir hava akımıyla karşılaşıyorum. Hava o kadar soğuk ki nefesimi görebildiğime yemin edebilirim. İşte o zaman Reese'i kapüşonlu bir sweatshirt, ceket, tüylü çoraplar ve parmaksız eldivenler giymiş halde görüyorum.

Ne oluyor be?

Ona bunu sormadan, gözlerim sol taraftaki oturma odasında geziniyor; burası bir tadilatın ortasında gibi görünüyor. Bir duvarda yeni bir kat gri boya var, köşede yenilenmiş bir kitaplık ve yıpranmış bir koltukla tamamlanıyor. Odanın diğer yarısı soyulmuş duvar kâğıtlarıyla kaplı ve inşaat malzemeleri ve aletleri yığınlarıyla darmadağın. Burası tehlikeli bir inşaat alanı, uygun bir yaşam ortamı değil.

Dudaklarım ince bir çizgi halinde geriliyor. "Tadilatın ortasında mı?" Reese'e bakarak soruyorum.

Kapalı kapının önünde duruyor, yüzü boş bir levha gibi, dikkatle evini gördüğümde vereceğim tepkiyi izliyor. "Üzgünüm, çok dağınık. Bu odayı boyamak için her şeyi boyamaya param yetene kadar bekleyecektim ama geçen ay nalburda indirimde bir galon gri boya buldum ve vazgeçemedim." Ellerini sıcak kalmaya çalışır gibi birbirine sürttüğünde çenemde bir tik oluşuyor. "Kanepe özel bir şey değil ama büyükannemle büyükbabama aitti ve kitaplığı da yakınlardaki bir bahçe satışından aldım..." Benim kuşkulu bakışlarımı fark edince sözünü kesiyor.

"Burası neden bu kadar soğuk?" En basit soruyla başlamaya karar verdim.

Reese'in yanakları kızarır ve ceketini daha sıkı çekerek kendini ısırın soğuktan korumaya çalışır.

"Fırın çalışmıyor," diye açıklıyor. "Ne zamandan beri?"

Sanki ortadan kaybolmamı istermiş gibi bakışlarını kaçırıyor. "Bir süre," diye belli belirsiz cevap veriyor.

Lanet olsun. Ben Brooklyn Heights'taki ısıtmalı zemini ve özellikle soğuk geceler için şöminesi olan kahverengi evimin konforunun tadını çıkarırken onun her gece buraya nasıl geldiğini düşündükçe suçluluk duygusu kaplıyor içimi.

Kendine sıkıca sarılıyor. "Burası benim çocukluk evim." Onu kucağıma almak istiyorum ama hikâyesini bitirmesini bekliyorum. "Büyükbabam evi iyi durumda tutuyordu ama o öldükten ve büyükannem bir bakımevine taşındıktan sonra bakımını üstlenemedim. Fırın, başa çıkmaya çalıştığım sorunlar listesine eklenen son onarım oldu."

Kendimi sakın kalmaya zorlayarak parmaklarımı saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Başka hangi sorunlar?"

Esprili olmayan bir kahkaha atıyor. "Bir kalem ve kağıt almak isteyebilirsin. Geçenlerde banyoda bir boru patladı ve tamir etmesi için acil bir tesisatçıya bir servet ödemek zorunda kaldım. Pencerecerceyan yapıyor, bu da zaten soğuk olan koşulları daha da kötüleştiriyor; dedemlerin eski yatak odasının köşesindeki döşeme tahtaları çürüyor; ve boş odada küf sorunu var." Küften bahsedince midem bulanıyor, o ise sorunları parmaklarıyla sayıyor. "Bir de mutfak duvarında bir farenin yaşadığından eminim çünkü mutfak dolaplarının etrafında küçük delikler ve kemirme izleri var." Neden iki işte birden çalıştığı şimdi anlaşılıyor. Thompson & Tate'te iyi maaş veriyoruz, ancak su tesisatı onarımı gibi beklenmedik masraflar da dahil olmak üzere tüm masraflarını karşılamaya yetmiyor gibi görünüyor.

Cevaplar için ona daha fazla baskı yapmamak kısmen benim hatam. Ona olan çekiciliğimin önceliği almasına izin verdim, bu da beni onun mücadelelerine karşı körleştirdi. Şimdi, bu süreçte onu korkutmamaya dikkat ederken işleri yoluna koymanın bir yolunu bulmalıyım.

Onun yerinde olsaydım, Martha ve Colby burada olur, onarım işleriyle ilgilenir ve sorulmasına bile gerek kalmadan evi yaşanabilir hale getirirlerdi.

Reese'in büyükannesinden başka kimsesi yok.

En azından onun bahsettiği kadarıyla. Büyükbabasının öldüğünü, annesinin küçükken vefat ettiğini ve babasını hiç tanımadığını biliyorum.

"Noah yaşam koşullarınızı biliyor mu?" Ben soruyorum.

Kaskatı kesiliyor, duruşu sertleşiyor. "Hayır, ona söylemedim," diye itiraf ediyor. "Genelde onun evinde ders çalışırız ya da kütüphanede buluşuruz. Onu hiç davet etmedim."

Tüm bunlarla gerçekten tek başına başa çıkmaya çalıştığını fark ettiğimde, içimdeki rüzgâr kesilmiş gibi hissediyorum. Cesur bir yüz ifadesi takınıyor, büyüdüğü evin darmadağın olması onu rahatsız etmiyormuş gibi davranıyor ama zoraki gülümsemesinin ardındaki gerginliği ve gizlemeye çalıştığı acıları görebiliyorum.

Aradaki mesafeye daha fazla dayanamıyorum. Kollarımı açarak bir adım öne çıkıyorum. Tereddüt etmeden, ait olduğu yermiş gibi kucağıma adım attığında rahatlıyorum.

"Fırını değiştirmek için para ödeyeceğim." Bu pratik bir çözüm. Bunu karşılayabilirim ve o da bu kadar çok işi varken bu kadar basit bir şey için endişelenmek zorunda kalmamalı.

Reese başını kaldırıp gözlerini kısıyor. "Bunu yapmana izin vermeyeceğim." Kararlılık yüz ifadesini sertleştirir. "Senin sadakanı istemiyorum. Kendi başıma gayet iyi idare ettim. Teklifin için gerçekten minnettarım ama kabul edemem."

Onu daha sıkı tutuyorum, bırakırsam parmaklarımın arasından kayıp gideceğinden korkuyorum. Önüme çıkan engelleri ezip geçmeye alışkınım ama Reese'le birlikte sabrın anahtar olduğunu öğreniyorum. Bu, önüme çıkan boşluklardan yararlanmayacağım anlamına gelmiyor.

"Uzlaşmaya hazırım," diye kabul ediyorum, ama yan bakışından ikna olmadığı anlaşılıyor. "İki seçeneğin var: ya benim evime gel ya da sana bir otel odası ayarlayayım." İtiraz etmeye çalıştığında başımı sallıyorum. "Kalmak

Bu gece burada kalmak bir seçenek değil. Burası bir buz kutusu ve ısınmak için hiçbir yolunuz yok. Ve hayır, bir ceket ve birkaç tüylü çorap yeterli olmaz."

Kızgınlıkla homurdanıyor ama geri çekilmiyor. "Neredeyse iki aydır kalorifersiz idare ediyorum," diyor ama titremesi argümanını daha az inandırıcı kılıyor.

Saçının bir tutamını yüzünden uzaklaştırıyorum ve alnımı onunkine yaslamak için eğiliyorum. "Lütfen bunu benim huzurum için yap." Zümrüt gözlerine bakarken ses tonum neredeyse yalvarır gibi. "Bu işte yalnız değilsin Red. Artık değilsin."

Titreyerek nefes alıyor, dokunuşuma doğru eğilirken gözleri yumuşuyor. "Senin evinde kalacağım ama sadece bir gece. Yarın başka bir şey düşünürüm."

Omuzlarımı gevşetip derin bir nefes alıyorum, ilk seçeneği seçtiği için minnettarım. Bu gece ona veda etmeye hazır değilim.

Bu halde buraya dönmesine izin vermem mümkün değil ama bu başka bir zaman konuşulacak bir konu. Burası Reese için manevi değer taşıyor ve onun rızası olmadan burayı yıktırmaya ya da yenilemeye kalkarsam beni asla affetmez. Şimdilik, onun güvende ve rahat olduğundan emin olmalıyım ve bu da onu buradan çıkarmak anlamına geliyor.

Alnına bir öpücük konduruyorum. "Sırt çantan var mı?"

Başını sallıyor. "Evet, neden?"

"Git topla, biz de yola çikalım."

Uzaklaşırken bana dikkatli bir bakış attı.

On dakika sonra omzuna asılı siyah sırt çantasıyla yatak odasından çıkıyor, saçları dökülmüş, yüzünü çerçeveleyiyor. Üzerinde kot pantolon, kapüşonlu bir tişört ve yanlarında elle çizilmiş orkideler olan sıcak pembe spor ayakkabılar var. Omzunda siyah bir sırt çantası asılı.

"Gitmeye hazır mısın?" Ben soruyorum.

Bu tehlikeli bölgeden ne kadar çabuk çıkarsak o kadar iyi olur.

"Evet," diyor Reese, içinden küçük bir ürperti geçiyor.

Onu mümkün olduğunca çabuk evden dışarı çıkarıyorum. Kapıyı kilitliyor ve beni sokağa kadar takip ediyor, bisikletimi görünce duraksıyor.

Ağzı açık kaldı. "Motosiklet mi kullanıyorsun?"

şakacı bir sırıtış dudaklarımı çekiştiriyor. "Evet, kullanıyorum."

"Sanırım bu neden sırt çantasını getirmemi istediğini açıklıyor," diyor omzunu işaret ederek.

Kaskı kilitli kutudan çıkarıp Reese'in kafasına takıyorum, kayışlarını hafifçe çekiştirerek sağlam olduğundan emin oluyorum.

"Kaskın nerede?" diye soruyor.

"Sadece bir tane var ve senin güvenliğin en önemlisi." Parmaklarımı yanağında gezdiriyorum, teninin sıcaklığını tenimde hissediyorum. Dokunuşuma doğru eğiliyor ve bir kalp atışı için, benimkilerdeki özlemi yansıtan gözlerle bana bakarken dünya kayboluyor. İsteksizce geri çekiliyorum, onu yakınımda tutma ve asla bırakmama dürtüsünü maskelemek için mücadele ediyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Geç oldu. Yola ıksak iyi olur," diyorum bacağımı bisikletimin üzerinde sallarken. "Atla."

Gecem beklenmedik bir şekilde değişti ve bu gecenin Reese ile aramızdaki her şeyi değiştirebileceği hissinden kurtulamıyorum.

CHAPTER 14

Reese

Dawson'ın bisikletinin arkasına tırmandım ve kollarımı gövdesine doladım. İnançsızlığın sersemliği içindeydim. Daha önce ofisten ayrılırken, ona bir daha asla bu kadar yakın olma şansına sahip olamayacağımı kabullenmiştim. Şimdi, işte buradayım, motosikletinin arkasında evine gidiyorum, gecenin bizi nereye götüreceğini görmek için heyecanlıyım.

"Hazır mısın?" Dawson soruyor, sesi motorun uğultusunu kesiyor.

"Her şey hazır," diyorum, kaskın vizöründen gözleriyle buluşamıyorum.

Caddeye çıkıyor ve motorun mırıltısı içimde yankılanıyor. O hızlandıkça rüzgâr etrafımızı sarıyor, şehrin ışıkları ilerideki yoldan yansıyor. Her dönüşte, vücudumu onunkine bastırmak için daha da yaklaşıyorum ve başımı kürek kemiklerine yaslıyorum.

Bir trafik lambasına yaklaştığımızda, kulüp kıyafetleri giymiş bir grup kadın kaldırımdaki yerlerinden Dawson'ı görüyor. Kıkırdıyorlar ve ona çapkın bakışlar fırlatıyorlar, içlerinden biri ona şehvetli bir göz kırpıyor.

Miğfer yüz ifademi gizlese de onlara ters ters bakıyorum. Onlar bakışlarını Dawson'da sabit tutarken, parmaklarımı gövdesinde gezdiriyorum, vücudu dokunuşumun altında geriliyor ve elimi avucunun içinde kavrayıp avucumu öpüyor.

Yola çıkmadan önce gördüğüm son şey, kadınların bizi izlerken kıskanç bakışlara dönüşen eğlenceli gülümsemeleriydi

Uzakta.

Brooklyn Heights'taki pitoresk taş binasına vardığımızda, aramızdaki gerilim hissediliyordu. Vücudunun benimkine her dokunuşunda ona olan arzum artıyor.

Evinin dış cephesi beyaz kumtaşı, siyah pencere çerçeveleri, parmaklıklar ve heybetli çift panelli bir ön kapı ile vurgulanmış. Yakınlardaki bir akçaağacın canlı kırmızı ve turuncu yaprakları kent manzarasına sonbahar renkleri katıyor.

Dawson motosikleti zemin kattaki garaja sokuyor ve ben de motoru durdurana kadar kollarımı ona doluyorum. Arkasına baktığında yüzünde bir sırıtış olduğunu görünce şaşıyorum.

"Motosikletimin arkasında olman hoşuma gidiyor," diyor.

Onun bu kaygısız hali beklenmedik olsa da

o.

Kaskımı çıkarıp bir elimde tutuyorum. "Ben "Nefesim kulağını gıdıklarken fısıldıyorum. "Özellikle de kontrol sendeyken."

"Böyle devam edersen asla içeri giremeyeceğiz," diyor bisikletten inip bana yardım ederken.

Her ne kadar bu sözünü yerine getirmesini umursamasam da, onun yerini merak ediyorum.

Sırt çantamı alıp omzuna atıyor. Onu eve kadar takip ediyorum ve beni muhteşem bir fuayeye götürüyor. Burası bir tasarım dergisinden fırlamış gibi görünüyor. Beyaz chesterfield kanepeden altın metal kolçaklı gri koltuklara ve alçak profilli sehpa kadar her mobilya, gazlı şömineyi ve orijinal taç kalıplarını tamamlamak için özenle seçilmiş gibi görünüyor.

Dawson bana mobilyaların ya da dekorun nasıl görüldüğüne önem veren biri gibi gelmiyor, ancak mekânı tasarlayan kişi şık ve davetkâr bir atmosfer yaratma konusunda yetenekli.

Kanepenin üzerindeki beyaz püsküllü yastıkları göstererek, "Kim tahmin ederdi ki senin kırlent hayranı olduğunu?" diye takılıyorrum.

"Bu Martha'nın işiydi." Dawson sırt çantamı kanepeye koyarken kıkırdıyor. "Evi o dekore etti."

Başka bir kadından bahsedince gözlerim açılıyor. "Martha kim?" Her şeyden çok merak ettiğim için soruyorum.

"O benim... O ve kocası Colby, ben on altı yaşındayken beni evlat edindiler." Onlardan bahsederken sesinde gurur var.

Daha fazla ayrıntı için onu zorlamıyorum, hazır olduğunda bana daha fazlasını anlatacağına güveniyorum.

"Harika bir iş çıkardı." Gözlerim Manhattan silüetinin panoramik manzarasını sunan tavandan tabana pencerelere kayıyor. Ay ışığı camlardan süzülerek fuayeyi yumuşak, doğal bir ışıltıyla yıkıyor. "Burası inanılmaz bir yer."

"Beğendiğine sevindim." Bakışları hararetli, her hareketimi takip ediyor.

Başımı eğiyorum. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Ne bakışı?" diye soruyor düz bir suratla.

"Bana bir aşk romanındaki anti kahramanı anımsatan ve ben ona aşık olana kadar beni bir kuleye kapatmayı planlayan kişi." Ona doğru yürürken sesim şakacı bir fısıltıya dönüşüyor.

Bana alaycı bir sırıtişla bakıp kol düğmelerini düzelttiğinde nabzım hızlanıyor. "Bu evin bir kulesi olmayabilir ama işinizi görebilecek bir şarap mahzenim var."

"Beni şarabınla yalnız bırakırsan, protesto için en pahalı şişeyi içebilirim ve ben berbat bir sarhoşum." Elimi uzattım, var olmayan bir kırıklığı düzeltmek için göğsünde gezdirdim.

"Merak etme, eğer çok fazla içersen seni beladan uzak tutarım." Sesi alçak ve boğuk.

"Ya biraz bela arıyorsam?" Parmaklarımın gömleğinin kumaşında yavaş bir yol izlemesine izin verdim, alaycı bir şekilde

vuruşları, kemerinin yanında geziniyor, aramızdaki yüklü enerjiyi körüklüyor. Dawson'ın beni cesurca davranmaya iten bir yolu var ve ben de artık kendimi tutmamaya meyilliyim.

Elimi tutuyor, nazik ama sıkı bir şekilde kavıyor ve mırıldanıyor, "Ne dilediğine dikkat et, Red."

Sertçe yutkunuyorum. "Gecenin bu kısmında bana misafir odasını göstermen ve yollarımızı ayırmamız gerekmiyor mu?" Onunla alay ederek soruyorum.

Lütfen hayır de.

"Eğer istediğin buysa." Sesi okunmuyor ama gözleri zorlukla tutunduğu kısıtlamaya ihanet ediyor.

"Peki ya başka bir seçeneği tercih edersem?" "Hangisini?"

"Beni odana götürmen ve geceyi bana neler kaçırdığımı göstererek geçirmen için." Aramızdaki boşluğu kapatıyorum, göğsüm onun göğsüne bastırıyor ve nefes vererek "Beni istiyor musun Dawson?" diye soruyorum.

Çenemi eliyle kavıyor ve bakışlarını benimkilere sabitleyerek bana bakıyor. "Dövme dükkanına adım attığın gecedan beri seni istiyorum." Sesi alçalıyor. "Ve şu anda, seni yatak odama götürmek, çırılçıplak soymak ve nefis vücudunun her bir santimine tapınmak için zaman ayırmaktan daha çok istediğim bir şey yok." Kirli sakalı yanağıma değiyor. "Ama bu senin kararın olmalı."

"Ya sadece bir gece istersem? Bağlanmak yok mu?"

Şimdilik, kararlarımızın sonuçlarını veya yarının neler getirebileceğini düşünmeden sadece anı yaşamak istiyorum.

"O zaman sana daha uzun kalman için bir neden vermem gerekecek çünkü bir gece planladığım tüm kötü şeyleri yapmak için yeterli zaman değil," diye söz veriyor Dawson.

Titreyerek nefes verirken omuzlarımı dikleştiriyorum. "Beni yatağa götürün Bay Tate," diyerek niyetimi açıkça belirtiyorum.

Dawson'ın yüzünde geniş bir gülümseme belirliyor. "Bayan Taylor'a hiç sormayacaksınız sanmıştım." Beni kollarının arasına aldı ve bacaklarım

beline kilitlenmiş.

Vücutlarımız birbirine sürtünerek sarhoş edici bir sürtünme yaratıyor, bir elim kendimi yerinde tutmak için boynunu kavrarken diğeri gömleğinin yakasında geziniyor. Baş döndürücü kokusu havayı dolduruyor ve ben de başımı öne eğip karşı koyamayarak boynundaki kordonlu kasları yalıyorum. Kalçalarındaki tutuşunu sıkılaştırıyor, dilim çene çizgisini sıyırdığıında homurdanıyor.

İkinci kattaki yatak odasına vardığımızda, Dawson beni yere bırakıyor, vücudunda aşağı doğru kayarken sertleşmiş meme uçlarım göğsüne sürtünüyor. Bakışlarım pantolonundaki şişkinliğe kayıyor ve parmaklarım etkileyici ereksiyonunun dış hatlarında geziniyor.

Elini benimkinin üzerine koyuyor, yüz ifadesi gergin. "Hadi seni bu kıyafetlerden kurtaralım." Kıyafetimi işaret ediyor. "Kollarını kaldır," diye emrediyor.

Dediğini yapıyorum ve kapüşonumu başımdan çekip yere atıyor. Boynuma öpücükler kondururken sıcak nefesi tenimi gıdıklıyor. Sütyenimi çözüyor, ağrıyan göğüslerimi sıkıştıkları yerden kurtarıyor ve alaycı darbelerle meme uçlarımı sıyırırken göz bebekleri parlıyor. Parmaklarının arasında yuvarlayıp kabaca sıktığında inliyorum.

Daha yeni başladık ve ben şimdiden ihtiyaçtan tükenmiş durumdayım. Dawson Tate ile ön sevişme bu kadar iyi geliyorsa, onunla seksin nasıl bir şey olduğunu deneyimlemek için sabırsızlanıyorum.

"Tanrım, bu kadar duyarlı olmana bayılıyorum," diyor, sesi derin ve boğuk.

Meme uçlarımı serbest bıraktığında itiraz ederek nefes alıyorum, içimde bir acı parıltısı dalgalanıyor.

Kot pantolonumun düğmelerini açıyor ve iç çamaşırlarımla birlikte bacaklarımdan aşağı çekiyor. İçinden çıkıyorum ve ayağımla yana itiyorum.

Dawson çenemi kavırıyor ve beni nefessiz bırakan yakıcı bir öpücükle dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor. "Çok seksisin amına koyayım," diye geveliyor ağzıma karşı. "Sıkı tutun," diyor.

beni tekrar kollarına aldı. Beni yatağa taşıırken ellerimi omuzlarına koyuyorum. Beni nazikçe yatağın ortasına yatırıyor ve öne eğilerek alnıma bir öpücük konduruyor.

Tamamen giyinik bir şekilde yanımda dururken, vücudum onun için sergileniyor - bu gece kontrolün onda olduğunun kanıtı. Bu tezat içimdeki kızgın uyarılmayı körüklüyor ve bana tekrar iyi kızım dediğini duymak için ani bir dürtü duyuyorum.

Dawson yatağın üzerinde diz çöküyor ve eğilerek ellerini bacaklarımda gezdiriyor, ardından tüylerim diken diken oluyor. Dizime bir öpücük kondururken nefesimi tutmuş bekliyorum. Kalçamda işkence edercesine santim santim ilerlerken kirli sakalı tenime sürtünüyor. Tepe noktama ulaştığında bacaklarım beklentiyle titriyor.

Dilini içeri sokmadan önce yavaşça amımın dikişi boyunca yalıyor. Saçlarını yumruklarımınla kavrarken kalçalarımı savurup yüzüne sürtünüyorum. Hevesle keşfediyor, yalamak ve emmek arasında gidip geliyor. İki kalın parmağını içime soktuğunda, damarlarımda bir ürperti dolaşılıyor.

İçimde dalgalanan sıcaklıktan nefesim kesiliyor. "Siktir, Dawson." Onun ateşli bakışlarıyla buluşmak için kapüşonlu bakışlarımı kaldırıyorum.

"Kahretsin, sıırıslıklam olmuşsun, Red."

Üçüncü bir parmağını sokup klitorisime durgun daireler çizerek masaj yaparken sabit bir ritimle içime girip çıkmaya başladığında sesimi bulamayarak inliyorum. Vücudum her itişte daha sıkı sarılıyor, üzerimde bir coşku dalgası yıkanıyor. Ona gözlerimle yalvarıyorum, hızını artırması için sessiz bir yakarış.

"Benim için gel, meleğim."

Dawson klitorisimi parmaklarının arasına sıkıştırıp serbest bırakmamı emrettiğinde haykırıyorum ve onun dokunuşuyla dağılıyorum. Her lezzetli hissin tadını çıkararak adını haykırırken başım yatağa doğru düşüyor.

"Senin içinde olmak için bir saniye daha bekleyemem," diye mırıldanıyor. "Lütfen bana fikrini değiştirmediyi söyle."

"Asla."

Yataktan kalkıyor ve kıyafetlerini çıkarıp yerde bir yığın halinde bırakıyor. Dilimi dudaklarımda gezdiriyorum, gözlerim Dawson'a kilitlenmiş. Onu ilk kez çıplak görüyorum, dövmeleri tüm çıplaklığıyla ortada. Tenindeki mürekkep, cesur sanat eserleriyle kim olduğunu anlatan bir goblen gibi.

Yatağa geri döndüğünde, ben keşfederken sessiz bir şekilde üzerime geliyor; parmaklarım sağ ön kolunun etrafına dolanan dikenli gül labirentinin üzerinde ilerliyor, alevlerin arasından yükselen bir anka kuşunun kuyruğuyla kusursuz bir şekilde karışıyor, kanatları uzanıyor ve başı omzuna yaslanıyor.

"Bunlar çok güzel, Dawson," diye mırıldanıyorum.

Parmaklarım göğsünün ortasına doğru kayıyor ve orada akan yeleleriyle görkemli bir aslan başı beliriyor. Sol üst koluna doğru ilerlerken, dokunuşum ayrıntılı bir geometrik tasarımda geziniyor, karmaşık ayrıntılardan soyut şekillere geçerek aşağıdaki adalet terazisine ulaşıyor.

Elim nihayet ön kolunun alt kısmında bulunan ve dikkatimi çeken ilk parça olan bir pusulanın üzerinde geziniyor.

Bakışlarım yontulmuş karnının hatlarına kayıyor ve beklentiyle dudaklarımı yalıyorum.

"Şaka yapıyor olmalısın." Dramatik bir şekilde iç çekip çıplak göğsünü işaret ediyorum.

"Ne?" Dawson kaşlarını çatarak kendine bakar.

"Bu hiç adil değil. Otuz beş yaşındasın ve gece gündüz çalışmana rağmen hâlâ bir aşk romanının kapağına aitmişsin gibi görünüyorsun."

Bana sert bir bakış attı. "Yaşımı başımı geçtiğimi mi ima ediyorsun?"

"Asla." Sırıtiyorum.

"Neden bunu test etmiyoruz?"

Dört gözle bekliyorum.

Komodine uzanıp bir prezervatif alıyor ve paketi dişleriyle yırtarak açıyor. Prezervatifi taktıktan sonra şaftını tutuyor ve girişime doğru hizalıyor, aletin ucunu dikiş yerim boyunca alaycı vuruşlarla gezdiriyor.

Alnımdan öpüyor. "Nasılsın, Red?" Kendini tutuyor, cevabımı beklerken alnından boncuk boncuk ter damlıyor.

"Seni istiyorum. Şimdi," diye yalvarıyorum.

"Patronluk tasladığında çok seksi oluyorsun."

Derin bir hamleyle kabzaya doğru itiyor. Ciddi bir şekilde hareket etmeye başladığında nefesim kesiliyor, onun her muhteşem santiminin tadını çıkarıyorum.

Ellerimi saçlarına doluyorum ve onu kendime çekerek ağzımı onunkine yapıştırıyorum. O da karşılık olarak eliyle çenemi kavlıyor ve öpüşmemizi derinleştiriyor. Hiçbir beklentinin, gereksinimin ya da endişenin olmadığı özel cennetimizde sarmalanmışken zaman durmuş gibi görünüyor. Sadece dile getirilmemiş bir özlemle hareket eden iki insan, sonunda gerçeklikten kaçmanın mutluluğuna teslim oluyor.

"Beni çok iyi karşılıyorsun, Reese," diye geveliyor. "Sikimin etrafında kenetlendiğini hissedebiliyorum."

Cevap olarak sadece inleyebiliyorum, topuklarımı yatağa gömüyorum. Ağzımın içine sokmadan önce dilini dudaklarıma sürüyor. Hızını artırıp sikinin açısını değiştirerek G noktama bastırdığında yüksek sesle inliyorum ve yeni his karşısında nefesim kesiliyor.

"Çok yaklaştım," diye mırıldanıyorum.

Hareketlerini yavaşlatıp kısa, sık vuruşlarla içime girdiğinde hayal kırıklığıyla sızlanıyorum ve serbest kalmak için çaresizce ona karşı kıvranırken kendini beğenmiş gülümsemesini kaçırmıyorum.

"Ne yapıyorsun?" İtiraz ediyorum. "Anın tadını çıkarıyorum meleğim."

Gözlerimiz kilitleniyor ve ben onun terden kayganlaşmış teninin benimkine bastırılmış hissine dalıyorum. Onun düzensiz nefesleri

Yanağımı sıyırıyor ve içimde nabzının attığını hissetmek t ylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

"Kendine nasıl dokunduğunu göster bana Red," diye mırıldanıyor Dawson.

Bacaklarımın arasına uzanıp klitorisimi tıngırdatırken gözlerim onda kalıyor, itişleri hızlanıyor. Dawson, "Benim iyi kızım ol ve sikimin her yerine boşal," diye fısıldadığında, yaklaşan orgazmım üzerime   k yor.

Altında   z l yorum, zafer kükremesi odayı doldururken benimle birlikte bitiriyor. Yüksek zevkimizden inerken saçlarımı nazikçe okşuyor.

"İyi misin?" diye sorar.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştım," diyorum doygun bir gülümsemeyle.

"Neden bir duş almıyoruz, sonra da bize yiyecek bir şeyler getireyim."

"Kulağa hoş geliyor," diyorum uykulu bir şekilde. "Açlıktan  l yorum."

Beni kollarına alıyor ve beni banyoya taşıırken yanağımı g  s ne yaslıyorum. Uzun zamandır bu kadar mutlu hissetmemiştim ve bu gecenin hiç bitmemesini diliyorum.

Hafif deri ve sandal ağacı kokusuyla uyanıyorum.

Güneşin ilk ışıkları pencereden süzülüyor, sabahın geldiğini haber veriyor. Gerinirken bir iniltiyi bastırıyorum - tüm vücudum lezzetli bir şekilde a rıyor.

Dawson ve ben dün gece duşta seks yaptık. İki kez. Beni pelüş bir havluya sardı ve yatak odasına taşıdı, bu da beni zaten karışık olan  arşafklarının üzerinde arkadan becermesine yol açtı. Elleri saçlarımı sıkıca kavramıştı.

İçime girip boynumda ve omzumda dişlerinin izlerini bırakırken başım ona doğru döndü.

Sonunda ikimiz de yorgunluktan yere yığıldığımızda beni yanına çekti ve kollarına sarılmış bir şekilde uykuya daldım. Dawson'la bir gece geçirdim ve korkarım bağımlısı oldum. Bana mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şekilde değer verildiğimi hissettiriyor ve kendimi sonsuza dek onun kucağında kalmak isterken buluyorum.

Her ne kadar bunun mümkün olmasını dilesem de, bu büyümlü an eninde sonunda sona erecek ve gerçeklerle yüzleşmek zorunda kalacağız.

Şimdilik kafamı kurcalayan düşünceleri bir kenara bırakıp şimdiki zamana odaklanıyorum. Dawson'ı selamlamak için döndüğümde, yatağın onun tarafının boş olduğunu görünce hazırlıksız yakalanıyorum.

Yataktan fırladım, çarşafı eğreti bir bornoz gibi üzerime geçirdim. Banyo ve dolabı kontrol ettikten sonra aşağıya iniyorum, her adımda artan endişem yankılanıyor. Mutfaka vardığımda onun da orada olmadığını görünce içimi bir hayal kırıklığı dalgası kaplıyor.

Şimdi düşündüm de, sadece bir gece için anlaşmıştık. Belki de kendimi dışarıda bulacağımı umuyor, böylece rahatsız edici bir sabah konuşmasından kaçınabilir.

"Beni mi arıyordun?" Derin tınısını duyduğumda arkamı dönüyorum.

Kot pantolon, beyaz bir tişört ve siyah bir motorcu ceketi giymiş. Onu her zamanki iş kıyafetlerinin dışında ilk kez görüyorum ve inanılmaz derecede cazip görünüyor.

"Günaydın güzelim." Mutfak adasının üzerine bir sürahi kahve ve kahverengi bir kâğıt torba koydu. Bana doğru ilerleyerek yüzümü ellerinin arasına alıyor ve dudaklarıma ateşli bir öpücük konduruyor. "Uyandığında burada olmadığım için üzgünüm. Buzdolabımın boş olduğunu fark ettim ve kahvaltı ettiğinden emin olmak istedim." Mutfak adasında benim için bir bar taburesi çekti. "Otur ve yemeğimizi yiyelim."

Nazik jesti karşısında kalbim küt küt atıyor. "Teşekkür ederim."

Bana sıcak bir sosis, yumurta ve peynirli kruvasan ve bir fincan kahve uzatıyor. "Bu balkabağı baharatlı latte. En sevdiğinden."

Bu adamın en sevdiğim şeylerden birini hatırladığını düşünmek bile kalbimin küt küt atmasına neden oluyor.

"Teşekkür ederim." Tarçın, hindistan cevizi ve zengin kahveyle mükemmel uyum sağlayan kremalı balkabağının tadını çıkararak uzun bir yudum alıyorum. "Bu çok güzel."

Kıkırdıyor. "Beğendiğinize sevindim ama yine de bu abartıyı anlamıyorum. Balkabağı bir turtaya aittir, içkiye değil."

"Neler kaçırdığınızı bilmiyorsunuz." Bir içki daha alarak söylüyorum. "Mevsimlik olmasaydı tüm yıl boyunca içerdim."

Yanımdaki koltuğa oturup kahvaltılık sandviçini açmadan önce yüzünde kısa bir titreşim belirliyor. "Şimdi ikimiz de iyice dinlendiğimize göre, neden neredeyse dökülen ve Kutup tundrasındaymışsın gibi hissettiren bir evde yaşadığını konuşabilir miyiz?" diye soruyor, sesi endişeyle karışık.

Elimi yüzüme silerek inliyorum. Her ne kadar bu konudan uzak durmayı tercih etsem de, Dawson'ın endişesi bana bu konuyu geçiştirmeyeceğini söylüyor. Nankör gibi görünsem de, soracak kadar önemseydiği için minnettarım.

"Büyükbabam bu evi büyükanneme düğün hediyesi olarak almış. Tamirci olarak başladı,

Ama öğretmen maaşları nedeniyle para sıkıştı ve burayı tamamen yenilemeye güçleri yetmedi." Kısa bir süre duraksıyorum, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. "Hayat onları ters köşeye yatırdığında, enerjilerini burayı bakımlı tutmak için harcamaya karar verdiler. Büyükbabam birkaç yıl önce vefat edene kadar orada yaşadılar ve büyükannem de kısa bir süre sonra Oak Ridge'e taşındı."

Dawson kahve fincanının kapağını düzelterek aşağı bakıyor. "Ailene ne olduğunu sormamın sakıncası var mı? Onlardan hiç bahsetmediniz."

Hiçbir şey onu geçemez. Alışılmadık yetiştirilme tarzım hakkında nadiren konuşurum çünkü insanlar ayrıntıları duyduklarında genellikle garip tepkiler verirler.

Dawson bir istisna. Geçmişlerimiz farklı olabilir - o koruyucu ailede büyürken beni büyükannem ve büyükbabam büyüttü - ama ikimiz de ebeveynlerimiz olmadan büyümenin nasıl bir şey olduğunu ve bunun geride bıraktığı boşluğu biliyoruz.

"Annem üniversitedeyken bana hamile kaldı ve babamın kim olduğunu bize hiç söylemedi." Dawson'ın bir sonraki bölüme vereceği tepkiyi görmek istemediğim için bakışlarımı kaçırıyorum. "Ben daha küçük bir çocukken dördüncü evre Hodgkin lenfoma teşhisi kondu ve kısa bir süre sonra da vefat etti."

Dawson elini benimkinin üzerine koyup rahatlatıcı bir şekilde sıkıldığında başımı kaldırmak zorunda kalıyorum. "Bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm meleğim."

Ellerime bakarak derin bir nefes verdim. "Çok uzun zaman önceydi ve ben o kadar küçüktüm ki onunla ilgili anılarım bulanık. Annemle birlikte büyüme fırsatı bulamadığım için her zaman eksik bir yanım olacak ama büyükannem ve büyükbabam olduğu için şanslıydım." Kahvemden bir yudum alıyorum ve balkabağı baharatının rahatlatıcı tadının tadını çıkarıyorum. "Bana bir insanın isteyebileceği en iyi çocukluğu yaşattılar. İşte bu yüzden hukuk alanında kariyer yapmak istiyorum; benim sahip olduğum güvenlik ağına veya kaynaklara sahip olmayan çocukları savunmak için."

"Çok güzel bir ruhun var, Reese Taylor." Dawson elimin arkasına bir öpücük kondurarak yanaklarımın kızarmasına neden oluyor. "Ergenlik çağına gelene kadar beni savunacak biri yoktu ve her çocuk bu fırsatı yakalayamıyor."

"Görünüşe göre ikimiz de ideal olmayan koşullarla başa çıktık, ama bunu atlattık," diyorum hafif bir gülümsemeyle.

"Evet, kesinlikle öyle," diyor, gözleri sıcaklıkla kırışıyor.

Dawson'ın çocukluğu şüphesiz benimkinden daha zordu. Sırtını dayayabileceği bir ailesi olmadan sürekli yer değiştirmenin yarattığı istikrar eksikliğini hayal bile edemiyorum.

İkimiz de kahvaltımıza gömülürken ruh halimiz hafifliyor. Dış dünya bu kadar kaotikken bana kendimi rahat hissettiren ve huzur veren Dawson'la tembel hafta sonu sabahlarına kolayca alışabilirim.

Yüzümü silmek için tezgahın bir peçete aldığımda, onun dalgın dalgın uzaklara baktığını fark ediyorum.

"Aklında ne var?"

Gözlerinde bir parıltıyla bana bakıyor. "Hafta sonunun geri kalanını benimle geçir," diyor, sanki dünyanın en basit isteğiymiş gibi.

Çenesi düşük bir şekilde ona bakarken boynumda bir kızarıklık belirliyor.

"Hafta sonu seninle kalmamı mı istiyorsun?" Onu doğru duyup duymadığımdan emin olmadan sordum.

Başını sallıyor. "Evet, biliyorum."

"Bu öğleden sonra büyükannemi ziyaret etmem gerekiyor," diyorum.

Onunla vakit geçirmeyi ne kadar sevsem de diğer sorumluluklarımı unutamıyorum.

"Seni dövme dükkanına götürmek istiyorum. Tanışmanı istediğim bazı insanlar var. Büyükannemi ziyaret etmene yetecek kadar vaktimiz olacak, sonra da yemeğe çıkabiliriz."

Steel & Ink'i tekrar ziyaret etme ihtimali ilgimi çekti. Tanıştığımız gecedan beri geri dönmedim ve onu dövme yaparken görmeyi çok isterim. Hayatının bu yönünü kilit altında tutuyor ve beni içeri alarak bana büyük bir güven gösteriyor.

"Dükkanı ziyaret etmeyi gerçekten çok isterim," diyorum.

"Harika, anlaştık o zaman. Bunu bir gün yapacağız." Paketini çöpe atmak için ayağa kalktı ve kapıya doğru yöneldi.

"Dawson, bekle," diye seslendim.

Dönüp bana bakıyor. "Evet?"

"Bu gece kulüpte çalışıyorum ve bir vardiyayı kaçırmayı göze alamam," diye açıklıyorum.

Beni incelerken çenesindeki hafif kirli sakalı kaşıyor, yüzünde düşünceli bir ifade var. "Sana ikramiye vereceğimi söylesem yardımı olur mu? Artık kulüpte çalışmana gerek kalmayacak kadar."

Rekor sürede sandalyemden kalktım. "Asla olmaz. Özel muameleyi kabul etmiyorum." Alt dudağımı kemirirken sesim endişemi ele veriyor.

Önlemek istediğim şey de tam olarak buydu. Eğer duyulursa, İK ve iş arkadaşlarım arasında şüphe uyandırabilirdi, özellikle de kısa bir süredir orada olduğum ve yeni işe alınanların ikramiye alması alışılmadık bir durum olduğu için.

Bana doğru ilerledi ve sarılmak için beni kendine çekti. "Merak etme Red. Yardımcı avukatların her birine birer tane vereceğim. Hepiniz çok çalışıyorsunuz ve bunun farkına varılmalı."

Şaşkınlıkla ona göz kırpıyorum. "Çok cömertsiniz ama ben bunu hak etmedim. Herkes almalı ama ben sadece hak edenlere verilmesini tercih ederim."

Dawson çenemi eğiyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. "Lütfen bununla ilgilenmeme izin ver... seninle." diye yalvarıyor.

Sertçe yutkunuyorum. "Bunu kabul edebileceğimden emin değilim." "Sen de herkes kadar hak ediyorsun," diyor. Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi onun kollarında rahatlamaya bırakıyorum.

Çok uzun zamandır, dünyaya karşı ben oldum. Gururumun yardım istememe engel olmasına izin verdim. Bu durum, sevdiğim herkes için her şey olmam gerektiğine inanarak kendimden gerçekçi olmayan beklentiler içine girmeme neden oldu.

Dawson hayatıma girdiğinden beri, eski düşünce tarzımı alt üst etti. Bana birine sırtımı dayamanın beni zayıf yapmadığını, en çok ihtiyacım olduğunda yardım kabul edebilecek kadar güçlü olduğumu gösterdi.

Cevap vermediğimde Dawson usulca, "Sadece bu seferlik

meleğim," diyor. "Lütfen."

Gözlerimi açıyorum ve onun sıcak, güven verici bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Tamam... ama sadece çok nazikçe sorduğun için," diye nefes alıyorum.

Kulüpteki menajerim David'i arayıp bu gece ya da bir daha asla gelmeyeceğimi bildirmem gerekecek.

Bunun doğru bir karar olduğunun garantisi yok ama bu riski almayı kendime borçluyum. Ekstra zaman daha fazla çalışmamı sağlayacak ve beni avukat olma hedefime bir adım daha yaklaştıracak.

CHAPTER 15

Dawson

Dükkâna vardığımızda havayı tanıdık mürekkep ve antiseptik kokusu dolduruyor.

Mickey bir müşterinin hesabını kapatıyor ve çıkarken el sallıyorlar. "Hey, patron, nasıl gidiyor?" Saatine bakar. "Bugün erken geldin."

"Seren geliyor."

Seren Christian'ın annesi ve bugün onun ön kolundaki gölgelendirmeyi bitiriyoruz. O bir hemşire, bu yüzden bunu yapmak için onun programına uygun bir zaman bulmak zorundayım.

Mickey bilerek başını sallıyor ve Reese'i fark ettiğinde yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Kim bu güzel bayan?"

Ona elini uzatıyor. "Ben Reese. Sizinle tanışmak bir zevk."

"Aynı şekilde. Ben Mickey."

Kendini tanıtırken bana yan gözle bakıyor. Özel hayatımla ilgili pek bir şey paylaşmam, Martha ve Seren dışında dükkâna hiç kadın getirmedim.

"Hadi, Red." Çalışma masama doğru başımı salladım. "Hazırlığa başlamalıyım."

İstasyonum temiz ve düzenli; tüm malzemelerimi sakladığım duvara dayalı bir dolap, üzerinde çalışabileceğim bir tabure ve yaslanabileceğim deri bir sandalye var.

Reese duvarlardaki örnek sanat eserlerine hayranlıkla bakarak dış çevrede dolaşırken ben de iki katlanır sandalye daha yerleştirdim. Elimde flaş tasarımlardan oluşan bir seçki varken

müşterilerim için özel tasarımlar çizmeyi tercih ediyorum. Birçoğu dövme'yi bir katarsis biçimi ve travmatik bir deneyimden sonra iyileşmenin bir yolu olarak görüyor. Özel bir anlam taşıyan bir şey yaratmak çoğu zaman bu sürecin bir parçasıdır.

Reese omzunun üzerinden, "Senin bir yeteneğin var," diyor.

"Sen de öyle." Ayçiçekleriyle süslü beyaz spor ayakkabılarını gösteriyorum. "Oldukça geniş bir koleksiyonun olduğunu fark ettim."

Yanaklarına bir kızarıklık yayılıyor. "Yedinci sınıftayken büyükbabam beni ayakkabı alışverişine götürdü ve çiçek desenli bir çift pahalı spor ayakkabı gördüm ve çok beğendim. Benim numaramda bir çift indirimli beyaz ayakkabı bulduğunda, üzerlerine kendi desenlerimizi çizmemizi önerdi. Özel bir çift spor ayakkabıya sahip olduğum için okuldaki en havalı çocuk olacağımı söyledi." Giydiği ayakkabıya bir bakış atıyor. "O zamandan beri spor ayakkabılarıma çiçek desenleri ekliyorum.

"Doğuştan yeteneklisin, Reese. Çiçekler inanılmaz." Dövme makinesini, mürekkebi ve randevum için gereken birkaç malzemeyi çıkarıp tezgâha yerleştirdiğim tepsiye dizi'yorum.

Reese kızarır. "Teşekkür ederim. Peki ya sen? Çizim tutkunu nasıl keşfettin?"

"Koruyucu ailede büyümenin zorlukları vardı ama çizim yapmak benim kaçış noktamdı. Eskiz defterim benim sesim oldu, yüksek sesle söyleyemediğim şeyleri ifade edebildiğim bir yer." Tabureme oturmuş, dövme makinesine yeni bir iğne yerleştiriyorum. "Gençken başım biraz belaya girdi. Çizim yapmama izin verilmeyen durumlar oldu ve bu bana bir parçamı kaybetmek gibi geldi." Acı dolu anıları bir kenara iterken sertçe yutkunuyorum.

"Hiç hapse girdin mi?" Reese ağzından kaçırır.

Elimde olmadan bir kahkaha patlattım. "Benimle yatmadan önce sorman gereken bir soru değil mi bu?" Şakayla karışık takılıyor'm.

Bunca yıl sonra, bu söylentinin hâlâ ortalıkta dolaştığına inanamıyorum.

"Eee?" diye soruyor.

"Hayır, Red, hiç hapse girmedim. Gerçi birkaç kez ıslahevine girdim. İlkinde yanlışlıkla hırsızlıkla suçlandım ama diğerlerinde suçluydum. Colby son davada benim kamu avukatımdı ve sabıka kaydımın dışında bir yönümü gören birkaç kişiden biriydi."

Reese bacaklarımın arasına girerek bana doğru ilerliyor. Ellerini boynuma doluyor, parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "Bir asi olman seni neden bu kadar seksi yapıyor?"

Dudaklarımda bir sırıtışla ona bakıyorum. "Ben yanlış anlaşılmış sanatçı terimini tercih ederim. Evime döndüğümüzde sana hâlâ ne kadar asi olduğumu göstermem gerekecek." Kolumu beline dolayarak kışını avuçluyorum ve onu kendime yaklaştırdığımda dudaklarından kaçan küçük ciyaklamanın tadını çıkarıyorum. "Başka sorunuz var mı?"

"Hiç tam zamanlı dövme sanatçısı olmayı düşündünüz mü?"

Avukat olmadan önce mi?"

Başımı sallıyorum. "Dövme yapmaya hukuk fakültesinden sonra başladım ve dövme müşterilerimden mürekkepleri için ücret almıyorum."

"Onlardan para almıyor musunuz?" Reese şaşırmış görünüyor.

"Hayır. Çoğunun gizlemek istediği yaraları var ve acı dolu anılarını örtbas etmek istiyorlar. Ya da bir kurtuluş sembolü arayan eski hükümlüler. Başkalarının güçlerini geri kazanmalarına ve geçmiş deneyimlerinden iyileşmelerine yardımcı olmak ödüllendirici."

Benim için dövme yapmak, topluma geri vermenin ve başka türlü kendini ifade etme imkanı bulamayacak insanların hayatlarında olumlu bir değişim yaratmanın bir yolu.

Reese cevap veremedi, yaklaşan ayak sesleri ellerimi kışından çekip bir adım geri atmasına neden oluyor. Christian'ın istasyonuma doğru koştuğunu görmek için tam zamanında kafamı kaldırdım.

"Hey, Dawson." Kollarını bana doluyor. "Seni

görmek güzel evlat," diyorum saçlarını
karıştırarak.

Seren içeri girerken, "Christian, tatlım, Dawson'ı biraz rahat bırak," der. "Seni görmek güzel, Dawson." Seren bana minnettar bir gülümseme veriyor. "Christian'a Mavericks biletlerini verdiğin için teşekkürler, çok cömertsin."

"Tabii ki."

Reese istasyonun bir köşesinde durmuş merakla etkileşimimizi izliyor. Beni en yakın olduğum insanlarla etkileşim halinde görmeye alışık değil. Beni sadece çalışanlarıma karşı huysuz ve talepkâr olduğum ofiste gördü.

"Bu Reese." Christian ve Seren'e söyledim.

Seren ona el sallayarak, "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi. "Christian, neden sen şuraya oturmuyorsun, ben de Annenin dövmesi üzerinde çalışmak ister misin?" Daha önce kurduğum katlanır sandalyelerden birini işaret ediyorum.

"Sorun olmazsa ben de seninle takılırım."

Reese gülümser. Christian omuz silkiyor.

"Elbette."

Onlar yerleşirken Seren ceketini çıkarıp köşedeki rafa asıyor. Altına siyah bir atlet giyiyor ve kolunu kolay erişim için açıkta bırakıyor. Dövmesi sol bileğinden ön koluna kadar uzanıyor - narin sarmaşıklar ve çiçek açan çiçekler kırık bir zincirin etrafına sarılmış. Son seansımızda çiçeklere hayat vermek için orta tonlar ekledim, böylece geriye sadece gölgelendirme kaldı.

Başlamadan önce ellerimi yıkıyorum, tek kullanımlık eldivenlerimi giyiyorum ve koltuğuma yerleşiyorum. Dövmeyi incelerken, boyutsal bir efekt eklemek için son eklemelerin haritasını çıkarıyorum. Dövme makinesini açıyorum ve titreşimin avucuma verdiği tanıdık ağırlıkla elimi sabitliyorum.

Ben başladığımda Seren başını sandalyeye yaslıyor, gözleri kapanıyor. Bana bu süreci tedavi edici bulduğunu söyledi - iğnenin uğultusu acı veren bir anıyı güzel ve güçlendirici bir dayanıklılık sembolüne dönüştürüyor. Yaptığı onca fedakârlıktan sonra, bunu kendisi için yapıyor olmasından memnunum.

Yarısında duruyorum, boynumu uzatmak ve omuzlarımı açmak için ayağa kalkıyorum. Reese'in istasyonun diğer tarafında, kucağında benim eskiz defterimle oturduğunu görüyorum. Orkideye benzeyen bir Çey çizirken dudağını diğerlerinin arasına sıkıştırmış. Christian omzunun üzerinden eğilmiş, her bir çizgi çiçeğe hayat verirken kaleminin vuruşlarından büyülenmiş. Benim gibi Reese de sanatını kaosun ortasında huzur bulmanın bir yolu olarak kullanıyor ve yaratıcılığının onu daha sakin bir yere götürmesine izin veriyor.

Seren gözlerini açıyor, bakışları Reese ve benim aramda gidip geliyor. "Gerçekten çok güzel," diye fısıldıyor Seren, sadece benim duyabileceğim şekilde. "Birini bulduğuna sevindim. Mutlu olmayı hak ediyorsun."

"Teşekkürler." Reese'in benim olmadığını söylememeye karar vererek ona sıkı bir gülümseme veriyorum. Yine de birlikte geçirdiğimiz zaman arttıkça, keşke benim olsaydı diyorum.

Dikkatimi tekrar Seren'in dövmesini bitirmeye veriyorum, Mickey'nin dükkânda çaldığı alternatif müzikler arka plandaki tek gürültüyü oluşturuyor. İşim bittiğinde mürekkepli deriyi temizliyor, merhem sürüyor ve dikkatlice sarıyorum.

"Her şey hazır," diye anons ediyorum.

"Size ne kadar teşekkür etsem azdır," diyor Seren, koluna bakarak. "Sana ödeme yapamayacağıma emin misin?"

"Olumlu."

Eşyalarını almak için sandalyesinden kalktı. "Christian, gitmeye hazır mısın?"

Reese'in çizimlerini izlerken başını kaldırır. "Tahmin et ne oldu. Reese, Dawson'ın geçen ay bana aldığı beyaz spor ayakkabıların üzerine bir desen çizeceğini söylüyor, ne kadar havalı değil mi?"

Seren Reese'e, "Teklif etmeniz çok hoş," diyor.

Reese içten bir gülümsemeyle, "Bunu yapmaktan mutluluk duyarım," diyor.

Benim için en önemli insanlardan bazılarıyla etkileşimini izlemek iç açıcı. Bu durum karşısındaki rahatlığı, burada olduğu için ona minnettar olmamı sağlıyor. Herkes bu kadar

Ben annesine dövme yaparken tanımadıkları bir gençle öğleden sonralarını rahatça geçiriyorlardı.

"Gidip Mickey'ye hoşça kal diyebilir miyim?" Christian Seren'e sorar. "İşimiz bittiğinde bana bir soda vereceğine söz verdi."

"Elbette. Seninle geleceğim." Ceketini kolunun altına sıkıştırır. "Tekrar teşekkürler Dawson ve seninle tanışmak çok güzeldi Reese."

"Sen de." Seren istasyonumdan çıkarken Reese el sallayarak veda ediyor.

Görüş alanından çıktıklarında Reese yaklaşıyor. "Dövmesi çok çarpıcı," diye mırıldanıyor. "Yara izlerini fark etmeden edemedim. Ona ne olmuş böyle?"

"Eski erkek arkadaşı onu kül tablası olarak kullanmış." Sesimi alçaltıyorum. "Artık hapiste ve bir daha ne ona ne de Christian'a zarar verecek."

Bundan eminim.

Bölge savcılığındaki bir arkadaşı, birkaç yıl önce Seren'in eski sevgilisini bir uyuşturucu kaçakçılığı çetesiyle ilişkilendiren kanıtlar uygun bir şekilde ortaya çıkınca suç duyurusunda bulundu.

"Christian ve Seren hayatlarında sen olduğun için çok şanslılar." Reese düşüncelere dalmış bir halde alt dudağını çiğniyor. "Hey, Dawson?" diye soruyor, elini omzuma koyarak.

"Öyle mi?"

"Benimle büyükannemi ziyarete gelmek ister misin? Adı Georgia." Cevap vermemi beklerken nefesini tuttu.

Elimi onunkinin üzerine koyuyorum. "Emin misin Red? Yalnız gitmeyi tercih edersen, sonrasında akşam yemeği için buluşabiliriz."

Öyle ya da böyle, hafta sonunun geri kalanını birlikte geçireceğiz, ama hazır değilse beni büyükannesiyile tanıştırmaması için onu zorlayacak değilim.

"Evet, öyleyim," diyor Reese kendinden emin bir şekilde. "Büyükkannen seninle tanışmaktan heyecan duyacak."

Bir saat sonra elimde bir buket kırmızı gülle Oak Ridge'e vardım. Reese arabayla gelmişti. Noah büyükannesiyile tanıştırdığı tek erkek olduğu için ben gelmeden önce ona benden bahsetmek istemiş.

Resepsiyondaki görevli beni Georgia'nın odasına yönlendiriyor ve oraya vardığımda kapıyı usulca çalıyorum.

"İçeri gel," diye sesleniyor Reese.

Kapıyı açtığımda onu büyükannesinin yanında, pencere kenarında otururken buldum.

"Sen Dawson olmalısın." Georgia elini uzattı. "Reese, bana onun bu kadar yakışıklı olduğunu söylememiştin."

Reese'in yanakları kızarır. "Onun egosunu daha fazla şişirmeyelim."

Georgia'nın dudakları sinsi bir sırıtışla kıvrılıyor. "Görünüşüne bakılırsa, görmezden gelinmesi imkansız olan tek şey bu değil, ama en iyisini sen bilirsin, değil mi tatlım?"

"Aman Tanrım. Büyükanne." Reese eliyle ağzını kapattı. "Bunu söylediğine inanamıyorum."

Georgia onu başından savar. "Bu yaşımda aklımdan geçenleri söyleme hakkını kazandım. Bunda utanılacak bir şey yok."

Buraya geleli sadece bir dakika oldu ama şimdiden Reese'in büyükannesinin büyük bir hayranıyım.

Georgia'ya gül demetini uzattım. "Bunlar senin için."

"Yakışıklı ve centilmen." Çiçekleri yanındaki sehpaoya koyarak sırtıyor.

Etrafımı kolaçan ederek odayı tarıyorum. Geniş, kişisel dokunuşlarla dekore edilmiş, yatağın üzerinde el dikişi bir yorgan, bir dizi çay setinin sergilendiği bir antika dolabı ve altın resim çerçeveleri koleksiyonuyla kaplı bir büro.

Fotoğraflardan birkaçında Georgia ve bir adam birbirlerinin gözlerinin içine sevgiyle bakarken görülüyor, diğerlerinde ise Reese de yanlarında. En uçta, Reese'e çarpıcı bir benzerlik gösteren genç bir kadının olduğu bir fotoğraf var. Kadın Reese'in evinin ön verandasında oturuyor. Mutlulukla dolup taşan bakışlarını kucağında tuttuğu bebeğe yöneltmiş.

"Bu Jodi, Reese'in annesi," diyor Georgia koltuğundan, sesi hüzünlü bir tona bürünüyor. "Bu fotoğraf Reese'i hastaneden eve getirdikten bir hafta sonra çekildi. İlk günden beri onunla birlikteydik."

Reese'e dönüyorum. "Tıpkı ona benziyorsun," diye gözlemliyorum. O da gülümsüyor. "Teşekkür ederim."

Georgia, "Jodi'yi düşünmediğim bir gün bile geçmiyor," diye ekliyor. "Ama Reese'ime baktığımda annesinden bir parça görüyorum ve bu bana çok huzur veriyor." Reese'e sevgi dolu bir bakış atıyor, gözleri söylenmemiş anılarla parlıyor.

"Seni seviyorum büyükanne," diyor Reese.

"Ben de seni seviyorum, tatlım." Georgia cevap veriyor. Kısa bir süreliğine saatine bakıyor ve ifadesi aceleciliğe dönüşüyor. "Yola çıksak iyi olacak yoksa geç kalacağız."

"Tam olarak nereye gidiyoruz?" diye sordum. Reese bir okul gezisinden hiç bahsetmemişti.

Georgia heyecanla, "Oak Ridge'de sakinler ve aileleri için haftalık bir bingo gecesi düzenleniyor ve ben bunu hiç kaçırmıyorum," diyor. "Bu gece özel, daha önce hiç iki misafir getirmemiştik." Işıldıyor.

"Artık senin için yeterince iyi değil miyim?" Reese şakacı bir şekilde göz kırpmıyor.

"Tatlım, sen fazlasıyla yeterlisin ama kim yanında göz alıcı bir şeyler getirme fırsatını kaçırabilir ki? Diğer hanımlar günlerce bunun hakkında konuşacak."

"Duydun mu, Dawson? Sen göz şekerisin," diye alay ediyor Reese.

"Belki cazibem onları oyundan düşürür ve bir iki raunt kazanırım." Göz kırpmıyorum.

"Koridorun karşısındaki Bayan Werther bunu söylediğini duymasın," diye uyarıyor Georgia beni. "Kendisini bu unvanın en büyük adayı olarak görüyor."

"Gidip bir şeyler almam lazım. Hemen döneceğim." Reese sandalyesinden kalkar ve bitişikteki yatak odasında kaybolur.

Kulak misafiri olmadığında Georgia'ya yaklaşıp kolumu sandalyesine dayıyorum. "Torununuzla ilgilendiğimi bilmenizi isterim," diye fısıldayarak açıklıyorum. "Bana bir tavsiyen var mı?"

Georgia kuru bir kahkaha atarak kaşını kaldırıyor. "Onun için yeterince iyi olduğunu sana düşündüren ne? Süslü işin ve derin ceplerin bazı insanları etkileyebilir, ama beni değil, kesinlikle Reese'i değil."

Reese'in Georgia'nın hayatındaki en önemli kişi olduğu açık ve torununu korumak için çekincelerini yumuşatmamasını seviyorum.

"Reese'in benim için fazla iyi olduğuna şüphe yok" diye açıkça itiraf ediyorum. "Ama bir gün ona benim diyecek kadar şanslı olsaydım, güvende, mutlu ve el üstünde tutulduğundan emin olurum"

Georgia bana şüpheli bir bakış atıyor, sanki bana inanıp inanmayacağını tartıyormuş gibi. "Kocam hâlâ burada olsaydı, Reese'e zarar vermenin sonuçlarını anlamayı sağlardı. Bu durumda benimle uğraşmak zorunda kalacaksın," diyor, ses tonu sert. "Yaşlı bir kadın olabilirim ama beni hafife alma." Tam bana defolup gitmemi söyleyeceğini düşünürken, yaklaşmam için parmağıyla işaret ediyor. "Ama bir tavsiyede bulunacak olsaydım, çiçekleri önerebilirdim. Reese özünde romantiktir ve düşünceli jestleri takdir eder. Büyükbabası bize her Cuma çiçek getirirdi ve bu onun en sevdiği şeylerden biriydi."

Reese'in masasına çiçek göndermek büyük bir şanstı. Artık düşünceli jestlerden hoşlandığını bildiğime göre, ona değer verdiğimi göstermek için daha fazla yol bulmam gerekecek.

Ben Georgia'ya cevap veremedim Reese elinde kanvas bir çantayla muzaffer bir edayla oturma odasına geri geliyor.

"Dabbers'ı aldım," diye haykırıyor. "Gitmeye hazır mısınız?"

"Ne?" Daha önce hiç tombala oynamadığım zaten belli değilse bile, şimdi kesinlikle belli.

Georgia gözlerinde muzip bir pırıltıyla, "Göreceksin," diyor. "Eğlenceli bir akşam seni bekliyor."

Reese elinde neon turuncu bir dabber ile çok seksi, sunucu yeni bir numara söylediğinde yüzünde konsantrasyon ifadesi beliriyor. Başka bir kareyi bloke edebildiği her seferinde gözleri heyecanla parlıyor.

Georgia ve Reese bu oyunda çok ciddiler. Masamız Georgia'nın odasından getirdikleri sıra sıra dabber'larla dolu. Her birinde puantiyelerden çizgi film yüzlerine kadar benzersiz bir desen veya görüntü var ve hatta bazılarının disko topu şapkaları bile var.

Reese avazı çıktığı kadar "BINGO," diye bağırarak kartını havada sallıyor. Sırtarak Georgia'ya döner. "Yine ben kazandım."

Onu bu kadar kaygısız görmek çok ferahlatıcı. Georgia onun tüm dünyası ve hayatının bu yönüne göz atmama izin verdiği için minnettarım.

Georgia ince bir sırıtışla başını eğiyor. "Bir sonraki turda bu kadar şanslı olamayacaksın tatlım," diye takılıyor. Diğer birkaç sakın, oyun sunucusunun kartını inceleyebilmesi için odanın önüne doğru koşan Reese'e tezahürat yapıyor.

"Her zaman böyle rekabetçi midir?"

"Kesinlikle. Bunu büyükbabasından almış. O büyürken her şeyi bir oyuna dönüştürürdü." Georgia

Tombala kartını bir kenara itiyor ve masanın ortasından yeni bir kart alıyor. "Altı yıl önce vefat etti."

Elimi onunkinin üzerine koydum. "Kaybınız için üzgünüm."

Elimi okşuyor ve bana yumuşak bir gülümseme veriyor. "Bunu takdir ediyorum. Kırk yıldır birlikteydik ve onsuz yola devam etmek zor oldu." Gülümsemesi dalgalanıyor. "Reese'in üniversitedeki ilk döneminde kayıp düştüm ve bana tam zamanlı bakmak için okulu bırakmaya hazırdı. Bunun olmasına izin veremezdim, bu yüzden bir arkadaşım bu tesisin ne kadar harika olduğundan bahsettiğinde, buraya taşınma şansına atladım."

"Evinizden ayrılmanın sizin için zor olduğuna eminim."

Georgia alay ediyor. "George hayattayken buranın bakımını harika bir şekilde yaptı, ama burası her zaman bir tamirci evi oldu. Keşke Reese orayı satmayı düşünse. Mülk evden daha değerli ve o parayı eğitime harcayabilir." Daha da yaklaşıp fısıltıyla konuşuyor. "Ben saf değilim. Bana söylememiş olabilir ama kendini çok zorladığı ortada. Çocukluğundan beri avukat olmak istiyordu ve bu şansı kaçırmamasından endişe ediyorum."

Georgia'nın elini nazikçe sıkıyorum. "Sözlerimi bir kenara not edin, Reese istediği bu olduğu sürece avukat olacak."

Ciddiyim. Artık benimle bir şey yapmak istemediğine karar verse bile, hedeflerine ulaşması için gerekli kaynaklara sahip olduğundan emin olacağım. Yaşadığı onca şeyden sonra, hayallerinin peşinden gitmeyi hak ediyor.

Georgia yanağını okşadı. "Sen iyi bir adamsın, Dawson."

"Kimseye söyleme, benim bir itibarım var. destekliyorum," diyorum şakacı bir sırıtışla.

O daha cevap veremedi Reese elinde yumuşak, al renkli bir battaniyeyle masamıza geri geliyor. "Bak ne kazandım-" Battaniyeyi zaferle havaya kaldırdı. "Bu senin için büyükanne. Geceleri üşüdüğünü biliyorum, bu yüzden bunu ayaklarının üzerine örtebilirsin." Battaniyeyi Georgia'ya uzatıyor. "Bu bir

Ama umarım şimdilik işinizi görür."

"Mükemmel, tatlım. Beni düşündüğün için teşekkürler." Georgia Reese'in yanağına bir öpücük kondurur.

Aralarındaki etkileşim birbirlerine duydukları gerçek sevgiyi ortaya koyuyor. Reese en küçük ayrıntılara bile dikkat ediyor ve Georgia'nın torununa olan sevgisi normalin ötesine geçiyor.

Reese'in büyükannesine iyi bakıldığından emin olmak ve büyükanne ve büyükbabasının tüm evlilikleri boyunca yaşadıkları evi korumak için kendi ihtiyaçlarını bir kenara bıraktığı açık. Bu bende onun yükünü hafifletmek için elimden geleni yapma isteği uyandırıyor.

Evini yeniden düzenlememe asla izin vermezdi ama hayatını kolaylaştırmak için yardımcı olabileceğim başka yollar da olmalı. Oak Ridge sakinleriyle dolu odaya göz gezdirirken bir fikir şekillenmeye başlıyor. Düşündükçe kulağa daha iyi geliyor. Ancak, eğer ilerlersem, çözülmesi gereken lojistik sorunlar var. Bu arada, bu hafta sonu sadece Reese için bir şey yapmak istiyorum. Herhangi bir sorumluluk ya da kesinti olmadan bir günlüğüne uzaklaşmak ve ona hak ettiği bir molayı vermek için bir şans.

Tombala sunucusu yeni bir oyunun başlayabilmesi için herkese tahtalarını boşaltmalarını söylüyor. Reese ve Georgia dabber'larını hazırlıyor ve ben de bunu önemli bir karar verme şansı olarak görüyorum.

"Hemen döneceğim," diye fısıldıyorum Reese'e. "Kulağa hoş geliyor," diyor.

Koridora çıktığımda Harrison'ın numarasını çeviriyorum. O açmadan önce sadece iki kez çalıyor.

"Ben Harrison," diye soğuk bir şekilde cevap veriyor. "İlk iyiliğimi kullanmam gerekiyor," diye belirtiyorum.

"Şu anda mı? Biraz meşgulüm," diye homurdanıyor Harrison.

Georgia'nın söylediği bir şeye gülen Reese'e kapıdan bakarak, "Yarın yapılması gerekiyor," diyorum.

"Siktir, sen ciddisin."

"Bana onları istediğim zaman nakde çevirebileceğimi söylemiştin," diye hatırlatıyorum ona.

"Evet, evet, biliyorum," diye mırıldandı. "Kardeşlerim ve ben bunun icabına bakacağız." Arka planda sesler duyuyorum.

"Detayları sana mesaj atarım." Telefonu kapattım ve kullandığım özel jet kiralama şirketine hızlı bir mesaj attım.

Dikkatli bir planlama ve Harrison'ın yardımıyla yarın mükemmel olacak. Şimdi tek yapmam gereken Reese'e hafta sonunun geri kalanını benimle geçireceği haberini vermek ve benimle gelmeyi kabul etmesini ummak.

CHAPTER 16

Reese

Tombaladan sonra, Dawson'ın evine dönmeden önce büyükannemle akşam yemeği yemeye karar verdik. Bu kadar çabuk kaynaşmaları beni çok şaşırttı. Dawson istediği zaman karizmatik olabiliyor.

Genellikle büyükannemi ziyaret ettikten sonra morali bozuk olur, ondan ayrıldıktan sonra yalnızlık beni çok etkiler ama bugün farklıydı. Dawson'ın arkadaşlığı hüznü uzakta tuttu ve bunun için minnettarım.

Üç sarmaşık kaplı duvarla çevrili bir havuzun gözlerden uzak bir inziva alanı sağladığı ve muhteşem bir sahil manzarası sunduğu çatıya çıkıyoruz. Veranda şezlonglar, bir masa, minderli bir kanep ve ben etrafı seyrederken Dawson'ın yaktığı iki ısıtmalı lamba ile döşenmiş.

"Bu inanılmaz," diyorum, hayretler içinde.

"Yüzmeye gitmek ister misin?" Dawson havuza doğru başıyla işaret ederek soruyor. "Isıtmalı."

Özlemle suya bakıyorum. "Yanıma mayo almamıştım," diye hatırlatıyorum ona.

Daha önce çatısındaki gizli vahadan bahsetmemişti.

"İhtiyacın yok," diyor alaycı bir sırıtışla.

Uzun kollu gömleğini ve pantolonunu çıkarıp kıyafetlerini yakındaki veranda masasının üzerine atarken onu biraz şüpheyile izliyorum. Boxer'ı kalçalarından aşağı sarkıyor, iyi tanımlanmış kasları ve kendinden emin duruşu

tam olarak sergileniyor. Yıkıcı derecede çekici ve bunu nasıl kullandığı neredeyse suç teşkil ediyor.

Sağ pazusundaki küllerinden doğan anka kuşu dövmesi dikkatimi çekiyor; kanatları açılmış ve başı omzuna yayılmış. Şimdi geçmişiyle ilgili daha fazla şey paylaştığına göre dövmeyi neden yaptırdığı daha iyi anlaşılıyor - başarıya ulaşmak için zorlukları yenmenin ve erken zorlukların üstesinden gelmenin bir sembolü.

"Senin sıran." Kıyafetime doğru başını salladı.

Pantolonumun düğmelerini çözüp yavaşça kalçalarımın altına indirirken çenesini hafifçe aralayarak beni izliyor. Yere düştüklerinde, her seferinde bir bacağımı dışarı çıkarıyorum ve tekmeleyerek yolumdan çekiyorum. Gömleğimi yavaş yavaş başımın üzerine kaldırırken ona şehvetli bir bakış atıyorum ve o da inliyor. Sütyenimi ilk gördüğünde sabrı tükeniyor ve onda uyandırdığım tepkinin heyecanını artırıyor.

Sütyenimi ve iç çamaşırlarımı çıkardıktan sonra aramızdaki mesafeyi kapatıyor, elimden tutuyor ve beni havuzun merdivenlerine götürüyor. Haklıydı. İçeri adım attığımızda havuz sıcacıktı. Su beni sarıyor ve havadaki hafif soğukluk kayboluyor.

Dawson'ın elini bırakıyorum ve havuza doğru ilerliyorum. Arkama yaslanıyorum, kollarımı uzatıyorum ve ağırlıksızlık hissiyle suyun yüzeyinde sürükleniyorum. Bacaklarım uzuyor, ara sıra hafif akıntıyla yer değiştiriyor. Kendimi rahatlamaya bırakıyorum, gözlerim dalgın dalgın kapanıyor, suyun rahatlatıcı ritminde kayboluyorum.

Havuzda yüzmek uzun zamandır hissetmediğim bir rahatlama hissi veriyor. Bugün mükemmeldi ve bana Dawson'ın ofis dışında kim olduğuna dair bir fikir verdi.

Uzaktan bakınca sert bir avukat gibi görünüyor ama aslında nazik, cömert ve şaşırtıcı derecede düşünceli biri. Yükümü hafifletmek için her fırsatı değerlendiriyor ve ben de şaşırtıcı bir farkındalıkla baş başa kalıyorum: Dawson Tate'e aşık olma tehlikesiyle karşı karşıya olabilirim.

Paylaştığımız her an onun özel dikim takım elbiselerinin ve küstah tavırlarının ötesini görüyorum. Duygularım gerçek bir sevgiye dönüşüyor ve korkarım bu çok daha fazlasına dönüşebilir.

Aşkla ilgili karmaşık bir geçmişim var, en çok değer verdiğim insanlardan bazılarını kaybettim.

Ama Dawson'la birlikte olmak başımı döndürse ve birlikte olduğumuzda kalbim hızla çarpsa da, onun hala patronum olduğunu unutamıyorum.

Su dalgalanırken gözlerim irkilerek açılıyor ve onu birkaç metre ötemde, bakışları bana sabitlenmiş halde buluyorum. Suya basarken bakışlarının ağırlığı beni esir alıyor, ayaklarım havuzun dibine ulaşamıyor.

Bana doğru yüzüyor, kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyor ki acaba duyabiliyor mu diye merak ediyorum. Aramızdaki boşluk azalıyor ve koştururan düşüncelerim dağılıyor. Birlikteyken kendimi değerli ve güvende hissetmemi sağlayan bir yeteneği var. Beni göğsüne çekerken, içgüdüsel olarak bacaklarımı ona sarıyorum, onun kucağında sabit kalmak istiyorum.

Başparmağı alnımın kıvrımına kazınmış endişe çizgisini nazikçe izliyor. "Aklında bir şey mi var?" diye soruyor.

Çekincelerime rağmen bu anı tamamen kucaklamayı seçiyorum çünkü bir daha böyle bir an yaşayacağımızın garantisi yok.

"Neden onun yerine sana göstermiyorum?"

Ağzımı onunkine doğru eğiyorum ve dili benimkiyle dans ederken iniltim öpüşmemiz boyunca yankılanıyor ve beni nefes nefese bırakıyor. Havuzun kenarına doğru ilerleyerek beni duvara yapııştırıyor ve boynuma sokulup kokumu ezberlemiş gibi derin derin içine çekiyor.

"Sen mükemmelsin, Red," diye mırıldanıyor.

Külotumu aşağı çekerken bakışları benimkilere kilitleniyor ve her seferinde bir bacağımı kaldırarak külotumu çıkarıyor. Odak noktası beni öpmeye dönmeden önce ıslak iç çamaşırını havuzun güvertesine fırlatıyor.

Ellerim saçlarına gidiyor, tırnaklarımı kafa derisine batırarak onu kendime yaklaştırıyorum. Parmakları suyun içinde kaybolmadan önce boynumda geziniyor, önce göğsümü, sonra göbeğimi sıyırıyor. Göbeğime geldiğinde duraksıyor.

"Suyun içindeyken sana istediğimi yapamam," diyor.

Beni dikkatlice havuzdan çıkarıp verandadaki şezlonglardan birine taşıırken parmakları kalçalarımaya değiyor. Beni mindere yatırmak için eğiliyor, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle çekilmeden önce bir öpücük daha çalıyor.

Ellerini bacaklarımda gezdirirken yanaklarıma bir kızarıklık yayılıyor ve omurgamdan aşağıya doğru kışkırtıcı bir ürperti gönderiyor. Bacaklarımı ayırdığında, Dawson gırtlaktan bir inilti çıkarıyor.

Uyluklarımlın tepesine doğru eğilip hassas tenimi ısırırken nefesimi tutarak bekliyorum. Oturduğum yerde kaymaya alıştığımdaya, bacaklarımı birbirinden ayırıyor, burnunu göbeğime bastırıyor ve kokumu içine çekiyor. Dilini amımın içine sokmakta tereddüt etmiyor ve ben yanlara tutunup kalçalarımı savurarak yüzüne sürtünürken sırtım şezlongdan aşağıya doğru yükseliyor.

Tanrım, neden bu kadar sıcak?

Dawson daha iyi bir açı yakalamak için bacaklarımı omuzlarımlın üzerine kaldırdığında içimde bir sıcaklık akımı oluşuyor ve kendimi sabit tutmak için parmaklarımı saçlarına doluyorum. Klitorisimin etrafında sarhoş edici bir ritimle dönerken nefesimi çalıyor.

"Durma, lütfen durma," diye inliyorum.

Yüzünü tekrar kalçalarımın arasına gömmeden önce, "Düz yürüyemez hale gelene kadar vücuduna tapacağım," diye yemin ediyor.

Tırnaklarımı kafa derisine daha da batırırken "Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım.

"Kahretsin, tadın çok tatlı," diyor.

Doruk noktam arttıkça nefes nefese kalıyorum ve ağzını klitorisimin etrafına kilitlediğinde bacaklarım Dawson'ın başının etrafında sıkılıyor. Daha fazlası için yalvararak haykırdığımda, sıkıca ısırıyor ve

Ben patlayıp orgazm mutluluğuna yuvarlanırken gece havası çığlıklarımınla doluyor.

Dawson, "Kahretsin, benim için geldiğinde çok seksi oluyorsun," diye inliyor.

Sonunda coşkulu halimden sıyrıldığımda, kapüşonlu gözlerimi indirip onun sabit bakışlarıyla buluşuyorum.

Dawson burnumun kenarından öperken saçlarımı yüzümden itiyor. "Seninle işim henüz bitmedi. Uzun bir atışla değil."

Arkamdan uzanıp ıslak sütyenimi çözüp yere bıraktığında içimi bir beklenti ürpertisi kaplıyor. Daha sonra göğüslerimin arasındaki vadiyi öpüyor ve diliyle meme uçlarımdan birine dokunduğunda keskin bir nefes alıyorum. Küçük tomurcuk onun dokunuşuyla sertleşiyor ve açgözlülükle ağzını etrafına sararak yumuşak eti ısıtıyor.

"Kutsal fuuu-"

"Aynen öyle bebeğim, izin ver sana kendini iyi hissettireyim," diye inliyor.

Parmaklarımı tekrar saçlarına gömüyorum ve çekiştiriyorum. Hassas göğüslerimi yalamak, ısırarak ve emmek arasında gidip gelirken inlemelerim daha da yükseliyor. Bana gösterdiği ilginin tadını çıkararak ona yapışıyorum.

Elleri karnıma gelene kadar göğsümde geziniyor, parmak uçlarıyla desenler çiziyor. Bacaklarıma ulaştığında, dokunuşunu kabul etmek için hevesle açılıyorlar. İki parmağını içime soktuğunda nefesim kesiliyor, sabit bir hızla girip çıkmaya başlamadan önce bir an durgunlaşıyor.

"Dawson." Adını bir dua gibi inliyorum, sırtım bu hoş davetsiz misafir karşısında kamburlaşıyor.

Aramızda bir santim bile boşluk bırakmadan öne doğru eğiliyor ve köprücük kemiğimi öperken dilini boynumun sütununda gezdiriyor. Başım koltuk başlığına yaslanıyor. Bu adam beni tamamen çözdü ve elimden gelse bile durduramazdım. Yumuşak bir uğultu

onun kalın aletinin içimde yarattığı hissi hatırlarken dudaklarımdan kaçıyor.

"Çok çekicisin, Reese, ve benim için çözüldüğünde? Bundan daha güzel bir şey yok." İç çekti. "Siktir." Geri çekilir ve parmaklarını saçlarında gezdirir. "Burada prezervatifim yok. Hemen döneceğim." Kalkmak için hamle yaptı ama onu durdurmak için kolunu tuttum.

Daha önce hiç korunmadan seks yapmamıştım, yine de Dawson'ın içimde bir bariyer olmadan görüntüsü heyecan verici. "Ben doğum kontrol hapi kullanıyorum. Prezervatife ihtiyacımız yok... Tabii

Bir tane istiyorsun," diye ekliyorum.

"Emin misiniz?" Yüz ifadesi ciddi. "Daha önce hiç sevgilim olmadan gitmedim ve seni rahatsız edecek hiçbir şey yapmam."

Onu daha yakına çekip dudaklarından öpüyorum. "Pozitif. Becer beni, Dawson. Hemen şimdi sik beni."

"Memnuniyetle, Red."

Sırılsıklam ıslak boxer'ını çıkarıyor ve kendini göbeğime hizalayarak yavaşça içeri itiyor. Birbirimize karışan iniltilerimiz etrafımızda titreşirken gözlerimi kapatıp onu daha sıkı kavıyorum.

Tamamen oturduktan sonra, alışmam için bana bir an vermek için duraklıyor. "Vay anasını. Çok darmışsın," diye homurdanıyor, sesi gergin.

"Tanrım, ne kadar büyük olduğunu asla unutamayacağım," diye nefes nefese kalıyorum.

"Merak etme meleğim, beni kaldırabilirsin," diye söz veriyor.

Dawson kendini tutmanın verdiği gerginlikle dokunuşlarımda altında titriyor. Hareket etmeye başladığında, içimde hissettiği duyguyu kucaklayarak onu itiş kakış karşılıyorum. Bu adam beni büyüğü altına aldı ve onun baştan çıkarıcı dokunuşuna karşı güçsüzüm.

"Çok yaklaştım, Dawson," diye haykırdım.

"Birlikte geleceğiz," diye emrediyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor.

Hızını artırır ve etin ete çarpmasının ilkel sesi yankılanırken tüm rasyonel düşünceler kaybolur.

Havayı. Bir coşku haline dalıyorum ve ona baktığımda beni izliyor, sessizce bana daha fazlasını vereceğine söz veriyor.

"Benim için gel meleğim," diyerek klitorisime defalarca vuruyor ve bana yalvardığım ek sürtünmeyi sağlıyor. Ağzım parçalanıyor ve bir bomba gibi patladığımda omurgamdan bir ürperti geçiyor. Tam arkamda, birlikte bir unutulma durumuna yuvarlanırken gırtlaktan bir inilti çıkarıyor.

Dawson yüzümü okşuyor, yanaklarıma ve alnıma yumuşak öpücükler konduruyor ve ardında bir sıcaklık izi bırakıyor.

Yavaşça içimden çıkıyor ve üzerimizi temizlemek için masadan gömleğini alıyor. Onu yere atıyor ve yanımdaki şezlonga oturuyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor.

Ona doymun bir gülümseme veriyorum. "Daha iyi olamazdı. Yine de merdivenlerden inebileceğimden emin değilim." Vücudum kemiksiz ve en iyi şekilde ağrıyor.

Dawson başparmağıyla yanağımı hafifçe okşuyor. "Merak etme, seninle ilgileneceğim."

Sözleri daha fazlasını vaat ediyormuş gibi geliyor ve düştüğümde beni yakalamazsa kurtulamayacağım kadar derine battığımdan endişeleniyorum.

CHAPTER 17

Dawson

Hızlı bir duştan ve yerel bir Tayland restoranından sipariş verdikten sonra, Reese ve ben oturma odasındaki kanepeye kıvrılmış film izliyoruz. Bırakın bütün bir günü, en son ne zaman bir geceyi bile boş geçirdiğimi hatırlamıyorum ama onunla geçirdiğim her dakika değerli bir kaçış. Uzun zamandır oturup televizyon izlememiştim ama Reese Zoolander'ı izlemediğimi öğrenince izlemem için ısrar etti. Görünüşe göre, popüler kültür bilgimdeki eksiklik, acil bir çözüm gerektiren bir yardım çağrısıydı.

Sırtımı kolçağa dayadım ve Reese kolumun altına yerleşti. Başını omzuma yaslamış, bacaklarını uzatmış ve bir dizini yukarı kaldırmış, kucağında da bir kase patlamış mısır var. Parmaklarımı nazikçe saçlarında gezdiriyorum, kokusunu ve nefesinin yükselip alçalmasını içime çekiyorum.

Ağızına bir parça patlamış mısır atıyor ve Derek Zoolander'ın ikonik "Mavi Çelik" pozunu verdiği televizyonu işaret ediyor.

"Bu bölüm her izlediğimde beni gülmekten kırıp geçiriyor," diyor ve kamera abartılı dudak büküşüne zoom yaptığında kahkahalara boğuluyor. "Bu filmin ne kadar komik olduğunu unutmuşum." Karnını tutarak daha sert kıkırdıyor.

Tanrım, bu sesten asla bıkmayacağım.

Onun tarafından tamamen büyülendim, Reese'i savunmasız ve özgür bir şekilde izlerken filmin izini kaybettim. Gülüşü bulaşıcı, neşesinin sesini içime çekerken benden bir sırıtış alıyor.

Burası her zaman sadece bir evdi - ofis ve dövme dükkânı arasında birkaç saat uyuyabildiğim ve kıyafetlerimi değiştirebildiğim bir mola yeri. Ama Reese buradayken, burayı kahkaha, sevgi ve sıcaklıkla dolup taşan bir yuva olarak hayal edebiliyorum.

Bu fikri geçici bir fantezi olarak silkeliyorum. Benim gibi birinin aşık olması fikri mantıksız geliyor. Harrison'ın arkadaşım olduğunu bile kabul edemiyorum, profesyonel ilişkilerimizin arkasına saklanıyorum çünkü birine güvenmekten çok korkuyorum. Aynı korku beni uzun vadeli bir ilişkiye girmekten alıkoymuştu.

Yine de Reese'le tanışmak yeni bir bakış açısı sundu ve birine açılmanın ve gerçek bir şey olasılığını keşfetmenin o kadar da kötü olmayacağını düşünmemi neden oldu.

Önünde parlak bir gelecek var ve benim gibi yorgun bir geçmişli olan ve kendi yöntemlerine saplanıp kalmış birini seçeceğine inanmak zor. Onu bir kenara itmek için elimden geleni yapmama rağmen, sarsılmaz bir düşünce aklımdan çıkmıyor: Onunla geçireceğim bir hafta sonunun yeterli olacağını sanmıyorum.

Reese beni incelemek için başını eğiyor. "Lütfen bana şimdiden sıkılmadığınızı söyle," diyor alaycı bir gülümsemeyle.

Onunla televizyon ekranı arasında gidip geliyorum. "Hayır, sadece yarın seni nasıl bir yolculuğa çıkarmak istediğimi düşünüyordum." Şimdi ona bu haberi vermek için en iyi zaman.

Patlamış mısır kasesini yere koyuyor ve yüz yüze gelmemiz için pozisyonunu ayarlıyor. "Şehirden ayrılamayız; Pazartesi günü işimiz var."

Bu düşünmek istediğim son şey.

"Merak etmeyin. Bu sadece gününbirlik bir gezi. Yarın gece döneceğiz ve iş haftasına hazırlanmak için bolca vaktimiz olacak." Nefesimi tutuyorum, teklifimi düşünürken gözlerim ona kilitleniyor.

Sessizlik her geçen saniye daha da ağırlaşıyor, niyetimi sorgulamama neden oluyor, ta ki yüzü aydınlanıp onaylarcasına başını sallayana kadar.

"Ben de varım ama sabah balkabağı baharatlı latte istiyorum. Küçük maceramız için ekstra kafeine ihtiyacım olacak, özellikle de bu gece beni geç saatlere kadar uyanık tutarsan."

Başımı eğip dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Sabah sizi bir venti balkabağı baharatlı latte bekliyor olacak... Aslında bunu iki yapsak iyi olur çünkü bu gece sizin için büyük planlarım var Bayan Taylor."

"Dört gözle bekliyorum, Bay Tate."

Bu gece için duyduğum heyecan, onun için hazırladığımın yanında sönük kalıyor.

Söz verdiğim gibi, bu sabah özel jete bindiğimizde Reese için balkabağı baharatlı latte hazırды. Aspen Grove'a uçuşumuz hızlı olsa da, yanımda kıvrılmış haldeyken her dakikanın tadını çıkardım.

Vardığımızda uçaktan ilk ben çıkıyorum ve Reese'in gri örgü kazağı, dar kot pantolonu ve yanlarına ayçiçekleri çizilmiş beyaz spor ayakkabılarıyla inişini izliyorum. Etrafı inceliyor, gözleri heyecandan büyüyor.

Berrak sonbahar havası bizi karşılıyor ve çam kokusunu da beraberinde getiriyor. Ağaçlar canlı turuncu, kırmızı ve sarı renkleriyle ufku kaplıyor ve siyah bir SUV'a doğru ilerlerken yer, ayaklarımızın altında çıtırdayan dökülmüş yapraklarla dolu.

"Burası çok güzel," diyor.

Merdivenlerden inerken elini tutuyorum. "Bunun gibisi yok," diye katılıyorum.

Harrison ile bir toplantı için Aspen Grove'a sadece bir kez gitmiştim, ancak bunun bir toplantı olduğunu bilecek kadar unutulmazdı.

Reese'i getirmek istediğim yere.

Harrison rölantideki SUV'den iner, Reese'i selamlarken yüzündeki ekşi ifade yerini hoş bir gülümsemeye bırakır. "Aspen Grove'a hoş geldiniz," diyor elini uzatarak. "Ben Harrison, Dawson'ın arkadaşayım."

"Biz iş arkadaşız," diye mırıldandım.

"Doğru, çünkü meslektaşlar birbirlerine iyilik yapmak için ellerinden geleni yaparlar," diye karşılık veriyor.

"Teşekkür ederim," diye araya giriyor Reese, el sıkışmayı kabul ederek. "Ben de tam Dawson'a buranın ne kadar güzel olduğunu söylüyordum."

"Beğendiğinizi duyduğuma sevindim." Harrison sırtlıyor.

Elimi Reese'in beline koyup Harrison'a uyarıcı bir bakış atıyorum. Reese'e odaklanması beni rahatsız ediyor; Reese büyüleyici ama benimle birlikte ve bu da onu yasak bölge yapıyor.

Cipin arka kapısını açıyorum ve Reese'i içeri sokuyorum, arkasına geçiyorum.

"Bana burada ne yaptığımızı söyleyecek misin?" diye soruyor pencereden dışarı bakarken.

"Bu bir sürpriz, unuttun mu?" Elini tutup kucağıma koyuyorum ve parmaklarımızı iç içe geçiriyorum.

Harrison'ın ailesinin inanılmaz manzaralar sunan yüz dönümlük bir arazisi var ve ne yapabileceğimizi sorduğumda, Reese ve benim günü onların özel gölünde geçirmemizi önerdi.

Havaalanından uzaklaşıyoruz, çıtırdayan çakıl sesleri yerini asfalta bırakıyor.

Aspen Grove, sakinlerinin Bakehouse Bistro, Brew Haven ve Main Street Market gibi bir dizi mağazanın önünden geçtiği Main Street'e ulaştığımızda kendini belli eden şirin ve küçük bir kasabadır. Her bir dükkan mevsimlik balkabakları ve rahat sonbahar vitrinleriyle süslenmiştir.

Sol tarafımızdaki bir parkın yanından geçerken, çiçekli tulumlar giymiş, sarı saçlarını haleyle örmüş bir kadın görüyorum. Kırmızı taytlı ve pembe tütülü küçük bir kızı kovalıyor, bir yetişkin ve üç havlayan yavru olmak üzere dört köpeğin peşinden koşarken atkuyruğu zıplıyor. Köpekler mermer desenli

Kürkleri, uzun gövdeleri, kısa bacakları ve komik derecede büyük kulakları ile Avustralya Çoban Köpeği ve Corgi melezine benzerler.

Harrison arabayı yolun kenarına çeker ve camını indirir. "Marlow, yardıma ihtiyacın var mı?"

Kadın, Harrison'a bakmak için takibini durdurarak bir bakış atıyor. Arabaya yaklaştığında bir mavi ve bir yeşil gözü olduğunu fark ediyorum.

"Hey, Harrison. Eninde sonunda herkesi bir araya getireceğim ama teklifin için minnettarım."

"Merhaba, Harrison Amca." Küçük kız iki eliyle bize doğru el sallayarak çağırıyor.

"Merhaba uğur böceği," diye gülümseyerek cevap veriyor. "Eğleniyor musun?"

Şiddetle başını sallıyor. "Evet! Ama Waffles, Muffin, Jelibon ve Cheez-It kötü davranıyor." Suçlayıcı bir parmakla şu anda bir meşe ağacının altındaki yaprak yığınının içinde yuvarlanmakta olan tüylü suçluları işaret ediyor.

Harrison kıkırdar. "En azından eğleniyorlar."

"Evet! Hoşça kal Harrison Amca," diye sesleniyor küçük kız omzunun üzerinden, yaprak yığınındaki köpeklere katılırken.

"İyi eğlenceler." Marlow'a el sallıyor.

"Teşekkürler. Öğle yemeği için ailenizin evinde görüşürüz, değil mi?"

"Evet, bu gece şehre dönmeden önce uğramazsam annem bunu yaşamama asla izin vermez."

"Harika, orada görüşürüz," diyor Marlow dikkatini küçük kıza çevirmeden önce.

Harrison arabayı tekrar yola çekerken Reese ve bana bakıyor. "Bu Marlow, yakında baldızım olacak kişi ve yeğenim Lola. Birkaç ay önce üç yavru köpek evlat edindiler ve oldukça zor bir alışma süreci oldu. Kardeşim bırakın dört köpeği, bir köpeği eğitmekte bile zorlanıyordu." Sırıttıyor. "Yine de onun için iyi oldu. Marlow ve Waffles gelmeden önce senden bile daha huysuzdu, Dawson."

Reese bir kahkaha atıyor, sonra Harrison'a sert bir bakış attığımı fark edince hemen ağzını kapatıyor.

Arabanın ses sisteminden telefonunun zil sesi geldiğinde hepimiz bir an donup kalıyoruz, ekranda Fallon ismi beliriyor.

Ağır bir şekilde iç çeker ve bitiş düğmesine dokunur. "Sabrımı sınıyorsun Fallon," diye homurdanıyor nefesinin altından.

Bu ismi hatırlıyorum. Kulübe gittiğimiz gece aradığı yemek şirketi. Belli ki bir arka planı var, ama şimdi ona baskı yapmanın zamanı olmadığına karar verdim.

Yolun geri kalanını sessizlik içinde sürüyoruz, elim Reese'in kalçasında. Bu zamanı onunla, kesintilerden ve dikkat dağıtıcı şeylerden uzak bir şekilde geçirmek için sabırsızlanıyorum.

"İşte geldik," diyor Harrison, öğleden sonra güneşinin altında yüzeyi pırıl pırıl parlayan tertemiz bir gölün yanına yanaşırken.

Su kenarına yakın bir yerde iki kişilik rahat bir piknik alanı bulunmaktadır. Çimenli kıyı şeridine pelüş minderlerle süslenmiş bir battaniye serilmiştir. Yakınlarda, hasır bir sepet taze meyveler, el yapımı etler, peynirler ve ekmekle dolup taşıyor. İçinde soğuk maden suyu ve bir şişe beyaz şarap bulunan bir soğutucu dışarıda duruyor. Uzakta, küçük bir tekne suda sallanarak göl kenarındaki sakin kaçıışı tamamlıyor.

Harrison ve kardeşleri kurulumda gerçekten kendilerini aştılar.

Araçtan iniyorum ve Reese'e yardım etmek için elimi uzatıyorum.

Harrison sürücü koltuğundan, "Size iyi eğlenceler," diyor. "Ben ailemin evine gidiyorum, havaalanına dönmeye hazır olduğunuzda bana mesaj atın." Arabayı sürmeden önce bana sırtlıyor.

"Bütün bunları benim için yaptığına inanamıyorum." Reese piknik düzeneğine ulaştığında gülümsüyor.

"İşin çoğunu Harrison ve ailesi yaptı," diye itiraf ediyorum. "Her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak istedim."

"Öyle," diyor Reese. "Teşekkür ederim, Dawson." Kollarını boynuma doluyor ve ben de onu öpmek için eğiliyorum.

"Rahatlamaktan başka bir şey yapmak zorunda olmadığın bir gün geçirmeni istedim ve bunun için buranın mükemmel bir yer olduğunu düşündüm."

"Haklıymışsın."

Onu battaniyeye götürüyorum ve oturduktan sonra sepetten kağıt tabakları alıp her şeyden bir örnek sunuyorum.

Tabağını önüne koyduğumda Reese, "Bu çok güzel görünüyor," diyor.

"Yumulun," diye teşvik ediyorum.

Yemek yerken nefes kesici manzaranın tadını çıkarıyoruz. Öğle güneşi sakın gölün üzerine altın rengi bir ışık düşürüyor. Suyun yüzeyindeki yansımada çevredeki ağaçların sonbahar renklerinin canlandığını görebilirsiniz. Hafif bir esinti etrafımızdaki birkaç gevrek yaprağı yere savuruyor. Dingin bir ortam, Reese'in keyif almasından memnunum.

Yan yatmış, bir dirseğine dayanmış, yanındaki battaniyenin üzerinde yemek tabağı var.

"Sen ve Noah LSAT sınavına ne zaman girmeyi planlıyorsunuz?" Onun yanında oturuyorum, sırtım bir mindere dayanmış ve bacaklarım önümde uzanıyor.

"Ocak ayının ikinci haftası," diyor Reese gözleri parlayarak. "Hafta boyunca çalışmak için kesintisiz bir zaman bloğuna sahip olmak muazzam bir yardım oldu. Size ne kadar teşekkür etsem azdır."

Parmak uçlarımı yanağında gezdirmek için uzandım. "Hayallerine ulaşmana yardımcı olmak için ne gerekiyorsa yapacağım."

Bana minnettar bir gülümseme veriyor ve jambona sarılı bir parça çedar peynirini ağzına atıyor.

"Aklınızda başvurmak istediğiniz herhangi bir hukuk fakültesi var mı?"

Çoğunlukla gelecek hakkında konuşmaktan kaçındık. Geçmişte hiçbir taahhüt ya da söz verilmedi.

Bu hafta sonu birlikte geçirdiğimiz zamanı.

Ben de kasıtlı olarak kaçınıldı düşünmek hakkında ne Hukuk fakültesi için taşınırsa ne olacağını. Bu gerçek bir olasılık, ama o değil ortalama I var için gibi Bu. Reese'le işler nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, onu kaybetmek -sonradan bile olsa- yeri doldurulamaz bir boşluk bırakacaktı.

Reese çığnemeyi bitirirken eliyle ağzını kapatıyor ve şöyle diyor: "Mümkünse New York'ta kalmak istiyorum.

Büyükannemi haftada bir kez görmek bile yeterince zor.

İkimizin de farklı eyaletlerde yaşamayı kaldırabileceğini sanmıyorum. Şu anda sağlıklı olabilir ama bu her an değişebilir." Dudaklarını peçeteyle silmek için duraklıyor.

"Büyükbabamın ölümü

beklenmedikti ve büyükannemle benim için son derece zordu." "Ne oldu?"

Tabağını bir kenara itiyor ve bacaklarını göğsüne çekerek oturuyor. "Ocak ayının ortasıydı. Ön bahçede bir ağacın üzerindeki karları temizliyordu ve kalp krizi geçirdi. Büyükannem beni okuldan alıyordu ve eve döndüğümüzde içinde büyükbabamla birlikte bir ambulans gidiyordu. Hastaneye götürülürken yolda öldü." Göle doğru bakıyor, yüzünde bir ıstırap titreşimi belirliyor. "Onu çok özlüyorum. Her sabah bize kahvaltı hazırlardı çünkü bunun günün en önemli öğünü olduğunu söylerdi ve haftada bir kez, bizi ne kadar çok sevdiğini göstermek için büyükannem ve benim için eve çiçek getirirdi."

Göğsümde keskin bir acı hissediyorum. "Kahretsin Reese, bunu yaşamak zorunda kaldığın için üzgünüm." Kolumu omuzlarına doladım ve alnına bir öpücük kondurdum. "Harika bir adama benziyor."

"O en iyisiydi," diye fısıldıyor göğsüme yaslanarak.

Kederinin boyutlarını kavrayamıyorum, özellikle de onu kaybettiğinde sadece bir genç kız olduğu için. Koruyucu ailede olmanın iyi yanlarından biri de bu tür bir kayıpla başa çıkmak zorunda kalmamış olmam. Biyolojik büyükannem ve büyükbabamla ya da geniş ailemle hiç tanışmadım ve bu nedenle

onları kaybetmenin acısı. Bu tür bir acı yaşamamış olsam da, Reese'e en kötü günlerinde destek olan kişi olmak istiyorum.

Başını kaldırıyor ve saçlarını düzeltiyor. "Benden bu kadar bahsettiğin yeter. Martha ve Colby'nin yanına ilk taşınman nasıl bir şeydi?" Yüzümü incelemek için kısa bir süre duruyor. "Paylaşmak konusunda rahat olduğun sürece." diye ekliyor temkinli bir şekilde.

Kolumu onun omuzlarından çekiyorum ve minderime geri yerleştiriyorum. Reese elini kalçama koyuyor ve sabırla konuşmamı bekliyor.

"Başımdan beri tam bir baş belasıydım ve ilk birkaç hafta odamdan çıkmayı reddettim. Ancak Martha inatçıydı. Her gün bir saat boyunca kapalı kapımın önünde oturur ve bana çocukluğu, Colby ile nasıl tanıştığı ve iç tasarım sevgisi hakkında hikâyeler anlatırdı." Bu anıya sevgiyle gülümsüyorum. "Bunu ona hiç söylemedim ama o ilk günlerde kapının diğer tarafında oturur ve eskiz defterime çizimler yaparken onu dinlerdim. Sesi rahatlatıcıydı ve her gün yanıma gelmesi onun bilebileceğinden çok daha fazla şey ifade ediyordu."

Çocukluğumu daha küçük çocuklar için geçirtilerek geçirdikten sonra, isteksizliğime rağmen birinin sürekli olarak benim için ortaya çıkması bir alışma süreciydi.

"Martha ve Colby benden asla vazgeçemedikleri için şanslıyım. Onlar olmasaydı başardığım hiçbir şey mümkün olmazdı," diyorum. "Şimdi Connecticut'ta yaşıyorlar ama haftada en az bir kez telefonda konuşuyoruz. Hatta onlara senden bahsettim." Tepkisini yakından izleyerek ekliyorum.

"Öyle mi?" Reese'in sesi bir perde yükseliyor. "Onlara ne söyledin?"

"Oh, sadece tanıştığımız gece öpüştük ve geçen gün konferans odamda biraz oynadık."

"Lütfen bana şaka yaptığını söyle." Yanaklarında yükselen rengi maskeleyerek umuduyla yüzünü ellerinin arkasına saklıyor.

"Evet Red, sadece şaka yapıyorum, söz veriyorum." İtirafım göğsüme şakacı bir tokat yememe neden oluyor ve o da sahte bir kızgınlıkla gözlerini bana dikeyor.

"Onlara gerçekten ne söyledin?" diye soruyor.

"LSAT sınavına çalıştığınızı ve çocuk avukatlığı alanında kariyer yapmak istediğinizi söyledim. Seninle tanışana kadar peşini bırakmayacaklar."

"Bu hoşuma giderdi." Reese gülümser.

Ondan önce Martha ve Colby ile tanıştırmayı düşündüğüm hiç kimse olmadı, ancak fırsat verilirse onunla paylaşmak istediğim pek çok ilk var.

Reese ile bir aile kurmanın nasıl bir şey olacağını merak ediyorum.

Bu fikir birdenbire ortaya çıktı ve nasıl değerlendireceğimi bilemedim. Daha önce bir aile kurmakla hiç ilgilenmemiştim. Odak noktam finansal başarı elde etmek ve güçlü bir avukat olarak itibar kazanmaktı. Benim yaşadığım istikrarsızlığı yaşayabilecekleri ya da iki ayrı ebeveyn arasında kalabilecekleri bir duruma asla bir çocuk getirmek istemedim.

Şimdi, içimde küçük bir parça doğru kişiden bir çocuk sahibi olmanın olumlu bir şeye yol açıp açmayacağını merak ediyor. Gelecekte düşünmek isteyebileceğim bir şey olduğunu ama şu anda düşünemeyeceğimi anlayarak bunu çabucak göz ardı ediyorum.

Reese ağzına bir üzüm atarak, "Orada çok iyi konsantre oluyorsun," diye takılıyor.

Baktığımda onu bacak bacak üstüne atmış, dikkatle beni izlerken buluyorum. Uzun süre hareketsiz kalmayı sevmiyor; huzursuz enerjisi ve aktif zihni onu sürekli hareket halinde tutuyor.

Ona sırtıyorum. "Sadece bunun uzun zamandır geçirdiğim en iyi hafta sonu olduğunu düşünüyordum."

Bakışlarına memnun bir ifadeyle karşılık veriyor. "Ben de öyle. Kulüpte çalışmak ya da diğer sorumluluklarım hakkında endişelenmemek çok güzel."

Açmak için beklediğim bir konuyu açma fırsatını değerlendirdim. "Umarım sormamın sakıncası yoktur ama Echo'da çalışmaya devam etmeyi düşünüyor musunuz?"

Yüzünü buruşturuyor. "Neden soruyorsun?" diye soruyor, parmaklarını gergin bir şekilde kalçalarına vurarak.

"Ofiste ve kulüpte çalışmaktan, ayrıca LSAT'a çalışmaktan çok yoruldun. Kendini çok zorlamandan endişeleniyorum." Gözleri hafifçe kısıldı, bu da kendimi tuttuğumu bildiğini gösteriyor. "Dürüst olmak gerekirse, ikramiyenin kulüpte çalışmayı tekrar düşünmeni sağlayacağını umuyordum." Yüz ifadesindeki tedirginliği fark edince ekliyorum: "İkramiye işi bırakmana bağlı değil. "Hukuk fakültesine gitmenin senin için ne kadar önemli olduğunu gördüm ve hayalini gerçekleştirmek için her türlü fırsata sahip olmanı istiyorum, buna çalışmak için yeterli zamanın olduğundan emin olmak da dahil. LSAT sınavına hazırlanırken ve hukuk fakültelerine başvururken Martha ve Colby benim yanımdaydı ve Noah'ın olmasına rağmen ben de senin yanında olmak istiyorum."

Davet için kolumu açıyorum ve Reese hiç tereddüt etmeden yanıma sokuluyor. Başını göğsüme yaslıyor ve kolunu üzerime doluyor.

Yüz ifadesindeki suçluluk duygusuyla bana bakıyor. "Echo'daki amirime çoktan ulaşmış ve işten ayrıldığımı söylemiş olabilirim. Kulüpte özleneceğimi ama anlayışla karşılanacağımı söyledi. Önümüzdeki haftanın programı henüz kesinleşmediği için hemen istifa edebileceğimi söyledi." Devam ederken derin bir nefes alıyor. "Haklıydın," diye itiraf ediyor bir tutam saçını parmağının etrafında döndürürken. "Mumu iki ucundan da yakıyordum. Geleceğim her şeyden önce gelmeli ve hukuk fakültesine girmek için en iyi şansım enerjimi ders çalışmaya ve tam zamanlı işime harcamak. Ama ikramiyeyi kabul etme konusunda hâlâ şüphelerim var. Dün de söylediğim gibi, bunu hak etmedim."

Sanki o yapmadı.

"Bunu benim kötü ruh halimle uğraşmanın bedeli olarak düşün," diye karşılık veriyorum. "Bana gösterdiğin sabırdan bahsetmiyorum bile, geceleri geç saatlere kadar çalıştığın için en azından bunu yapabilirim."

Düşünceli bir şekilde çenesine vuruyor, yüzüne şakacı bir sırıtma yayılıyor. "Böyle söyleyince mantığına karşı çıkmak zor oluyor," diye takılıyor.

"Mükemmel. Bunu çözdüğümüze sevindim," diyorum ve başka tartışmalara yer bırakmadığımdan emin oluyorum.

Thompson & Tate'teki İK ekibine, sıkı çalışmaları ve firmamızın başarısını devam ettirmek için gösterdikleri özveri için takdirimin bir göstergesi olarak tüm destek personeline yüzde on beş ikramiye vermeleri talimatı verildi. Ancak bunun Reese'in tüm masraflarını karşılamaya yetmesi gibi bir riski göze alamazdım.

Echo'da çalışmayı bırakmayı kabul edeceğinin bir garantisi yoktu, bu yüzden reddettiği takdirde seçimi kolaylaştırmak için mümkün olan her şeyi yaptım.

Dün, ziyaretimizin ardından Georgia'ya veda ederken, Oak Ridge'in resepsiyon alanında onu bekledim. Resepsiyonda çalışan kişiye yöneticinin iletişim bilgilerini sordum. Önce isteksiz davrandılar ama tesise önemli bir bağışta bulunmak istediğimi söyleyince yumuşadılar.

On dakika içinde yöneticiyle konuştum ve mali danışmanıma, tesisteki tüm sakinlerin gelecek yılki masraflarını karşılamak için on milyon dolar havale ettirdim. Ayrıca, tesisteki her bir sakin için iki adet kaşmir battaniye sipariş etmesi için özel talimatlar verdim. Georgia'nın geceleri üşümesi fikri kabul edilemez.

Reese benim yaptığımı öğrenirse, sadece büyükannesinin değil tüm sakinlerin yararına bir şey yaptığım için bana kızgın kalmakta zorlanacaktır.

Biz yokken fırını değiştirmek kolay olurdu ama o zaman da bu gece eve dönmek isteyebilirdi. Umarım onu benimle kalmaya ikna edebilirim.

Bir gece daha, ama bana kalırsa çok daha uzun sürecektir.

Gökyüzüne bakarken Reese'in vücudu benimkine yaslanarak gevşiyor. "Burası çok güzel bir yer. Beni buraya getirdiğin için teşekkürler Dawson," diyor gülümseyerek.

"Senin için her şeyi yaparım," diye yemin ediyorum.

Bunların boş sözler olduğunu düşünebilir ama ben ciddiğim. Onu tekrar böyle gülümsetmek için yapamayacağım şey yok.

"Yarın gerçekliğe dönmek zorunda olmamız çok kötü." İç çekiyor, sesi umutsuz.

Ya zorunda değilseniz? En azından tamamen değil.

Bunu uygulamanın en iyi yolunu düşünürken bir fikir oluşmaya başlıyor.

Onunla bir hafta sonunun yeterli olmadığı açık ve onu uzun süre benim yapmanın bir yolunu bulmaya kararlıyım.

CHAPTER 18

Reese

Pencereden içeri süzülen güneşe uyanıyorum. Başım Dawson'ın omzunun kıvrımına gömülmüş, bacağım kalçasının üzerine düşmüş ve kolu belime sıkıca sarılmış bir şekilde göğsüne sarılıyorum. Dün gece Aspen Grove'dan döndüğümüzde onun evine geldik.

Geçtiğimiz hafta sonu bir peri masalından fırlamış gibiydi... eğer masal kahramanı altın kalpli, dövmelerle kaplı huysuz bir avukat olsaydı.

Aspen Grove muhteşemdi ve Harrison'la tanışmak çok hoşuma gitti. O ve Dawson aynı kumaştan kesilmiş gibi görünüyorlar: kenarları kaba ama önemsedikleri insanlara şiddetle sadıklar. Dawson bunu kabul etmek istemiyor ama birbirlerine olan sadakatleri iş ortaklığından daha derin ve Harrison gibi bir dostu olduğu için çok mutluyum.

Hafifçe kayıyorum ve başımı eğerek Dawson'a bakıyorum. Gözleri kapalı duruyor ve yüz hatları normalden daha rahat görünüyor. Gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar gitmiş ve dünyanın yükü üzerinden kalkmış gibi görünüyor.

Tek gözünü kırarak açıyor, tembel bir gülümseme oluşuyor. "Gördüklerini beğendin mi Red?"

"Hmm, daha iyilerini görmüştüm."

"Öyle mi?" Boynumun arkasını kavırıyor, dilini dudaklarımın arasından geçirirken beni daha da yaklaştırıyor. Yüzünde bir sırıtişla geri çekildiğinde nefesim kesiliyor. "Dün gece oldukça eğlenmiş görünüyordun."

"Sikim amına gömölüyken adımı haykırıyordun."

Onu şakacı bir şekilde itiyorum. "Bu ağız bir gün senin de başını belaya sokacak."

"Dün gece çok işime yaradı," diyor sessizce ve yanaklarım kızarıyor.

Komodinin üzerindeki saate baktığımda saatin 6:15 olduğunu görünce paniğe kapılıyorum.

"Oh, kahretsin. Gitmem gerek." Yataktan çıkmak için çabalıyorum ama Dawson fazla uzaklaşmama izin vermiyor; beni tekrar kollarına çekiyor ve omzumu öpücük yağmuruna tutuyor.

"Ne yapıyorsun?" Telaşla soruyorum. "Evime varmam en az bir saat, ofise varmam da kırk beş dakika sürer. Şimdi çıkmazsam geç kalacağım."

"İyi ki patronla yatıyorsun," diye takılıyor.

Kaburgasını dürtüyorum ve kaşlarımı çatarak alay ediyorum. "Bu hiç komik değil Bay Tate."

Gülümsemesini gizliyor ve özür dilemek için dudağıma bir öpücük konduruyor. "Buradan doğruca ofise gidebilirsin. Merak etme, eğer birinin bizi birlikte görmesinden endişeleniyorsan farklı zamanlarda çıkarız."

"Bunu ne kadar istesem de, yanımda ofise uygun kıyafet getirmedi." Köşedeki sırt çantamı gösteriyorum, çünkü kıyafetimin üstüne atılmış.

Bana kendini beğenmiş bir sırıtış attı. "Neden dolabı kontrol etmiyorsun?"

Gözlerim kısıldı. "Dawson, ne yaptın sen?"

Ellerini başının arkasına koyarak yastığına geri yerleşiyor. "Kendin görmen gerekecek."

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiyorum. Sabrın güçlü yanlarımdan biri olmadığını bilecek kadar benimle birlikte oldu. Dawson bu sefer yataktan çıkmama izin veriyor ve ben de dolaba giderken koltukta asılı duran beyaz gömleğini alıyorum.

"Benim kıyafetlerimin içinde iyi görünüyorsun," diye homurdanıyor, gözlerinde sahiplenici bir parıltıyla.

"Aynı fikirde olduğumuza sevindim - bu gömlek üzerimde çok daha iyi duruyor, değil mi?" Ona göz kırpıyorum.

Onun dikkati üzerimdeyken, gösterinin tadını çıkardığını bilerek her adımda kalçalarımı sallayarak odayı geçiyorum.

Devasa gömme dolaba girdiğimde, bir tarafın çok çeşitli özel dikim takım elbiseler, net elbise gömlekleri ve ütülenmiş pantolonlarla titizlikle düzenlendiğini görüyorum. Hatta ağzına kadar cilalı ayakkabılarla dolu, renklerine ve tarzlarına göre düzenlenmiş bir raf paneli bile var.

Bakışlarım dolabın karşı tarafına yöneliyor. Altın askılardaki tek bir kıyafet dışında boş: krem rengi, vücuda oturan silueti olan kaşmir bir kazak, bordo bir kalem etek ve yerde duran bir çift çıplak topuklu ayakkabı.

Elimi kazağın lüks kumaşında gezdirirken, arkamda Dawson'ın varlığını hissediyorum. Kollarını belime doluyor ve başıma bir öpücük konduruyor.

"Sanırım kıyafetini beğendin?"

"Çok güzelmiş. Ne zaman teslim ettiniz?"

"Dün, biz Aspen Grove'dayken," diye açıklıyor. "Ve siz bana teşekkür etmeden önce söylemeliyim ki, bunların hepsi benim çıkarım içindi."

Başımı eğip şaşkın bir gülümsemeyle ona bakıyorum. "Öyle mi?"

"Kesinlikle," diyor gururla. "Bu sabah seninle daha fazla zaman geçirmek istedim ve bunu gerçekleştirmenin en iyi yolunun bu olduğunu düşündüm."

Dönüp ona baktığımda Dawson boxer'ıyla duruyor, mavi gözleri bana dikilmiş. Dövmelerinin kalın çizgileri seksapelini daha da artırıyor ve yataktan çıktıktan sonra bu kadar çekici olması neredeyse günah gibi.

"Tek sebep bu mu?"

Beni kendine yaklaştırmak için elini belime doluyor. "Bu gece yine benimle kalman için seni ikna etmeyi umuyordum..." Duraklıyor, ben ona bakana kadar bekliyor.

Devam et. "Her şeyin eski haline dönmesini istemiyorum Red."

Ben de bilmiyorum.

Ama bu o kadar basit değil.

"Dawson, seninle geçirdiğimiz bu hafta sonu harikaydı... aslında inanılmazdı."

Yaşadığım en unutulmaz deneyimlerden biriydi. "Ama sen hala benim patron." I Kaşlarını çat, çöküyor omuzlarım içinde İstifa. "Biz yok edildi her profesyonel sınır var ve neyin geleceğinden emin değilim

Sıradaki."

Dawson ellerini yatıştırıcı darbelerle kollarımda gezdiriyor. "Sana bir sorum var. Beni istiyor musun? Çünkü cevabın evet ise, arkadaşlık etmeme politikasını aşmanın bir yolunu bulacağım. Kuralları esnetme gücüm olmasaydı patron olmanın bir anlamı olmazdı, değil mi?"

Planının ne kadar uygulanabilir olduğundan emin olamadığım için burnumu kıvırıyorum. Eğer politikaları değiştirmek bu kadar kolay olsaydı, içimden bir ses bunu çoktan yapmış olacağını söylüyor.

"Boyumuzdan büyük işlere kalkıştık." Elimi yüzümde gezdirerek iç geçiriyorum.

"Soruya cevap vermedin. Ver. Sen. İstiyor. Beni mi?" diye tekrar soruyor, her kelimeyi kasıtlı olarak telaffuz ederek.

Onu istiyor muyum?

Durumumuzu düşünürken bu soru aklımdan çıkmıyor. Dawson hayatıma ve kalbime yerleşti ve ördüğümüz karmaşık duygu ağını çözme umudu yokmuş gibi geliyor. Kontrol edemediğimiz güçler tarafından birbirimize bağlandık ve ben bu duyguya tutunmak ve asla bırakmamak istiyorum.

"Seni istiyorum, Dawson..."

Her şeyden çok.

"Ama ay sonunu zor getiriyorum ve hukuk fakültesi de geleceğime dahil olunca hayatım daha da karmaşıklaşacak." Ellerimi birbirine kenetliyorum. "Sen başarılı bir avukatsın ve

Prestijli bir uygulama - neden geleceği belirsiz birine razı olasınız ki?"

Dawson yorumumdan rahatsız olmuş gibi alay ediyor. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum meleğim ama yanılıyorsun. Sana benim diyebildiğim için çok şanslıyım." Çenemi kaldırıyor ve gözlerindeki ateş nefesimi kesiyor. "Nazik bir kalbin ve etrafındaki herkese kendini özel hissettirme yeteneğin var. Seni hak etmiyor olabilirim ama bu neden birbirimize ait olduğumuzu göstermeme engel olmayacak."

Onun kararlılığı nabzımı hızlandırıyor ve bana mümkün olduğunu düşündüğümden daha canlı ve değerli hissettiriyor. Onunla geçirdiğim her an bir öncekinden daha iyi. Tereddüt etmeme neden olan şey, bir kez bağlandığımızda geri dönüşü olmayacağını bilmeme rağmen içimde kalan şüphe.

"Ya aramızdaki şeyler yürümezse?" Fısıldıyorum.

Söylenmemiş sorular aramızdaki boşlukta geziniyor. Biri öğrenirse işime ne olur? Ya beni artık istemediğine karar verirsen? Ya bunların hepsi bir hiç içinse?

"Senden tek istediğim bize bir şans vermen çünkü bunun bitmesine hazır değilim." Ellerimi kendi elleriyle kavırıyor ve alnını benimkine yaslıyor. "Geleceği tahmin edemem ama ne olursa olsun bunu birlikte yapacağımıza söz veriyorum."

Göğsümde sıcaklık yayılırken rahatlatıcı bir sükûnet hissine kapılıyorum. Ona inanmakla kalmıyorum, aynı zamanda aramızdaki bu şeyin onun için bir hafta sonu kaçamağından ya da ofisten biriyle sıradan bir karşılaşmadan daha fazla şey ifade ettiğinden emin oluyorum.

"Tamam," diye kabul ediyorum.

"Ciddi misin?" Dawson sorar.

Başımı salladığımda rahat bir nefes alıyor ve beni öpmek için eğiliyor.

Artık tamamen ve bütünüyle onun olmanın nasıl bir şey olduğunu anladığıma göre, daha azına razı olmayı hayal bile edemiyorum. Dawson, bir ilişkinin nasıl olabileceğine dair önceki fikirlerimi paramparça etti ve beni

Sadece onun sağlayabileceği bir şefkat. Sanki freni olmayan bir hız trenindeymişim gibi hissediyorum; korkutucu ve heyecan verici.

Aspen Grove'a yaptığımız geziden döndüğümüzden beri geçen son birkaç gün gerçeküstü geçti. Sanki bir bulutun üzerinde yürüyormuşum, bir memnuniyet hali içinde kaybolmuşum gibi hissediyorum. Henüz evime dönmedim ve bir süre daha, Dawson'la birlikte dünya kadar zamanımız olduğu hayaliyle yaşamak istiyorum.

Dawson'ın konferans salonunda ders çalışıyordum ki dizüstü bilgisayarına bir mesaj geldi.

Grace: Dün öğle yemeğinde çok eğlendim! Değişiklik olsun diye ofisten çıkmak güzeldi.

Reese: Beni davet ettiğiniz için teşekkürler!

Artık Echo'da çalışmadığım için geceleri ve hafta sonları çalışmak için daha fazla boş zamanım var, bu da ara sıra gerçek bir öğle yemeği molası verebileceğim anlamına geliyor. Grace ve ben dün caddenin aşağısındaki bir pizzacıya gittik. Etkileşimlerimizin çoğu ekip sohbet sistemi üzerinden olduğu için ofise ara vermek ve yüz yüze görüşmek güzeldi.

Grace: Tavsiyene uydum ve bu sabah balkabaklı latte denedim.

Reese: Sen ne düşünüyorsun?

Grace: Çok iyi!

Reese: Doğru biliyorum! Onlar benim favorim.

Grace: Tamamen bağlandım.

Grace: Dikkat. Rob'u daha önce gördüm ve o ruh hallerinden birindeydi.

Reese: Haber verdiğin için teşekkürler.

Grace: Bir toplantıya geç kalıyorum. Yakında konuşuruz.

Reese: Günün geri kalanında iyi eğlenceler!

Grace: Sen de!

Masama dönmeden önce sadece otuz dakikam var, bu yüzden dizüstü bilgisayarımı kapatıp çalışmaya geri dönüyorum.

Kısa bir süre sonra kapının açıldığını duyuyorum ve LSAT kitabımdan başımı kaldırıyorum. "Öğle yemeği toplantının olduğunu sanıyordum-" Rob'un kapıda dikildiğini, yüz ifadesinin buz gibi soğuk olduğunu görünce konuşmayı kesiyorum.

"Rob?" Adı bir soru olarak çıkıyor. "Ne yapıyorsun?"

Dawson'ın konferans odası personelin geri kalanına kapalı ve sadece onlarla bir toplantı planladığında kullanılabilir.

"Daha iyi bir soru, senin burada ne işin var?" Rob tersledi. "Saat biri geçti ve senin Nelson projesi için evrak dolduruyor olman gerekiyordu." Gür sesi odayı dolduruyor ve titrememe neden oluyor. "Bütün bunlar da neyin nesi?" Bana doğru hışımla geliyor ve kitabımı elimden çekip alıyor. "Şirket saatinde mi çalışıyorsun? Seni kovmamam ve güvenliğin seni dışarı çıkarmaması için bana iyi bir neden söyle."

Onunla yüzleşmek için ayağa kalkıyorum ve çenemi meydan okurcasına kaldırıyorum, gözlerim kararlılıkla parlıyor. "Dawson bana burada çalışmam için izin verdi. Eğer endişeleriniz varsa bunu ona iletebilirsiniz."

"Dawson, değil mi?" Alay ediyor. "Patronla biraz yakınlaşıyoruz, değil mi?" Sesini alçaltıyor. "Eminim arkadaşlık etmeme politikamızın farkındasınızdır. İK ikinizin birlikte olduğuna dair bir dedikodu duyarsa neler olabileceğini düşünmek bile istemiyorum."

Ona herhangi bir koz vermemek için nötr bir ifade takınıyorum. "Rob, gitmen gerek." Koridoru işaret ediyorum. "Evrak işlerini bitirdiğimde sana haber veririm."

Eşyalarımın uzanırken Rob'un önüme geçip masayla arama girmesiyle irkiliyorum.

Tombul parmağını yüzüme doğru itti. "İstediğin her şeyi yapabileceğini düşünmenden bıktım usandım. Sen sadece bir avukat yardımcısısın ve işin bana yardımcı olmak."

Ellerimi yumruk yapıp geri adım atmayı reddediyorum. Son birkaç ayda öğrendiğim bir şey varsa o da nasıl daha cesur olabileceğim ve sınırlarım test edildiğinde nasıl geri adım atmayacağımdır. Rob'un bana saygısızca davranmasına izin vermekten bıktım ve onun korkutma taktiklerine daha fazla boyun eğmeyi reddediyorum.

"Ben sadece bir avukat asistanı değilim; ben bir profesyonelim. Belki bana saygılı davranırsanız, projelerinize öncelik vermeye daha meyilli olurum."

Çenesi gözle görülür şekilde gerilir. "Neden seni küçük-"

"Rob, burada ne halt ediyorsun?" Dawson'ın sesi beni irkiltiyor ve kapı aralığında durduğu yere doğru bakıyorum, bakışları Rob'un üzerinde daralıyor. "Geri çekil," diye homurdandı. "Çizgiyi aştın."

Ofiste olmasaydık ve koridorda insanlar dolaşıyor olmasaydı, Dawson'ın bu kadar sakin olacağından şüpheliyim.

"Reese'e yerini hatırlatıyordum," diye alay ediyor Rob. "Uzatılmış öğle yemeği molası gibi özel ayrıcalıklara sahip olmadığını unutmuş gibi görünüyor."

Dawson adımlarını Rob'a doğru atar, o da gidecek başka yeri olmadığı için duvara çarpana kadar geri çekilir. Dawson onun alanını doldurunca yüksek sesle yutkunur. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Senin maskaralıklarından bıktım artık." Dawson'ın sesi alçak ve tehditkâr. "Burada çalışıyor olmanın tek nedeni amcan. Bir avukat olarak sicilin hiç de etkileyici değil ve artık canıma tak etti," diyor sertçe. "Doğrudan sana bağlı bir avukat yardımcısı bulundurma ayrıcalığını kaybettin."

"Ne? Bunu yapamazsın." Rob kekeliyor. "Kendi takımıma sahip olma hakkım var."

Bakışlarım aralarında geziniyor. Dawson'ın yumrukları iki yanında sıkılı, duruşu sert ve boynundaki damar atıyor. Rob tedirginliğini gizlemeye çalışıyor ama alnındaki ter, korkudan ödünün patladığını açıkça gösteriyor.

Dawson kaşlarını kaldırır. "Yanlış Rob. Bu ayrıcalığı hak ediyorsun ve kimseyi yönetebileceğini kanıtlamadın."

Elimi ağzıma götürerek şaşırtıcı gülme isteğimi bastırıyorum. Kendi ilacının tadına baktığını görmek şiirsel bir adalet.

Rob, Dawson'ı iterek geçiyor ve ders kitabımı masanın üzerine fırlatıyor. "Bu yanına kalmayacak," diye bağıyor Dawson'a. "Bulunduğun yere sadece manipülasyonla ve başkalarını sömürerek geldin. Amcama yaptıklarının bedelini ödeyeceksin."

Dawson kollarını göğsünde kavuşturur, bakışları soğuktur. "Bir sonraki sözlerin hakkında çok dikkatli düşünürdüm, Rob. Ben tehditleri hafife alan biri değilim." Üstünlük taslıyor ve onu iş başında izlemek çok tahrik edici.

Rob alay ediyor, yine de ellerinin titrediğini fark etmiyorum. "Yenilmez olduğunu sanıyorsun ama değilsin. Göreceksin." Odadan çıkmadan önce hiç beklemiyor.

Bir grup çalışan neler olup bittiğini görmek için toplanmıştır, ancak Dawson onlara kaşlarını çatar çatmaz dağılırlar ve masalarına dönerler.

Öğle yemeğimin kabını atıyorum ve ders kitabımı alıyorum.

Dawson benimle kapı arasına girerek görüşümü engelliyor. Endişesi çok açık. Beni güvende tutmak için her şeyi yapacağına şüphe yok.

Kol düğmelerini ayarlarken beni yakından izliyor. "İyi misin?"

"Ben iyiyim," diyorum parmağımı alnındaki kırısklıkta gezdirerek. "Rob sadece konuşan ama hiçbir şey yapmayan geveze bir kabadayıdan başka bir şey değil."

Dawson yüzümdeki bir tutam saçı itiyor. "Sözlerimi bir kenara yaz, o pislik sana yaptıklarının bedelini ödeyecek. Seni bir daha rahatsız etmeyeceğinden emin olacağım."

Elimi kolunda gezdirerek koridordan görünmediğinden emin oluyorum. "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum.

"Bu gece bende mi kalacaksın?" Sesini alçak tutuyor.

"Dawson, ofiste böyle konuşamazsın." Sesim nefes nefese çıkmıştı.

Köprücük kemiğimi yavaş ve kasıtlı bir dokunuşla sıyrıyor, ağzımı incelerken parmağı dudaklarıma doğru ilerliyor. Sırtı kapıya dönüktü ve koridorda hâlâ oyalananlar varsa tek görecekləri Dawson'ın üzerimde yükseldiğiydi. "İşinizin başına dönseniz iyi olur Bayan Taylor. Dedikoduları körüklemek istemeyiz, değil mi?" Çekilmeden önce sırtıttı.

Başımı sallıyorum ve konferans odasından çıkmadan önce elimi nazikçe sıkıyor.

İçimi bir huzur duygusu kapladı. Büyükbabam vefat ettiğinden beri sorumluluklarımla ağırlığı daha da artmış, tek başıma üstesinden gelmem imkânsız hale gelmişti. Ama şimdi Dawson hayatımda olduğu için, her şeyi tek başıma yapmak zorunda olmadığımı kabul etmeyi öğreniyorum. Bana kırılganlığın ve birinin beni desteklemesine izin vermenin ve hem iyi hem de kötü günde bana yardım etmenin güçlü olduğunu gösterdi.

Konferans odasından çıkmadan önce telefonumu kontrol ediyorum ve Noah'dan gelen mesajı görünce gülümsüyorum.

Noah: Cumartesi günü çalışmadan önce brunch'a gitmek ister misin?

Bu benim ikramım olacak.

Reese: Kulağa harika geliyor. Seni özledim.

Arayı kapatmak için onu görmeyi dört gözle bekliyorum. Sürekli mesajlaşıyor ve telefonda konuşuyoruz ama Dawson kulübe geldiğinden beri birbirimizi yüz yüze görmedik. Bu konuyu açmaktan kaçındım çünkü yüz yüze konuşmayı tercih ettiğim bir konu.

Ben de seni özledim bebeğim.

11'de orada buluşuruz. **Reese:**

Sabırsızlanıyorum.

Dawson ve benimle ilgili son durumu öğrenmek isteyecektir, özellikle de kulüpten hiçbir açıklama yapmadan ayrıldığım için. Dürüst olmak gerekirse, nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Dawson ve ben aramızdaki bu şeyi tanımlamadık ya da sonraki adımlarımız hakkında konuşmadık.

Bildiğim tek şey, bunun bitmesini istemediğim.

Midtown'da bir kahvaltı kafesi olan The Sunny Egg'e girdiğimde beni taze çekilmiş kahve çekirdekleri ve kızarmış hamur işlerinin aroması karşılıyor. Hafta sonu brunch'ı düzenledikleri için mekân tıklım tıklım.

Arka köşedeki bir kabinden Noah'nın bana el salladığını görüyorum. Arayı kapatmak için sabırsızlanıyorum, planladığından şüphelendiğim sorgulama için değil. Bir hafta sonunu ve o zamandan beri her geceyi patronumun evinde geçirdiğimi nasıl açıklayacağım?

Geçtiğimiz iş haftası boyunca Dawson ve ben ofisteki işimizi bitirdikten sonra onun evine gittik. Çoğu gece oraya geç saatlere kadar gidemiyoruz ama yine de bir kase patlamış mısırla kanepeye kıvrılıp film izliyoruz. Çok fazla film izlemedi, ben de onu How to Lose a Guy in Ten Days, The Avengers ve The Hangover gibi farklı türlerde birkaç klasikle tanıştırdım.

Onun evinde sadece ikimizin olduğu o huzurlu anlar, ona aşık olma riskimin her zamankinden daha fazla olduğunu görmemi sağlıyor.

Beynimin mantıklı tarafı, iki insan arasındaki karşılıklı çekimden çok daha fazlasının tehlikede olduğunu kabul ediyor. İşim tehlikede ve mutlu bir sonun garantisi yok. Yine de, kalbim rasyonel olmakla ilgilenmiyor

-Bedeli ne olursa olsun sadece Dawson'ı istiyor.

"Bakın sonunda kim geldi," diyor Noah, ben masamıza yaklaşırken bana alaycı bir sırıtışla.

"Sadece beş dakika geciktim," diyorum ve ona sarılmak için masanın karşısına geçiyorum.

"Evet, ama genelde on dakika erken gelirsin." Kendini beğenmiş bir ifadeyle kaşlarını çatıyor. "O elbisenin içinde harika görünüyorsun," diyerek kıyafetimi işaret ediyor ve konuyu değiştiriyor. "Yeni mi bu?"

Gözlerimi ona dikiyorum. Gardırobumun üniversite birinci sınıftan beri dönüşümlü olarak kullandığım altı elbise ve üç etekten oluştuğunu çok iyi biliyor.

Aspen Grove'dan döndüğümüzden beri Dawson her sabah benim bedenimde ve tercih ettiğim tarzda son moda bir elbise ya da kıyafet gönderilmesini sağladı. Bir alışveriş çılgınlığını ya da tamamen yeni bir gardırobu reddedeceğimi tahmin etmiş olmalı, ancak onun düşünceli hediyelerini, özellikle de bu çarpıcı elbiseyi reddetmeyi kendime yediremedim.

Önden aşağıya doğru uzanan düğmeleri ile A kesimine sahip olan bu elbiseyi, üzerine pembe ve lacivert çiçekler çizdiğim spor ayakkabılarımla eşleştirdim.

Noah beni izlerken parmaklarını masaya vuruyor. "Neler oluyor, Reese? Bana söylemediğin şey ne?"

"Kahvemi içene kadar hiçbir soruya cevap vermeyeceğim," diye yakınıyorum, masanın onun tarafında duran iki fincanı fark edince.

Kafein alımımı sınırlamaya çalışsam da, kafein almadan tam olarak işlevsel olamıyorum. Ne yazık ki bu sabah kapıdan aceleyle çıkmadan önce bir fincan alacak vaktim olmadı.

"Al bakalım." Noah sırtarak fincanlardan birini bana doğru kaydırıyor. "Balkabağı baharatlı latte, tam sevdiğin gibi. Ayrıca sana avokadolu tost, yanında yumurta ve meyve sipariş ettim."

"Sen acımasız," I Söyle, Kaldırma ve sıcak Fincan ve ilk yudumun tadını çıkarıyorum. "Ama bana en sevdiğim brunch ile rüşvet veriyor olman sana her şeyi anlatacağım anlamına gelmiyor." "Şansımı deneyeceğim. Bir bilgi alışverişi teklif etmeye hazırım ve içimden bir ses ne söyleyeceğimi duymak isteyeceğini söylüyor.

paylaşmak zorundayım."

Bir yudum daha alırken ona yan gözle bakıyorum. Noah

koltuğunda arkasına yaslanıyor, dudaklarında bilmiş bir gülümseme. Bu sadece bir

Sabırsızlığımın farkında ve paylaşacaklarını öğrenmek için şimdiden sabırsızlanıyorum.

Ben cevap veremeden garson yemeğimizi getirdi.

"Buyurun." Tabağımı önüme koyduğunda neredeyse salyalarım akıyordu.

"Teşekkürler. Harika görünüyor," diyor Noah ona. "Benim için zevkti," diyor aceleyle gitmeden önce.

Noah çatalına uzandığında bileğini tutmak için öne doğru eğildim. "Daha sonra yemek için bolca vaktimiz olacak. Bana ne söylemek istiyordun?"

Çatalını yere bırakırken kıkırdıyor. "Dayanamayacağını biliyordum."

"Evet, evet." Ona el salladım. "Dökül bakalım."

"Bay Uzun, Esmer ve Yakışıklı'nın kulübe geldiği ve ikinizin de kim bilir ne yapmaya gittiğiniz gece David çıkageldi," diyor Noah. "Meğer barda tekila azalıyormuş, o yüzden bir kasa dolusu bırakmış."

Gözlerim açıldı. "Aman Tanrım. Noah, neden daha önce bir şey söylemedin?"

David kulübün genel müdürü ve genellikle gündüz vardiyasında çalışıyor. Dawson ve benim o adamın ofisinde ağza alınmayacak şeyler yaptığımıza inanamıyorum. Bizi görseydi beni kovacağına şüphe yok. Dawson da beni savunmaya çalışarak işleri daha da kötüleştirirdi.

Artık orada çalışmadığım için bunun bir önemi yok. Thomspson & Tate'in İK departmanı geçtiğimiz hafta tüm avukat yardımcılarına alacağımız yüklü ikramiye hakkında bir e-posta gönderdi. Beklediğimden çok daha fazla ve hala sadaka gibi hissettirse de, Dawson'ın cömertliğinden hepimizin faydalanacak olması beni daha iyi hissettiriyor.

"Merak etme bebeğim. David ofisine doğru yola çıktığı anda onu durdurdum," diye beni temin ediyor Noah.

"Ne yaptın sen?" diye sordum.

Omuz silkiyor. "Ona çıkma teklif ettim."

Yudumun ortasında duraksıyorum, kahve fincanım havada asılı duruyor. "Sen ne? Unuttuysan söyleyeyim, o senin patronun." Teknik olarak, onunla etkileşimlerimiz programımızı mesaj veya e-posta yoluyla almakla sınırlı, ama yine de.

Noah şakacı bir sırıtışla kaşını kaldırıyor. "Konuşmayı seven birisin. Kulüpte arkadaşlık etmeme politikası yok, ben de neden olmasın diye düşündüm." Omuz silkiyor. "Söyleyebileceği en kötü şey hayırdı." Fincanının üzerinden sırıtıyor. "Görünüşe göre bir süredir benden hoşlanıyormuş ama seninle çıkıp çıkmadığımızdan emin olamadığı için hiç harekete geçmemiş."

"İstemedenden de olsa seni engellediğim için özür dilerim," diye takılıyorum.

"Merak etme," diyor ağzına bir yabanmersini atarken. "Şimdi bana Dawson'la aranızda neler olduğunu anlatacak mısın? Belli ki o adam senden hoşlanmıyor. Daha önce bir kadın üzerinde bu kadar hak iddia eden birini görmemiştim."

Yanaklarım onun bakışları altında ısınıyor. "Aspen Grove'a bir geziyle bana sürpriz yaptı."

"Ciddi misin sen? Orasının muhteşem olduğunu duymuştum." "Gerçekten öyle," diye katılıyorum.

Yumurtadan bir ısırık alıyorum, dilimde eriyen tereyağının tadını çıkarıyorum. Kafamı kaldırdığımda Noah bana bakıyordu.

"Bana o adamla şehir dışına çıktığını söyleyip beni yüzüstü bırakamazsın. Neden gün batımına doğru gitmiyorsun?"

Peçetemi şakacı bir şekilde ona fırlatıyorum. "Çok fazla Hallmark filmi izliyorsun. Unuttuysan söyleyeyim, Dawson benim patronum, bu da işleri karmaşıktırıyor çünkü arkadaşlık etmeme politikamız var. Benden on iki yaş büyük olduğundan bahsetmiyorum bile. Mali durumu berbat olan birine bağlanmak isteyeceğine inanmakta zorlanıyorum." İçimi çekiyorum ve tabağımdaki meyveleri itiyorum. "Cidden Noah, üç yıl hukuk okuyacağım ve hâlâ kurumsal bir şirkette kazanacağımdan çok daha az kazandıran bir kariyer yolunu seçmeyi planlıyorum."

"O zaman adamın milyarder olması çok uygun, değil mi?" Sırıtırıyor. "Eminim seninle ilgilenmekten mutluluk duyacaktır."

Bir kahkaha patlattım. "Muhtemelen doğru değildir."

"Ben ciddiylim. Söylentilere göre bazı yüksek riskli hisse senetlerinde kumar oynamış ve karşılığını almış, şirketinin başarısıyla birlikte bir altın madeninin üzerinde oturuyor." Noah kısık bir ısıklık çaldı.

Dawson hakkında internette araştırma yaparken bulduğum ve aksini iddia eden makaleleri hatırlayınca kahkahalarım yerini çatık kaşlara bırakıyor. Önde gelen bir hukuk firmasının yönetici ortağı olduğu için Dawson'ın zengin olduğunu düşünmüştüm ama bu kadar zengin olduğunu düşünmemiştim. Ne olursa olsun para benim için önemli değil.

Harrison'ın milyarder olduğundan bahsettiği ve bir kitabı kapağına göre değerlendirmemenin önemini vurguladığı bir konuşmayı hatırlıyorum. Kendisinden bahsediyor olabilir mi?

Aslında o tanıdığım en cömert insan. Steel & Ink'te sadece karşılıksız iş yapıyor, çalışanlarına iyi bakıldığından emin oluyor, Christian ve annesine göz kulak oluyor ve sürekli olarak hayatımı kolaylaştırmanın yollarını arıyor.

Noah uzanıp elini benimkinin üzerine koyuyor ve dikkatimi tekrar ona çekiyor. "Bazen hayattaki en iyi şeyler planlı değildir ve en büyük risk şansını denemeye cesaret edememektir. Eğer bir inanç sıçraması yapmaya istekli değilsen, neler kaçırabileceğini asla bilemezsin."

"Ne zamandan beri filozof oldun?" Ona takılıyorum.

"Bugün oldukça ilham verici hissediyorum," diyor parıldayarak gözünde.

Kahvaltımıza geri döndüğümüzde, söylediklerini düşündüm. Dawson'a aşık olmak planımın bir parçası değildi ve o gelene kadar erkeklerden uzak durmaya yemin etmiştim. Ama şimdi beklenmeyeni kucaklayarak, beni yeniden evimde hissettiren birini bulduğumu anlıyorum.

CHAPTER 19

Dawson

Reese ile geçen hafta inanılmazdı. Her sabah kollarımda onunla uyanıyorum ve teslim ettiğim yeni kıyafeti bulmak için dolabı kontrol ederken gözlerinin parlamasını izliyorum. Hiçbir Şey onun gülümsemesini görmek kadar beni tatmin etmiyor ve bu gülümsemenin hiç solmamasını sağlamak için yeni bir yol bulma isteği uyandırıyor.

Ofiste uzun bir gün geçirdim ve Reese'le eve gidebilmek için saatleri sayıyorum.

Bizim evimiz.

Uzun süreli kalması hakkında konuşmadık ama bunu kalıcı hale getirme fikrini seviyorum.

Masamda beni bekleyen sözleşmeyi incelemeye başlamadan önce telefonumu çıkarıp Harrison'a bir mesaj gönderdim. Reese'le Aspen Grove'da bir randevu ayarlamak için ondan yardım istediğimde, bu kadar ileri gideceğini tahmin etmemiştim. Sanırım Stafford'lardan bir iyilik istediğinde bunu ciddiye alıyorlar.

Dawson: Yardımınız için tekrar teşekkürler. Reese, Aspen Grove'u ziyaret etmeyi çok sevdi.

Harrison: Sorun değil. Arkadaşlar bunun içindir.

Ona sadece bana bir iyilik borcu olduğu için sorduğumu ve arkadaş olmadığımızı hatırlatmak üzereyim ama tereddüt ediyorum. Başım sıkıŐtıėında soru sormadan bana yardım etmek isteyen başka birinin olması gerçekten o kadar kötü m olurdu? İyilik yapmasa bile, Harrison'ın isteksizce de olsa yardım edeceğini hissediyorum.

Fallon'la kulüpte ne olduğunu bana anlatacak mısınız?

Harrison: Gitmem gerekiyor. Yönetim kurulu toplantısına gidiyorum.

Dawson: Bunu hayır olarak kabul ediyorum.

Gecesinde Reese ve benim gibi sona erdiğinden şüpheliyim. Fallon onu azarlıyor, tek kelime etmesine bile izin vermiyordu. Harrison ilk etapta aralarında ne olduğunu hiç açıklamadı ama gördüğüm kadarıyla çözülmemiş çok şey varmış gibi görünüyor.

Telefonumu kaldırırken, Thomson & Tate'in kurucu ortağı ve Rob'un amcası Maxwell Thompson ofisime daldı. Bugün görmeyi beklediğim son kişiydi.

Birkaç yıl önce şirketi neredeyse dize getirdikten sonra ofise gelmesini yasakladım. Tüm iletişimimiz kesinlikle e-posta ve ara sıra telefon üzerinden gerçekleşiyor. Teknik olarak hala bir ortak ve günlük operasyonlarda söz sahibi, ancak mali işlere yaklaşmasına ya da müşterilerle iletişim kurmasına izin verilmiyor.

Fonları zimmetine geçirdiğini öğrendiğimde, ilk içgüdümlü onu ifşa etmekte, ancak şirket için geri dönüşü olmayan bir sonuç doğuracağını biliyordum. Ve şirketteki payından vazgeçmeyi reddetti.

Bilgisayarımdan uzaklaşıyorum ve ellerimi masamın üzerine koyuyorum. "Maxwell, burada ne yapıyorsun?"

"İstifanı talep ediyorum," diye hırladı.

Mizahsız bir kahkaha attım. "Öyle mi?"

"Aynen öyle. Şirketimi resmen ayaklarımın altından çekip aldın. Gerçekten öylece bırakacağımı mı sandın?" Yumruğunu masama vurdu. "Geri dönüp Rob'un yönetici ortak olmasıyla dümende hak ettiğim yeri alana kadar zamanımı bekliyordum."

Kuru bir kahkaha attım. "Rob bırakın bir şirketi yönetmeyi, kendi iş yükünü bile yönetemiyor. İş arkadaşlarına davranışının tam bir insan kaynakları felaketi olduğundan bahsetmiyorum bile." Sandalyemde dik oturuyorum. "Eğer beni görevden almayı planlıyorsanız, aleyhimde bir kanıtınız olsa iyi olur."

"Oh, biliyorum." Bir dosyayı masaya çarptı.

Dosyaya şüpheyle baktım. Böyle bir numaraya kalkışması an meselesiydi. Muhtemelen yeterince uzun süre beklerse kayıtsız kalacağımı ve gardımı düşüreceğimi düşünmüştü.

Yanıliyordu.

Dosyayı incelemek için hareket etmediğimde Maxwell dişlerini gıcırdatıyor. Alnındaki ter, planının beklediği etkiyi yaratmamasından duyduğu rahatsızlığı ele veriyor. Birkaç saniye bana baktıktan sonra sonunda pes ediyor, dosyayı kendisi açıyor ve bir resmi bana doğru itiyor. Steel & Ink'in sokak görüntüsü. Ön tarafta durmuş Mickey ile konuşuyorum. Yaz mevsimindeyiz ve kollarımı kıvırmışım, dövmelemlerimi ortaya çıkarıyorum.

"Beni takip ettiriyorsun." Belirtiyorum. Bunun çekildiği zamana göre en az bir yıldır." Fotoğraflı gösteriyorum.

"Sana istihbarat toplamanın önemini öğretmenin ben olduğumu unutuyor musun?"

Ellerimi kavuşturarak başımı sallıyorum. "Hayır, ama umarım elindeki tek şey bu değildir. Birkaç dövme yüzünden beni tehdit etmenin işi bırakmamı sağlayacağını sanıyorsan sandığımdan daha büyük bir aptalsın."

"Bunu söyleyeceğini tahmin etmiştim." Benimkinin karşısındaki sandalyeye çökerken dudaklarında sadist bir gülümseme belirliyor. Klasördeki başka bir fotoğrafı çeviriyor ve vurgulamak için ona dokunuyor. "Avukat yardımcınızla arkadaşlık etmeye ne dersiniz? Senden çok daha genç olan yardımcınla? Bu senin için yeterli bir teşvik mi?"

Orospu çocuğu.

Dudaklarımdan alçak bir hırıltı kaçıyor. Fotoğrafta Reese'le el ele tutuşuyoruz ve Reese beni öpmek için parmak uçlarında yükseliyor. Georgia'yı ziyarete gittiğimiz gün, Oak Ridge'den ayrıldıktan hemen sonra çekilmişti.

"Bu oldukça lanetleyici, sence de öyle değil mi?" Maxwell yüzünde memnuniyet dolu bir ifadeyle alay ediyor. "Paralegalini becerdiğin duyulursa ikinizin de işi biter," diye uyarıyor tehditkâr ses tonuyla.

Kıpırdamadan duruyorum, gözlerim ona dikilmiş. "Ne istiyorsun Max?"

"Dediğim gibi, derhal istifa etmen için." Kendinden memnun görünüyor.

"Beni işe aldığınızda şirketin para kaybettiğini hatırlıyorsunuz, değil mi? Ben gittiğimde bunun tekrarlanmayacağını kim söyleyebilir? En kârlı müşterilerimiz benim getirdiklerim ve bana sadıklar."

Maxwell beni birinci sınıf avukat olarak işe aldığı anda, firmanın durumu çok kötüydü. Çözümeyen müvekkil anlaşmazlıkları ve sık sık dava kayıplarıyla dolu geçmişleri iyi biliniyordu. Diğer saygın firmalardan teklifler almış olmama rağmen, bu zorlu görev beni cezbettti ve firmanın itibarını düzeltmeye yardımcı olabilirim kendimi vazgeçilmez kılma fırsatını gördüm.

Bilginin güç kazanmanın ve davaları kazanmanın anahtarı olduğu kısa sürede ortaya çıktı. Kaybedecek hiçbir şeyim ve hatalı bir ahlaki pusulam olmadığı için, kendimi başarıya hazırlamak için bundan yararlandım. Beş yıl gibi rekor bir sürede ortak oldum.

Maxwell'in yolsuz iş ilişkilerini ortaya çıkardığımda, kıdemli ortakların çoğunun kovulmasını ve yerlerine Thompson & Tate'i saygın bir firma haline getirmek için çalışmaya istekli avukatların getirilmesini talep ettim. Şimdi vermem gereken bir karar var: kaydettiğim tüm ilerlemeyi korumak için karmaşık bir yasal mücadeleye hazırlanmak ya da risk alıp kendi başıma girişimde bulunmak.

Masamın alt çekmecesini açtım ve kendi dosyayı çıkardım. Bu, elimde tuttuğum ve oynamak için doğru fırsatı beklediğim as kartım.

"Araştırmasını yapan tek kişi sen değilsin." Belgeleri Maxwell'e doğru kaydırıyorum. "Çok meşgulmüşsün. Söylesene Max, ailen mirasıyla kumar oynadığını ya da Hamptons'daki yazlık evi sattığını biliyor mu? İçimden bir ses öğrenirlerse mutlu olmayacaklarını söylüyor." Başka bir dosya çıkarıp diğerinin üzerine koyuyorum.

"Bu da ne?" diye soruyor.

Onu tam istediğim yere getirdiğimi bildiğim için dudaklarımdan bir sırıtma geçiyor. "Bu küçük eski şey mi?" İki inç kalınlığındaki klasörü tutuyorum. "Bu senin ve yeğeninin tüm kötülüklerinin bir koleksiyonu. Rob'un birden fazla yönden sana benzediği ortaya çıktı." Dosyayı çevirerek açtım ve Maxwell'e doğru ittim.

Geçen hafta Rob ile yaşadığım yüzleşmeden sonra ekibime onun geçmişini araştırmalarını söyledim. Bunu daha önce yapmalıydım. Bir süredir onun gitmesini istiyordum ama Reese'e yaptığı muamele tabutuna çakılan son çiviymiş ve onu şöhretine uygun kırık bir burunla bırakmadığım için şanslı. Kimse benim kadınıma bulaşamaz ve bundan paçayı kurtaramaz. Özellikle de hayatında hiçbir şey kazanmamış ayrıcalıklı bir velet.

İster kabul etsin ister etmesin, Reese Taylor benim ve onu güvende tutmak için her şeyi yaparım. Daha azını hak etmiyor.

Maxwell tereddütle dosyayı karıştırıyor, her sayfayı tararken gözleri şoktan büyüyor. İşi bittiğinde, dosyadan bir avuç dolusu belge koparır ve yere fırlatır. "Bu ne cüret!" diye bağırır. "Avukat kılığına girmiş bir serserinin şirketime girmesine asla izin vermemeliydim."

"Ama sen yaptın," diye hatırlatıyorum ona, dudaklarım hastalıklı bir tatlılıkla kıvrılıyor. Gülümse. "Ve Şimdi Bu zaman için Sonunda ödeme sonuçları." Bir yığın belgeyi daha Maxwell'e doğru kaydırıyorum. "Ben şirketten ayrılıyorum ama bu benimle gelecek müşterilerin listesi." En üstteki sayfaya doğru başımı salladım.

Uzun listeyi tararken gözleri açılıyor. "Bu neredeyse sahip olduğumuz tüm yüksek profilli müşteriler." İkinci sayfaya geldiğinde çenesi düşer. "Yeni şirketinize katılabilmeleri için çalışanlarımızın gizlilik anlaşmalarından feragat etmemi mi bekliyorsunuz? Ciddi olamazsın."

Ellerimi başımın arkasına koyarak sandalyemde arkama yaslanıyorum ve üstünlüğü ele geçirmiş olmanın verdiği tatmin duygusunu içime çekiyorum. "Beni durdurmaya çalışırsan, yaptığım tüm kanıtları sızdırırım.

topluyorum. Eminim ailen, arkadaşların ve meslektaşların senin ne tür bir serseri olduğunu duymak isteyeceklerdir. Senin çakal yeğenin de." Önüne bir kalem koyduğumda bana ters ters bakıyor.

"Bu sizin son şansınız. Eğer satın alma anlaşmamı, müşteri transferlerimi onaylamaz ve çalışanımız için ifşa etmeme yükümlülüğünden feragat etmezseniz, siz binadan çıkmadan önce hazırladığım dosya şehirdeki tüm büyük haber kuruluşlarının eline geçecek."

Maxwell tereddüt eder ve bu işten yara almadan kurtulamayacağını anlar. Sonunda her bir belgeyi okuyup imzalarken öne doğru eğilir. Her geçen saniye yüzü kıpkırmızı olur ve artan tedirginliğini ele verir. Son sayfayı imzalamayı bitirdiğinde, öfkeyle kalemi yere fırlatır.

"Umarım bu şirketi tek başınıza dağıttığınız için mutlusunuzdur," diye tükürdü.

"Hiç bu kadar iyi hissetmemiştim," diye cevap veriyorum şeytanca sırıtarak. "Unutma Maxwell, istifa etmemi istediğini söyleyen sendin."

"Dawson, elimde seninle yaptığım sözleşme var-" Reese, Maxwell'i görünce kapının önünde durur. "Özür dilerim efendim, sonra gelebilirim." Bana yandan bir bakış fırlattı.

Başımı salladım. "Kal. Bay Thompson da şimdi gidiyordu."

Maxwell, Reese'e ters ters bakıp ofisimin kapısını arkasından çarparak çıktı.

"Neler oluyor?" diye soruyor. "Seslerin yükseldiğini duydum ve planlanmış bir toplantınız olmadığını gördüm. Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim."

Sandalyemden kalktım ve odanın ortasında onunla buluştum.

"Benim için endişelendiniz mi Bayan Taylor?" Ses tonum alaycı bir şekilde soruyorum.

Kolumu beline dolayarak onu derinden öpüyorum, dilini ağzımın içine soktuğunda memnuniyetle inliyorum.

Paylaştığımız her öpücük bu öpücüğe yol açtı-hepsini tüketen, doyumsuz, tutkulu. Hiçbir şey onu kollarıma almaktan daha iyi hissettiremez. Onu bırakma şansım yok ve herkesin Reese Taylor'ın bana ait olduğunu bilmesini istiyorum.

Nefes nefese bağlantımızı kesiyor ve elini göğsüme koyuyor. "Dawson, durmak zorundayız. İsteyiz" diye hatırlatıyor bana. "Az önce ofisinden hışımla çıkan kimdi?"

"Arayan Maxwell Thompson'dı, firmanın kurucu ortağı." Adını evraklarda görmüş ama onunla hiç şahsen tanışmamış. "Beni takip etmesi için bir özel dedektif tuttu ve Oak Ridge, Georgia'daki destekli yaşam tesisinin dışında çekilmiş fotoğraflarımızla bana şantaj yapmaya çalıştı."

Reese'in yüzü solgunlaşır, eli ağzına gider. "Aman Tanrım, bu gerçekleşiyor olamaz. Bu kadar pervasız olmamalıydık; bu her şeyi mahvedebilir." Bakışları benimle kapı arasında gidip gelirken gözleri cam gibi ve odaksız.

Onu rahatlatmak için elimi omzuna koyuyorum ve bana bakmasını sağlıyorum. "Reese, her şey yoluna girecek, söz veriyorum." Yanağını okşuyorum ve bana odaklanmasını bekliyorum. "Maxwell beni hafife aldı. Hem o hem de Rob yapmamaları gereken şeyler yapıyorlardı ve ben de fırsatını bulduğumda kullanmak üzere kanıt topluyordum."

Reese alt dudağını dişlerinin arasına alarak haberi değerlendiriyor. "Ya onlardan biri bizi İK'ya rapor ederse ve beni kovarlarsa? Hukuk fakültesine gitme şansım mahvolacak ve büyükannemin bakımını karşılayacak param olmayacak. Bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum." Bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor ve bu manzara karşısında göğsüm sıkışıyor.

"Red, bunun olmasına asla izin vermem." Gözyaşını siliyorum ve alnından öpüyorum. "İlişkimizin senin itibarını zedelemesine izin vermektense çeker giderim." Ağzımın kenarında beliren alaycı gülümsemeyi bastırıyorum. "Aslında, ben de tam olarak bunu yaptım."

Reese bakışlarını benimkilerle buluşturuyor, ağzı hafifçe aralanıyor "Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkiyorum. "İstifa ediyorum ve müşterilerimi de yanımda götürüyorum." Masanın üzerindeki listeyi gösteriyorum. "Yeni şirkette, işyerindeki ilişkiler konusunda daha hoşgörölü bir politika benimseyeceğiz. Rızaya dayalı bir ilişki sözleşmesi imzalamamız gerekecek ve farklı bir patronunuz olacak, ancak bu kişisel ve profesyonel hayatlarımızı dengelemek için ödenecek küçük bir bedel."

Reese'in yüz ifadesi haberleri değerlendirirken okunamaz bir hal alıyor. "Bunu ne zamandır planlıyordun?"

"Başlangıçta fırsatını bulduğumda Maxwell'i şirketten uzaklaştırmayı planlıyordum; ancak geçtiğimiz birkaç hafta içinde temiz bir sayfa açmanın daha iyi bir çözüm olacağını fark ettim. Yeni bir şirket kurmak bana politikalar ve işlerin nasıl yürütüleceği konusunda daha fazla kontrol imkanı verecek."

"Neden bana bundan bahsetmedin?"

"Çok fazla şeyle uğraşıyorsun ve benim yanıma taşınmanı istemeden önce işleri sonuçlandırmak istedim."

Gözleri büyüyor ve bir adım geri atıyor. "Dur bakalım. Dawson, birbirimizi daha yeni görmeye başladık. Senin yanına taşınmayacağım."

"Neden olmasın?" Sakin tavrımı korumaya çalışarak soruyorum. "Aspen Grove'dan döndüğümüzden beri her gece benim evimde kaldın. Ne fark eder ki?"

İlk itirazına rağmen, geceyi onun evinde geçirmesini engellemek için her türlü bahaneyi buldum ve şimdiye kadar işe yaradı. Isıtmalı zemini ve güvenilir sıcak suyu olan evimde benimle kalabilecekken, etrafını saran dondurucu soğuk bir evde yaşamasına izin vermeyi reddediyorum. Benimle kalması onun güvende, rahat ve ait olduğu yerde, benim kollarımda olduğu anlamına geliyor.

Reese şakaklarını ovuşturarak iç geçiriyor. "Thompson & Tate'te çalışmaya başladığım günden beri kararları sen veriyorsun. Önce seninle çalışmam için beni yeniden atadın, Echo'da çalışmayı bırakmam için beni cesaretlendirdin ve şimdi de şirketten ayrıldığını ve benim de seninle gelmeme karar verdiğini öğrendim. Bunu yapmalısın.

önce benimle konuşmalıydı." Kollarını göğsünde kavuşturup gözlerini bana kilitliyor. "Yaptığın her şey için minnettarım ama tüm kararların benim adıma verildiği bir ilişki içinde olamam. Beni etkileyecek önemli kararlar almadan önce bana danışacak ve fikrimi soracak birine ihtiyacım var. Aksi takdirde kendimizi başarısızlığa hazırlamış oluruz."

İyi niyetli davranışlarımın Reese'e yarardan çok zarar vermiş olabileceğini anladığımda başlangıçtaki güvenim yerini suçluluğa bırakıyor.

Uzun zamandır, kendi kararlarım doğrultusunda seçimler yaparak zorluklarla yüzleştirdim. Ancak uyum sağlamayı ve Reese'i ikimizi de etkileyen seçimlere dahil etmeyi başaramadım.

Sertçe yutkunuyorum. "Kahretsin, haklısın. En iyisi olduğunu düşündüğüm şeye o kadar odaklanmıştım ki istemeden de olsa seni karar verme sürecinin dışında tuttum. Bunun hiçbir mazereti yok ve çok üzgünüm Reese." Sesim kısık, suçluluk duygusu ağır basıyor. "Sen benim için her şeysin ve birlikte olmamızdan daha çok istediğim bir şey yok. Her sabah senin yanında uyanmayı ve kollarımda seninle uykuya dalmayı seviyorum. O kadar ki, hukuk fakültesine gitme planlarını bozmadan birlikte bir geleceğin mümkün olduğundan emin olmak için ne gerekiyorsa yapmak istedim."

"Birlikte geçirdiğimiz zamandan ben de keyif alıyorum Dawson, sadece şu anda birlikte yaşamamızın doğru olup olmadığından emin değilim-" Kapının çalınması cümlesini yarıda keser.

"Her kimse ondan kurtulacağım," diyorum ama ben daha kıpırdayamadan Reese çoktan kapının yolunu yarılmış oluyor. "Nereye gidiyorsun?"

"Maxwell'in gün sonuna kadar binadan çıkmamızı istediğini varsayıyorum, o yüzden masamı toptasam iyi olacak," diyor belli belirsiz bir gülümsemeyle.

Her ne kadar her şeyi bırakıp konuşmamızı bitirmek istesem de, o haklı. İstedikimi elde etmiş olabilirim ama bu, Maxwell'in bu geceye kadar buradan çıkmazsam güvenliği göndermesini engellemeyecek.

"Neden günün geri kalanında izin almıyorsun?" Ben öneririm. "Ve bu gece daha sonra konuşabiliriz?"

"Burada yardıma ihtiyacın yok mu?" Reese soruyor.

Başımı sallıyorum. "Ben hallederim," diye onu temin ediyorum.

Her ne kadar onu burada yanımda istesem de, her şeyi sindirme şansını hak ediyor. Ona taşınmayı teklif etmek o an için doğru gelmişti ama bunun onun için ne kadar bunaltıcı olabileceğini düşünmemiştim. Tek umudum, her şeyi konuştuktan sonra eksikliklerim için beni affedebilmesi çünkü sonunda onu kaybedersem başka hiçbir şeyin önemi kalmaz.

"Tamam," diyor Reese tereddütle. "Sadece eminsen." "Olumlu."

Çıkarken elini sıkıyorum ve kapıyı açtığımda Jeremey'in diğer tarafta elini kaldırmış, kapıyı tekrar çalmaya hazır bir şekilde durduğunu görmek için tüm irademle beklemek zorunda kalıyorum.

Reese onun yanından geçip koridora çıkıyor ve gözden kayboluyor.

"Ne oldu?" Şak diye söyledim.

Irving projesi için bir rapor verirken yüzü gözle görülür şekilde soluyor. "Bunu mümkün olan en kısa sürede size getirmemi istemiştiniz, efendim."

"Teşekkürler," diyorum ve raporu elinden alıyorum. "Neden ofisime gelmiyorsunuz? Seninle konuşmak istediğim bir konu var."

Reese ile konuşmamı bitirmekten daha çok yapmak istediğim bir şey yok. Ama şimdilik, konuşmam gereken uzun bir çalışan ve müşteri listem ve Maxwell güvenliğinin beni dışarı atmasını sağlamadan önce toplamam gereken bir ofisim var.

Saatime bakıyorum ve dövme dükkanında olmam gereken zamana kadar sadece birkaç saatim olduğunu fark ediyorum. Her şey olup biterken randevularımı iptal etmeliyim ama dikkatimi dağıtmak işime yarayabilir, özellikle de o zamana kadar Reese'den haber alamazsam.

CHAPTER 20

Reese

Dawson'la konuşmam kısa kesildikten sonra eşyalarımı topladım. Neyse ki öğle yemeği saatinde olduğumuz için etrafta soru soracak kimse yoktu. Yeni şirketine bazı çalışanları da getireceğinden bahsetti ama sanırım önce bir ofis kurması gerekiyor.

Zihnim dönüyor, hayatımdaki ani değişikliklere anlam vermeye çalışıyorum - artık Thompson & Tate'de çalışmıyorum ve Dawson az önce yanına taşınmamı istedi. Bunu sindirmek çok zor.

Günün geri kalanında izin yapma önerisini takdir ediyorum. Bunaldığımı ve her şeyi toparlamak için zamana ihtiyacım olduğunu hissedebiliyordu.

Tek sorun neydi? Tüm kişisel eşyalarımı toplarken fark ettim ki nereye gideceğimden emin değildim. Dawson'ın yanına taşınmayı kabul etmemiştim ama henüz kendi evime dönmeye de hazır değildim.

Ben de beni neşelendirebilecek tek kişiyi ziyarete gittim. "Tatlım, son on dakikadır aynı yapboz parçasını tutuyorsun." Büyükannem mavi ve altın renkli

Elimde kiremit.

"Hmm?" Yorumunu tam olarak algılayamadan cevap veriyorum.

Bana yumuşak bir gülümseme veriyor, parçayı elimden alıyor ve kart masasındaki yerine yerleştiriyor. Van Gogh'un Yıldızlı Gece tablosunun replikası, benim sayemde yarısından fazlasını tamamlamış durumda.

Parmaklarımı saçlarımda gezdirip pencereden dışarı bakıyorum. "Özür dilerim, biraz dikkatim dağınıktı."

Grams kıkırdar. "Biraz mı? Tatlım, daha önce TV kumandasını mini buzdolabıma koydun, kafein alımını azaltmanı önerdiğimde balkabağı baharatlı latte içmeyi bırakmayı kabul ettin ve şimdi de bu-" Bulmacaya bir el sallıyor. "Normalde işte olduğun bir Cuma öğleden sonra saat üçte ziyarete gelmeden bahsetmiyorum bile."

"Dawson günün geri kalanında izin yapmamı söyledi," diye belli belirsiz cevap veriyorum.

"Her şey yolunda mı?" Kart masasını dikkatlice yana kaydırıyor ve bana doğru dönüyor. "Buraya geldiğinden beri Dawson'dan ilk kez bahsediyorsun ve gözyaşlarının eşigindeymiş gibi görünüyorsun." Elimi avucunun içine alıyor, parmağını avucumun içinde yatıştırıcı darbelerle gezdiriyor.

Dawson benimle birlikte birkaç kez büyükannemi ziyarete geldi ve kısa sürede o da benim kadar ona vuruldu. Bingo gecesinde tüm hanımların gözdesi olması hiç de şaşırtıcı değil.

"İşsiz sayılıyorum, en azından önümüzdeki haftaya kadar. Dawson kendi şirketini kurmak için şirketten ayrılıyor," diye ekliyorum, kaşlarının çatıldığını fark ederek. "Ve benden de onunla gitmemi istedi."

Dawson bunu başarılı bir girişim haline getirecek güce ve etkiye sahip, ancak bu düşünmenin daha az ürkütücü olduğu anlamına gelmiyor. Thompson & Tate'e daha yeni yerleşiyordum ve şimdi ilişkimiz henüz çok yeniyken yeni bir firmada yeniden başlamamı istiyor.

"Kulağa harika bir fırsat gibi geliyor," diyor Grams.

"Ayrıca yanına taşınmamı da istedi," diyorum.

Yüz ifadesi aydınlanıyor ve ellerini birbirine kenetliyor. "Oh, bu harika, tatlım. Neden kutlama yapmıyoruz?"

Bunun onun tepkisi olacağını tahmin etmeliydim. "Büyükanne, benden yanına taşınmamı istedi," diyorum elimi koluna koyarak. "Yani, bir yıl boyunca aynı çatı altında

belirsiz bir süre. Birbirimizi çok uzun zamandır tanımıyoruz."

"Ne olmuş yani?" Omuz silkiyor. "Doğru kişiyi bulduğunuzda kesin bir zaman çizelgesi önermek için hiçbir kural yoktur. Büyükbaban ve ben bunu bir adım öteye taşıdık ve tanıştıktan bir ay sonra evlendik. Bu verdiğimiz en iyi karar oldu," diyor sevgiyle gülümseyerek.

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. "Nasıl olur da bana hiç söylemezsin?"

Büyürken evli bir çift olarak hayatları hakkında sayısız hikaye paylaştılar, ancak şimdi düşünüyorum da, düğümü bağlamadan önce birlikte geçirdikleri zaman hakkında nadiren konuştular. En azından şimdi nedenini biliyorum.

"Çünkü bunun bir önemi yoktu. En önemli şey birlikte yarattığımız kırk yıllık anılardı." Büyükanne duraksıyor, bakışları büyükbabamla birlikte çektiirdikleri ve çalışma masasının üzerinde duran düğün fotoğrafına kayıyor. "Dawson'ın bu kadar çabuk taşınmanızı istemesinin bir nedeni var mı? Büyükbaban için bunun nedeni ayrı tek bir gece bile geçirmek istememesiydi."

Gözlerimi kaçırıyorum, yavaş ve derin bir nefes alıyorum. "Dawson birkaç hafta önce eve geldi ve evin durumunu görünce onunla kalmam için ısrar etti. Kesinlikle harikaydı ama çok hızlı ilerlediğimizden endişeleniyorum."

Büyükannem kaşlarını çatıyor. "Evin durumu nedir?" diye soruyor, ben hemen ek ayrıntılar vermeyince.

Utancımından dudaklarım titriyor. Büyükanne evle ilgili durumun ciddiyetini itiraf etmeden önce bir çözüm bulmayı umuyordum ama görünüşe göre zamanım doldu.

"Evin bakımını yapamadım," diye itiraf ediyorum, yüzüm utançtan yanıyor. "Fırın çalışmıyor, senin odandaki yerler çürüyor, boş yatak odasında küçük bir küf sorunu var... ve bu buzdağının sadece görünen kısmı. Hepsini tamir etmeye gücüm yetmez."

diğer masraflar geliyor." Tepkisini görmekten korkarak bakışlarımı kaçırıyorum.

Büyükannem elimi daha sıkı tutarak küçük bir nefes verdi. "Ah, Reese. Neden bana söylemedin?" diye sordu, sesi umutsuzdu.

"Özür dilerim büyükanne," diye mırıldandım. "Seni hayal kırıklığına uğratmaktan korktum. Evle ilgilenmem için bana güvendin ve ben başarısız oldum." Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak yere bakıyorum.

Elini yanağıma koyarak ona bakmam için beni cesaretlendiriyor. "Ah, tatlı kızım. Bununla tek başına uğraşıyor olman kalbimi kırıyor." Büyükannem usulca konuşuyor, kendi gözlerinde de yaşlar parlıyor. Görünüşe göre ikimiz de duygularımızı uzak tutmak için mücadele ediyoruz. "Sana daha önce satmanı söylemediğim için benim hatam."

Ne önerdiğini düşünürken alt dudağımı çiğniyorum. "Ama bu senin için çok şey ifade ediyor. Ondan vazgeçmeyi nasıl düşünebilirsin ki?"

Burası kırk yılı aşkın bir süre boyunca onun eviydi, hem annemle hem de büyükbabamla en çok vakit geçirdiği yerd.

"En çok değer verdiğim tüm anılar burada." Büyükanne şakağına dokunuyor, yüzüne sıcak bir gülümseme yayılıyor. "Sizin mutluluğunuz bu evden çok daha önemli. Geçmişte bu mülkle ilgilenen birkaç müteahhit oldu ve eminim hâlâ ilgileniyorlardır. Burayı satmak size önemli bir kâr bırakacaktır."

"Para önemli değil." Dudaklarımı birbirine bastırıyorum. "Gerçekten satmam gerektiğini mi düşünüyorsun?" Sonunda sordum.

"Seni mutlu edecek şeyi yapmanı istiyorum," diye düzeltiyor beni. "Yeni bir sayfa açmanın zamanı geldi, Reese. Önünde umut verici bir gelecek var ve odak nokta bu olmalı." Gözleri sıcaklıkla parlıyor.

Büyükannemin söyledikleri aklıma geldikçe başım dönüyor. Daha önce bir seçenek gibi görünmediği için evden vazgeçme fikrini hiç düşünmemiştim. Doğruyu söylemek gerekirse, onu hayal kırıklığına uğratma korkumun kararımı gölgelemesine izin verdim ve ona hiçbir zaman doğrudan

sormadım.

Bunun yerine, evi benim tutmamı istediğini varsaydığım için, evin bakımını karşılamamanın yollarını bulmaya odaklandım. Şimdi bırakma ve yeni bir sayfa açma olasılığıyla karşı karşıya kaldığım için bir belirsizlik duygusuyla baş başa kaldım.

"Ya Dawson'ın yanına taşınırsam ve işler yolunda gitmezse?" Endişemi dile getirerek sordum.

"İyice ağlayacaksın, sonra buraya gelip bingo oynayacaksın, en sevdiğin dizilerin arka arkaya bölümlerini izleyeceksin ve bir dondurma küvetinin dibinde teselli bulacaksın. Ondan sonra da sana ufuk çizgisinin güzel manzarasına sahip muhteşem bir daire bulacağız."

Parmağını ağzına götürerek paylaşacak daha çok şeyi olduğunu ima ediyor. "Ama ya onunla birlikte yaşamak işe yararsa?" Büyükanne düşünmeme fırsat vermek için duraklıyor. "Ben olsaydım, risk almayı tercih ederdim, güvenli oynamayı ve her zaman inanılmaz bir şeyi kaçırıp kaçırmadığımı merak etmeyi tercih ederdim." O var her zaman olmuştur benim en büyük Amigo kız, Onun desteği sarsılmaz. O olmasaydı bugün olduğum yerde olamazdım. Annemle daha fazla zaman geçirebilmeyi dilersem de, onunla olan yakın ilişkiye sonsuza kadar değer vereceğim.

Gram.

Ona kocaman sarılmak için ayağa kalktım. "Seni çok seviyorum." "Ben de seni seviyorum, Reese."

Başparmağıyla yüzümdeki bir damla gözyaşını alıp kucağındaki battaniyeye siliyor. Kaşlarımı çatıyorum ve bunu daha önce nasıl fark etmediğimi merak ediyorum. Yeni görünüyordu, bu yüzden başka bir tombala turunda kazandığını ya da arkadaşlarından birinin ona verdiğini varsayıyorum.

Artık zihnim berraklaştığından, büyükanneimin bulmacayı bitirmesine yardım ediyorum ve sonra vedalaşıyoruz.

Tesisten çıkarken April bana resepsiyon masasının yanında el salladı. Vardiyasına ben geldikten sonra başlamış olmalı.

"Reese, olanları duydun mu?" diye soruyor, konutlar için bir örgü kursunun reklamını yapan yeni el ilanları

hazırlarken.

"Görmedim," diye itiraf ediyorum, neyi kastettiğine dair bir ipucu bulma umuduyla resepsiyon alanına bakıyorum.

Masanın üzerine eğiliyor, sesi fısıltıya dönüşüyor. "Cömert bir bağışçı tesise on milyon dolar bağışladı, bu da tüm sakinlerin bir yıllık bakımını karşılamaya yeter." Ellerini çırpıyor, sesi heyecanla dolu. "Yakında yöneticiden bir telefon alırsınız ama bu harika haberi vermeden gitmenize izin veremezdim."

Yüz ifadem gevşiyor. "Kim olduğunu biliyor musun?"

Başını sallıyor. "İsimlerinin gizli kalmasını istediler."

"Aynı bağışçının sakinlere yeni battaniyeler teslim edip etmediğini biliyor musunuz?"

April kıkırdar. "Aslında evet. Yöneticiye her sakin için iki kaşmir battaniye almasını söylediler. Geceleri burası soğuk olduğu için bu çok hoş bir jest," diyor kazağını ortasına kadar çekerken.

"Haber verdiğiniz için çok teşekkür ederim," diyorum çıkarken.

Dawson'ın bizimle tombalaya geldiği ve büyükannemin her zaman kaşmir bir battaniye istediğini söylediği geceyi düşünüyorum. Bu büyük jestin sahibi o olmalı. Bu kadar parası olup da bu tesis için bu kadar düşünceli bir şey yapacak başka kimse yok.

Zihnim hala bir sonraki adımımın ne olacağını düşünürken, biraz daha zamana ihtiyacım var, bu yüzden evime geri dönüyorum. Vardığımda verandada iki düzine ayçiçeğinden oluşan bir buket ve yanında basit bir not vardı.

Fırını tamir ettirdim - D

Ofisten ayrılırken ona nereye gittiğimi söylemedim. Yine de bir şekilde eninde sonunda buraya döneceğimi biliyordu. Anahtarlarımla oynarken nabzım hızla atıyor ve nihayet evin içine adım attığımda sıcaklıkla sarmalanıyorum. Ancak, kaloriferin çalışmasını saymazsak, ev ayrıldığımdan beri aynı.

Reese: Çiçekler ve fırını tamir ettiğin için teşekkür ederim.

Dawson: Soğuk bir eve dönmene izin veremezdim.

Eve sağ salım varmana sevindim.

Buranın artık evim gibi hissettirmemesi çok garip.

Reese: Hala ofiste misin?

Steel & Ink'teyim. Bir melek dövmesini yeni bitirdim ve aklıma sen geldin.

Bu duygu midemde kelebeklerin dans etmesine neden oluyor.

Yıkık dökük oturma odasını incelerken aklıma bir düşünce geliyor. Dawson ben onunla kalırken evi kolayca yenileyebilirdi ama yapmadı. Çoğu sınırı aşmaktan çekinmese de, bir şekilde bu özel kararı kendi başıma vermem gerektiğini biliyordu ve bunu söyleyebileceğimden çok daha fazla takdir ediyorum.

Büyükannem haklıydı, burası sadece bir ev. Bir ev, dört duvarlı bir yapı ya da bir adresle tanımlanmaz. Aidiyet duygusudur. Koşulsuz sevgidir. Ve şimdi anlıyorum ki evim kalbimin olduğu yer, Dawson'ın yanı.

CHAPTER 21

Dawson

Ofisimi toparladıktan ve müşterilerle sayısız telefon görüşmesi yaptıktan sonra son kez ayrılmaya hazırdım. Bu gece dövme dükkanına gelmek iyi bir dikkat dağıtıcıydı. İlk müşterim orduda görev yapmış ve birkaç yıl önce görev arkadaşı görev sırasında ölmüştü. Dostluklarının bir anısı olarak koluna künyesinin dövmesini yaptırmak istedi. İkinci müşterim bir yıldır ayık ve bunu omzuna koruyucu melek dövmesi yaptırarak kutladı.

Kapanış saati geçti ve Mickey ile diğer personel bir saat önce ayrıldı.

Telefonum çaldığında resepsiyon masasını siliyordum. Ekranı Martha'nın adını görünce kaşlarımı çatıyorum, keşke Reese olsaydı diyorum çünkü nerede olduğumu sorduktan sonra bana mesaj atmamıştı ve ben de uğramasını ya da en azından beni aramasını ummuştum, böylece bu gece hâlâ konuşabilirdik.

"Merhaba Martha," diye cevap veriyorum.

"Selam tatlım. Nasılsın?" diye soruyor.

Colby, "Birkaç gündür senden haber alamadık ve kontrol etmek istedik," diye araya giriyor.

Temizlemek için kullandığım bezi çöpe atıyorum. "Evet, özür dilerim, ofiste işler yoğun." Yerde volta atmaya, elimi saçlarımın arasında gezdirmeye başladım. "Aslında bugün yeni bir şirket kurmak için işten ayrıldım."

Thompson & Tate'te çalışmaya başladığımdan beri Colby şüpheliydi. Yine de sürekli olarak beni cesaretlendirdi. Hatta Maxwell'in

Maxwell'in bizi soktuğu çukurdan şirketi çıkarırken beni her adımda cesaretlendirdi.

Bu yüzden, "Zamanı gelmişti" dediğinde şaşırmamalıyım.

"Bunun pervasızca bir fikir olduğunu düşünmüyor musun?"

"Düşüncesizce verilmiş bir karar mıydı?" Colby soruyor.

Alay ettim. "Hayır, tabii ki hayır. Onunla yüzleşmek için bir süredir hazırlık yapıyordum. Müşterilerimin ve ekibimin çoğunu yanıma alıyorum ve Maxwell'in beni durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığından emin oldum," diyorum gururla. "Ayrıca bu öğleden sonra emlakçımınla konuştum ve Central Park manzaralı mükemmel bir ofis bulduk."

"İşte cevabın, evlat. Martha ve ben seninle daha fazla gurur duyamazdık."

"Bu doğru. Senin adına çok mutluyuz tatlım," diye ekliyor Martha.

Onların sarsılmaz desteğini duyunca göğsümde bir sıcaklık hissi yayılıyor. Hayatımın bundan sonraki bölümü zorlu olacak ama Martha ve Colby'nin yanımda olması bunu kolaylaştıracak.

Reese'i düşünmeden edemiyorum. Her şeyden çok, bundan sonra olacaklar için onu yanımda istiyorum.

"Reese nasıl?" Ben cevap vermeyince Martha soruyor. "Yeni şirkette seninle birlikte çalışacak, değil mi?" Sesindeki memnuniyeti neredeyse duyabiliyorum.

"Umarım öyledir," diyorum, cevabımı belirsiz tutarak.

Martha konuşmadan önce telefonun diğer ucunda kısa bir sessizlik olur. "Dawson Cole Tate, sen ne yaptın?" Beni suçluyor.

Herhangi bir kabahati reddetmek isterdim ama annelik içgüdülerinin yerinde olduğunu inkar edemem.

Yerde adımlarken ensemin ovuşturuyorum. "İşten ayrılma ve yeni bir şirket kurma planımdan Reese'e Maxwell'le işler sonuçlanana kadar bahsetmedim," diye itiraf ediyorum tereddütle.

"Hepsi bu değil, değil mi?" Martha sanki hikâyede daha fazlası olduğunu hissetmiş gibi bastırıyor.

"Aynı konuşma sırasında ona yanıma taşınmasını teklif edebildim. Büyükannesi ve büyükbabasından miras kalan evde yaşıyor ama ev onun etrafında dağılıyor. Ben sadece onun güvende olmasını ve daha da önemlisi benimle olmasını istiyorum."

"Ah, Dawson," diye iç geçiriyor Martha, ses tonu hayal kırıklığıyla karışık. "Her şeyin kendi istediğin gibi olmasına alışkın olduğumu biliyorum ama sağlıklı bir ilişki, partnerini de karar verme sürecine dahil etmek demektir."

"Martha haklı," diye araya giriyor Colby. "İletişim çok önemli ve birlikte kalmamızın başlıca nedeni. Onun fikirleri benim için her şeyden daha önemli ve bir karar vermeden önce her zaman ne düşündüğünü bilmek isterim, özellikle de onu doğrudan etkiliyorsa."

"İnanılmaz derecede azimlisiniz, ancak bazen etrafınızdakiler üzerindeki etkisini düşünmeden olaylara atlıyorsunuz. Kendinizi Reese'in yerine koyun. Birbirinizi daha yeni görmeye başladınız ve bir gün içinde sadece onun işini altüst etmekle kalmadınız, aynı zamanda sizin yanınıza taşınarak hayatını da altüst etmesini istediniz." Martha duraksıyor, sözlerinin oturması için bir an veriyor. "Ne istediğini bilmene sevindim ama Reese'in ihtiyaçlarını da göz önünde bulundurman önemli. Aksi takdirde onu kendinden uzaklaştırma riskini alırsın."

Martha böyle söyleyince Reese'in daha önce ofiste verdiği tepki daha anlamlı hale geliyor.

Kendimi bildim bileli kontrol benim baş etme mekanizmalarımdan biri olmuştur. Şimdi, bir ilişki içinde olmanın, içgüdülerime aykırı olsa bile, Reese ile işleri yürütmek istiyorsam uzlaşmaya istekli olmam gerektiği anlamına geldiğini anlamaya başlıyorum.

Martha'nın olayları Reese'in bakış açısından görmekle ilgili söylediklerini düşündüm. İşimin altüst olması ve hayatımı değiştirecek bir soruyu sindirecek zamanım olmadan sorulması konusunda bu kadar kibar davranmazdım.

İsteyeceğim son şey, uzlaşmadığım ve ona hak ettiğini veremediğim için Reese'i kaybetme riskine girmek: geleceğimizde eşit söz hakkı.

"Haklısın Martha, yapmam gereken..." Ön kapının zili çaldığında sözümü yarıda kesiyorum.

Lanet olsun. Kilitlemeyi unutmuş olmalıyım.

Yüz ifadem kararıyor, her kimse ona saldırmaya hazırım ama Reese'in kapıda durduğunu görünce olduğum yerde kalıyorum. Kızıl saçları omuzlarından aşağı dökülüyor ve zümrüt gözleri bana sabitlenmiş. Bakışlarım vücudunda geziniyor, yanlarına ayçiçekleri çizilmiş beyaz spor ayakkabılarını giydiğini fark ettiğimde dudaklarımdan yumuşak bir gülümseme geçiyor.

"Dawson, hâlâ orada mısın? Her şey yolunda mı? Martha telefonda soruyor.

"Reese burada. Seni yarın arayabilir miyim?"

"Evet, tabii ki. Sadece işleri yoluna koy ki yakında onunla tanışabilelim," diyor Martha, sesi umutla karışık.

"Tatlım, o iyi olacak," diye araya giriyor Colby. "Seninle sonra konuşuruz Dawson," der telefonu kapatmadan önce.

Gözlerimi Reese'den ayırmadan telefonumu cebime sokuyorum.

"Merhaba," diyor küçük bir el sallayarak. "Buradasın," diyorum şaşkınlıkla.

"Öyleyim."

Daha önce mesaj atmadığından, bir yanım ilişkiyi bitirmeye karar verdiğinden ama bunu bana nasıl söyleyeceğini bilemediğinden endişelendi. Şimdi bunu yüz yüze yapacağından endişeleniyorum.

Eğer durum buysa, fikrini değiştirmek için elimden gelen her şeyi yapacağıma karar verdim. Çünkü onu burada görmek, bana ait olduğunu kesinleştiriyor. Bundan daha önemli bir şey yok ve onu hayatımda tutmak için ne gerekiyorsa her şeyi ortaya koymaya hazırım.

"Burada ne yapıyorsun?" Dikkatle sordum.

Dükkânın etrafına göz gezdirirken derin bir nefes alıyor. "Dövme yaptırmak istiyorum," diyor kendinden emin bir şekilde. "Tabii hâlâ açıksanız." Boş dövme salonunun etrafını işaret ediyor.

şok olmuş bir şekilde ona bakıyorum; duymayı beklediğim son sözler bunlardı.

Bu beni onun burada olduğu ilk geceye götürdü. Onun neşeli kişiliği ve doğal cazibesi benim sıradan varlığıma yeni bir soluk getirmişti. O zamandan bu yana çok şey değişti, ama aynı kalan tek şey onu yakınıma çekme ihtiyacım.

"Gerçekten mi?" Ben soruyorum.

"Evet." Bana doğru adım atıyor. "Bir keresinde biri bana kişisel anlamı olan dövmelelerin en iyisi olduğunu söylemişti. Bu konuda uzun uzun düşündüm ve tam buraya bir tane yaptırmak istiyorum." Bileğini işaret ediyor.

"Hangi dövme yi düşünüyordun?"

"Buna benzer bir pusula." Parmağının ucuyla benimkinin izini sürmek için uzanıyor. "Ama bileğime sığması için daha küçük, etrafında ayçiçekleri var."

Başımı sallıyorum, tasarım zihnimde şekillenmeye başlamıştı bile. "Beni takip edin," diyorum ve onu istasyonuma yönlendiriyorum. İçeri girdiğimizde dövme koltuğuna oturuyor ve bileğini yüz üstü kolçağa yerleştiriyor. Malzemelerimi toplarken sessizce beni izliyor, bileğini soğuk bir antiseptik mendille sildiğimde yüzünü buruşturuyor.

"Bundan emin misin Red? Dövme yaptırmak acı verici olabilir, özellikle de burada." Bileğine hafifçe dokunuyorum. "Deri ince ve sinirler daha hassas."

Gülümseyerek başını sallıyor. "Eminim."

Siyah bir cerrahi kalem alıyorum ve tabureme çömelip Reese'in koluna eğilerek çizim yapıyorum. Çoğu dövme sanatçısı tasarımlarını oluşturmak için tablet kullanır, ancak ben bana daha fazla yaratıcı özgürlük verdiği için deri üzerine serbest çizim yapmayı tercih ediyorum.

Yavaş ve tutarlı vuruşlarla pusulanın ana hatlarını çizmeye başlıyorum.

"Neden bu özel tasarım?" Merakımı gizleyemeyerek soruyorum.

"Ayçiçekleri büyükbabamın en sevdiği çiçektir," diyor Reese, ses tonunda biraz özlem var. "Ne zaman annem

hastalandığında, arka bahçeye bir avuç ayçiçeği tohumu ekti ama filizlenmediler. İlk anılarımdan biri, ertesi yıl bir Cumartesi sabahı uyandığımda her iki büyükannem ve büyükbabamı da gözleri yaşlı bir şekilde arka pencereden dışarı bakarken bulmamdı. Büyükbabam çiçek açmış olan güzel ayçiçeği kümesini görebilmem için beni kaldırdı ve bunun annemin bizi izlediğine dair bir işaret olduğunu söyledi." Reese'in gözlerinde yaşların parladığını görmek için başımı kaldırıp bakıyorum. "Ayçiçekleri onların anısını canlı tutmanın bir yolu," diye ekliyor usulca, sesi hafifçe çatlıyor.

"Bu çok güzel bir övgü, Red. Onların anısını onurlandırmak için elimden geleni yapacağım." Öne doğru eğilip şakağına iffetli bir öpücük konduruyorum. "Bunu yapmam için bana güvendiğin için teşekkür ederim."

Reese boştaki eliyle bir damla gözyaşını siler. "Bu anı paylaşmayı tercih edeceğim başka kimse yok. Özel bir şey yaratacağını biliyorum." Ben dövmenin ana hatlarını çizmeye devam ederken o başını yaslıyor. "Pusula benim için," diye fısıldıyor birkaç saniye sonra. "Hayatın zorlukları karşısında kendime güvenmemi ve kendi yoluma sadık kalmamı hatırlatan bir şey. Ayrıca hayatımda çok önemli biri var, onun da benzer bir dövmesi var ve ikimiz için de önemli olan bir sembolü takma fikri hoşuma gidiyor."

Tekrar işimden başımı kaldırıp kısa bir süre bakıyorum. "O da aynı şekilde hissediyor," diye mırıldanıyorum, boğazımdaki yumruyu yutarak dikkatimi Reese'in bileğinde şekillenmekte olan tasarıma veriyorum - eski pusulanın dört ana noktası var, ayçiçeklerinden oluşan bir halkayla çevrelenmiş, yapraklar bileğinin kıvrımını sarıyor. Ana hatlarını çizmeyi bitirdiğimde dövme tabancasını hazırlıyorum ve Reese gözlerini kapatıyor, iğne derisini ilk kez deldiğinde geriliyor.

Tereddüt ediyorum, endişe yüzüme kazınmış. "Durmalmıyım?"

"Hayır. Acıtıyor ama üstesinden gelebilirim." Bana kendinden emin bir sırıtış atıyor, rahatsızlığını cesur bir yüz ifadesiyle maskeleyemeye çalışıyor.

Yüzlerce müşteriye dövme yaptım ama onun en ufak bir rahatsızlık duyduğunu görmek, iğnenin her vuruşunu tekrar tekrar düşünmeme neden oluyor. Beni ileriye götüren şey, bu dövmenin onun için önemli olduğunu bilmek ve bunu doğru yapmam için bana duyduğu güven.

Dövme makinesinin ritmik vızıltısı sabit bir uğultu yaratırken ben her çizginin kusursuz olduğundan emin olmaya odaklanıyorum. Reese'in duruşundaki her değişimin ve iğnenin pozisyonunu değiştirirken verdiğim her yumuşak nefesin aşırı farkında olduğum için bu çok zor. Eldivenli elim tenine değdiğinde, içimde bir elektrik akımı dalgalanıyor. İnce malzeme bile ona verdiğim içgüdüsel tepkiyi durduramıyor. Saatler gibi gelen bir süreden sonra nihayet bitiriyorum ve zümrüt gözleri benimkilere kaydığında, konuşulmamış duygularımızın ağırlığı havada asılı kalıyor.

Bölgeyi başka bir antiseptik mendille nazikçe temizliyorum ve yeni mürekkebini korumak için bir kat merhem sürüyorum. Reese'in bakışları bileğine kayıyor, yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Mükemmel olmuş Dawson," diyor hayranlıkla.

"Böyle düşünmene sevindim." Dövmeyi dikkatlice sarıyorum, her dokunuşta nabızı hızlanıyor.

Parmaklarım oyalanıyor ve elini ağzıma götürüp koruyucu sargının örttüğü bölgenin altına şefkatli bir öpücük kondurmaktan kendimi alamıyorum.

"Öğleden sonrayı büyükannemle geçirdim." Reese konuştu. "Bana evi satmam gerektiğini söyledi."

"Yapacak mısın?" Tereddütle sordum.

"Evet, sanırım öyleyim." Diyor, parmakları elimde seğiriyor.

Georgia Reese'e satmasını önerdiği için bir yanımda rahatladı. İster benim yanıma taşınmayı isterse kendi evini bulmayı seçsin, artık güvenli olmayan bir ortamda yaşamayacağı için mutluyum. Yine de hayatı boyunca yaşadığı evden ayrılmanın zor bir karar olduğunun farkındayım.

Elini nazikçe sıkıyorum. "İhtiyacın olan her şey için buradayım."

Alt dudağını çiğniyor, bakışları benimkine kilitlenmiş. "Bir şey var."

"Hangisi?" Devam etmeyince üsteliyorum.

"Kalacak bir yere ihtiyacım olacak."

"Benim yanıma taşınmak istediğini söyleme şeklin bu mu Red?" Sırıtiyorum, heyecanım zorlukla kontrol altına alınıyor.

"Teklif hâlâ geçerliyse," diyor tereddütle.

Ayağa kalkmasını işaret ediyorum ve elimden tutarak kucağıma oturması için yönlendiriyorum. Oturduğunda elimi beline doluyor, burnumu boynuna sokuyorum.

"Öyle," diye onu temin ediyorum. "Ama emin değilsen o adımı atmak için bekleyebiliriz."

Martha & Colby ile yaptığım sohbet, Reese hayatımda olduğu sürece diğer her şeyin kendi zamanında yerine oturacağını görmemi sağladı.

Reese başını sallar. "Seninle olmaktan daha çok tercih edeceğim başka bir yer yok," diyor.

"Ama kirayı ben ödüyorum. Erkek arkadaşım olsan bile bedava gezmek istemiyorum."

"Erkek arkadaş, ha? Kulağa hoş geliyor."

Kirayı ödemesine izin vermem mümkün değil, ama onu mutlu edecekse katkıda bulunması için bir yol bulabiliriz.

Yakınıma sokulurken parmaklarını saçlarımda gezdiriyor. "Bugün Oak Ridge'de ilginç bir şey oldu.

-Aslında iki şey. Büyükanneimin yeni bir kaşmir battaniyesi vardı, ben oradayken hep kucağında tuttu ve çıkarken resepsiyonistlerden biri, isimsiz bir bağışçının bir yıl boyunca tüm asistanların ücretlerini ödediğini söyledi. Bu konuda bir şey biliyor olamazsın, değil mi?"

Ona alaycı bir gülümseme veriyorum. "Bu inanılmaz derecede cömertçe." Sorusunu geçiştiriyorum. "Bahse girerim bunu yapan kişi orada yaşayan birine çok değer veriyordur. Aslında, o sakınle akraba olan birini sevdiklerini söyleyebilirim... torununu belki?"

Reese kuağımda doğruluyor ve şok içinde gözlerini kırpiştırıyor. "Dawson?" diye soruyor, sanki sorusunu dile getirmekten korkuyormuş gibi tereddüt ediyor.

Parmak eklemlerimi çene çizgisinde gezdiriyorum, bakışlarım onunkilerle buluşuyor. "Seni seviyorum, Reese Taylor." İnançla ifade ediyorum. "Seni çok seviyorum ve sensiz bir hayat düşünemiyorum."

Elini benimkinin üzerine koyuyor ve yanağına bastırıyor. "Ben de seni seviyorum Dawson ve artık birlikte olduğumuza göre seni asla bırakmayacağım."

"Asla," diye yemin ediyorum.

CHAPTER 22

Reese

ÜÇ AY SONRA

Dawson'ın ofisine girip kapıyı arkamdan kilitledim.

Yeni şirketi Central Park'a ve şehrin silüetine bakan yüksek bir binada yer alıyor.

Bu sabah nihayet Irving davasını sonuçlandırdı ve müvekkili Wes Irving için adaleti sağladığına ilk elden tanık oldum. Wes, yapay zeka destekli bir finansal uygulama için bir girişim başlatmış, ancak iş üzerindeki kontrolünü sulandıran ve kar payını azaltan ek yatırımcılar getirdikten sonra mülkiyeti kaybetmişti. Dawson'ın yardımıyla Wes, şirketteki orijinal hissesini geri aldı ve CEO olarak yeniden görevlendirildi.

Bu sabah Dawson'ı iş başında izlemek, var olduğunu bilmediğim bir ön sevişme biçimiydi. O odaya hükmedişine ve yetişkin erkekleri korkutuşuna tanık olmak çok ateşliydi. Gömleğinin kollarını sıvayıp dövme kollarını ortaya çıkardığında neredeyse kendimi kaybediyordum.

Uzun süre dövme kollarını gizledi, belli bir imaja uyması gerektiğini yoksa itibarının zedeleneyeceğini düşündü. Ancak, artık onların kendisinin bir parçası olduğunu kabul etmiş gibi görünüyor. Bekledikleri sonuçları aldığı anda kollarındaki dövme kollarının müşteriler için bir önemi kalmıyor ve kullanması gerektiğinde göz korkutma faktörüne ekstra bir katkı sağlıyorlar.

Ayrıca çok seksiler.

Son üç ay ikimiz için de özellikle telaşlı geçti.

Dawson yeni bir şirket kurmayı, bitmek bilmeyen toplantıları ve sıkı teslim tarihlerini dengelemek zorunda kaldı. Yine de tüm bunlara rağmen bana zaman ayırmayı asla ihmal etmiyor.

Yeni şirketime yerleşmenin yanı sıra, yakın zamanda hayatımda birkaç önemli değişiklik yaşadım.

Noah ve ben dört hafta önce LSAT sınavına girdik ve sonuçlarımızı dün aldık.

İkimiz de yetmişli puanlar aldık, bu da New York'taki en iyi hukuk fakültelerinden birine kabul edilmek için yeterli olacaktır. Bununla birlikte, Brooklyn'den gidip gelebildiğim ve her hafta büyükannemi ziyaret etmek için yeterli zamanım olduğu sürece, bölgedeki hukuk fakültelerinin tekliflerini kabul etmeye açığım.

Artık ders çalışmak zorunda olmadığımıza göre, Noah ile hafta sonları brunch için buluşuyoruz. David'le ilişkisi hâlâ devam ediyor ve onu mutlu eden birini bulduğu için çok mutluyum.

Geçen ay, büyükannemin evinin satışı tamamlandı. Evi, komşu arsaların sahibi olan bir müteahhide sattık. Bölgeyi düşük gelirli aileler için yeni bir apartman kompleksine dönüştürmeyi planlıyorlar.

Eve veda etmek acı-tatlı oldu ama büyükannem ve ben saatlerce hatıraları gözden geçirdik ve her biriyle ilgili anıları yad ettik. Büyükannemin bu kararla barış içinde olduğunu bilmek, tamamen bırakmak için ihtiyacım olan kapanış oldu.

Dawson masasında oturmuş, başka bir dava için karşı tarafın avukatıyla hararetli bir görüşme yapmaktadır. Doğası gereği bir işkolik olan Dawson, tabağında ne kadar çok iş olursa olsun, yüksek riskli bir davayı asla geri çevirmez.

"Hayır, müvekkilim bu şartları kabul etmeyecek," diye homurdanıyor. Ses tonu serttir ve karşı taraftakinin kulakları çınlar.

Bu sabah Irving toplantısına hazırlanmak için evden her zamankinden daha erken çıktı, bu yüzden sabahımızı kaçırdı

ritüeli, ki bu genellikle onun içimde olmasını, yüzünün bacaklarımın arasına gömülmesini ya da ağzımın onun sikinin etrafına sarılmasını içerir.

Onun yanına taşınmak hayatımda verdiğim en iyi kararlardan biri oldu. Yemek yapma havasında olmadığımız zamanlarda market alışverişlerini ve paket servisleri benim ödemem konusunda uzlaştık. Diğer masraflara katkıda bulunmayı teklif ettim ama o geri kalanını karşılamakta ısrar etti.

İtiraz etmeye çalıştığımda, büyükannem ve benim evin satışından elde ettiğimiz geliri yönetmek için bir yatırım planı oluşturmamı istediğini açıkladı. Bu şekilde, bir gün, mezun olduktan sonra çocuk haklarını savunmaya adanmış kar amacı gütmeyen bir kuruluş veya kendi şirketimi kurmak için fonları kullanabilirim.

Buna karşı çıkmamın imkânı yoktu.

Dawson cömert, düşünceli ve beni koşulsuz seviyor. Zaman zaman otoriter tarafı ortaya çıkıyor, ama benim inatçılığım her zaman bizi dengeliyor.

Masasına yaklaşıp önünde dizlerimin üzerine çökerken dudaklarımda bir gülümseme belirliyor.

Çağrısını sustururken bakışları içime işliyor. "Red, ne yapıyorsun?" Sesi gergin.

Kirpiklerimi kırıştırıyorum. "Patronumla ilgileniyorum. Çok stresli bir sabah geçirdiniz Bay Tate ve ben de biraz rahatlamanıza yardımcı olmak istiyorum." Boğucu bir tonda cevap veriyorum.

Dawson başımı okşuyor, ben de onun dokunuşuna yaslanıyorum. "Sen çok iyi bir kızsın."

Övgü dolu sözleri beni bu dokunuşa yaklaştırıyor. Günün ortasında ofisinde olduğumuz gerçeği bir kenara itiliyor; onun tadına bakma ihtiyacı her şeyin önüne geçiyor.

Dawson sessiz bir davetle bacaklarını açıyor ve ben de kemerini çözüp pantolonunu açmak için yaklaşıyorum. Ben fermuarını indirirken kıpırdamadan oturuyor.

Aramasının sesini kapatır. Telefondaki kişiye "Evet, buradayım" diye seslenir.

Parmaklarımı kalın sikinin etrafında kıvırırken, onun için için yanan bakışlarıyla buluşmak için kapüşonlu gözlerimi kaldırıyorum. Elimi yavaş ve sabit vuruşlarla şaftında aşağı yukarı hareket ettirirken keskin bir şekilde nefes alıyor. Ucundan ön sperm sızıyor ve ben öne eğilip dilimle onu kucaklıyorum.

"Hayır, müvekkilim beş milyon istiyor, bu pazarlığa açık değil."

Dawson yumruğunu at kuyruğuma dolayarak ağzıma girmesini sağlıyor. Açgözlülükle kabul ediyorum, tepesini hararetle emiyorum ve onu daha derine çekmem için beni ikna ederek kavramasını sıkılaştırdığında, başı boğazımın arkasına gelene kadar yanaklarımı oyuyorum. Ben uyum sağlarken o da hızımı ayarlamama izin veriyor.

Eliyle telefonu kapatıyor. "Ne kadar yaramaz bir kız," diye inliyor boynumu okşarken.

Külotum tamamen ıslanmıştı, onun övgüsü arzumu körüklüyordu. Onu emerken taşaklarını avuçluyorum, nazikçe sıkıyorum.

"Cevabım hayır, Carl. Daha iyi bir teklifin olduğunda beni ara." Telefonu kapatır ve masanın üzerine fırlatır.

"Kahretsin, Red, ağzınla lanet olası bir vizyonsun. sikimin etrafında."

Cevap olarak uzunluğunun etrafında mırıldanıyorum.

Dawson tüm kontrolünü kaybediyor, beni istediği hızda hareket ettirirken başımı öne doğru çekiyor. Ben onu hararetle emerken, memnun etmeye hevesli bir onay hırıltısı çıkarıyor.

Onun sınırsız zevkinin sebebinin ben olduğumu bilerek sarhoş oluyorum. Kalçalarını kavriyorum, ağzım şaftında aşağı yukarı sallanırken pantolonunu pençeliyorum.

"Boşalacağım," diye inliyor.

Beni çekmek için saçımı hafifçe çekiştiriyor ama onu görmezden gelip daha sert emiyorum. Döllerini ağzımı doldururken siki elimin altında sarsılıyor. Ben her damlasını yalayıp temizlerken gözleri açılıyor. İşim bittiğinde, siki gürültülü bir patlamayla ağzımdan kurtuluyor.

Dawson kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor ve yer açmak için birkaç evrak yığınının kenara iterek beni masasının

üzerine kaldırıyor. Çenemi kavradı ve yakıcı bir öpücük için beni kendine çekti. Onun

Üzerimde yükselirken, o çok sevdiğim delici mavi gözleriyle aşağıya bakarken varlığı her şeyi tüketiyor.

Kulağımı ısırıldı. "Şimdi seni becereceğim meleğim."

"Evet." Omurgamda bir ürperti dalgalanırken tek kelimeyi soluyorum.

Dawson'a bir sonraki nefesime ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım var ve onun merhametine kalmışım, dokunuşuna bağımlıyım. Eteğimi kalçalarımın üzerinden yukarı kaldırıyor ve külotumu kenara çekip bacaklarımın arasına girerek hâlâ sert olan sikini kavırıyor.

"Sen de beni yaşlı sanıyordun," diye alay ediyor derin bir hamleyle içime girerken.

"Siktir, Dawson," diye haykırıyorum.

İniltilerimi yutmak için ağzını benimkinin üzerine eğiyor ve itme hareketleri neredeyse cezalandırıcı bir hıza ulaşıyor. Ellerimi boynuna doluyor, parmaklarımı saçlarına doluyor ve bu kadar dolu olmanın tadını çıkarıyorum. Ayaklarının topları üzerinde yukarı kalkıyor, daha derine dalmak için ihtiyaç duyduğu ekstra yüksekliği veriyor ve her bir santimini hissetmeme izin veriyor. Başını omzuma yaslıyor ve tüm enerjisini eve dönmek için harcıyor.

Aşağı uzanıyor ve başparmağı ve işaret parmağıyla klitorisime vurmak ve yuvarlamak arasında gidip geliyor ve kısa süre sonra ikimiz de serbest kalmaya doğru ilerliyoruz.

"Beni çok iyi alıyorsun, Red. Bu am benim için yaratılmış," diye mırıldanırken burnuma yumuşak bir öpücük konduruyor. "Bu gece eve gidene kadar sabırsızlanıyorum, böylece seninle zaman geçirebilirim."

"Dört gözle bekliyorum," diyorum doygun bir gülümsemeyle.

Dawson'la birlikte olmak bana hayal ettiğimden çok daha fazla mutluluk getirdi. Bizi bir araya getirdiği için ve bizi buraya getiren dövme dükkanına rastladığım o kader günü için evrene sonsuza dek minnettar olacağım.

Büyük jestler ve tüm umutları aşan bir aşkla tamamlanan peri masalı sonu diye bir şey olduğunu kanıtladı. Bir prens ve at arabası yerine, benim sonsuza dek mutluluğum seksi, dövmeli

Onun bisikletinin arkasında gün batımına doğru gittiğim bir avukat.

Yeni bir patron edinmek hiç de beklediğim gibi olmadı, ama artık bir avukata öpücük verdiğinizde neler olduğunu biliyorum...

O benim evim, kalbimin ait olduğu yer haline gelir.

EPİLOĞUE

Dawson

Şirkete başladığımdan beri zaman su gibi akıp geçti ve Reese beni çok meşgul etti.

Yeni hukuk büromuzun adı Tate & Larsen. İkinci bir yönetici ortak getirdim, Mark Larsen. Hukuk fakültesinde tanışmıştık ve ekibe değerli bilgiler ve liderlik getireceğine güveniyorum. Müvekkillerimiz için en iyi sonuçları elde etmek için gerektiğinde kuralları esnetmekten çekinmemesi de yardımcı oluyor. Ve onun ekibimde olması iş yükümü hafifleterek diğer önceliklerime daha fazla zaman ayırmamı sağladı.

Reese'in arkadaşı Grace de dahil olmak üzere Maxwell'in firmasındaki avukatların ve destek personelinin çoğu benim için çalışmaya başladı. Şimdi aynı katta çalışıyorlar ve haftada en az bir kez birlikte öğle yemeğine çıkıyorlar.

Reese, Mark'ın avukat yardımcısı ve doğrudan bana rapor vermesini hâlâ özlüyor olsam da, sadece koridorun sonunda ve ofisimi ziyaret ediyor.

Sık sık.

Bazen resmi işler için, ama çoğu zaman zamanımızı onun bacakları arasında geçiriyorum.

Her Cumartesi gecesi Reese ile dövme dükkanına gidiyoruz. Müşterilerim arasında popüler hale gelen birkaç çiçek dövmesi tasarladı ve ben onları yaparken o da Mickey ve diğer personele diğer işlerde yardımcı oluyor. Dükkanda işimiz bittikten sonra onu her zaman Tuscany Table'a götürürüm. Mantarlı risotto artık Reese'in favorisi. Her gün

kendimize ayırdığımız ve şirketin baskılarından ve diğer sorumluluklarımızdan kopabildiğimiz bir hafta.

Birlikte eve gitmek günün en güzel kısmı. Evimiz hindistan cevizi ve ananas gibi kokuyor, koridorda genellikle en az bir çift spor ayakkabı kalıyor ve Martha ile Colby şehre her geldiğinde Reese'i alışverişe götürdüğü için yatak ve kanepeyi bol miktarda kirlent süslüyor.

Reese'e kesinlikle vurulmuş durumdalar ve bu yıl Şükran Günü'nü büyükannem, Martha, Colby, Christian ve Seren'in katılımıyla brownstone'da geçirmeyi planlıyoruz. Sevdiğimiz herkesi bir araya getirerek minnettar olduğumuz her şeyin farkına varmayı bir gelenek haline getirmeyi umuyoruz. Reese hayatıma girdiğinden beri, bu uzun bir liste haline geldi.

Bugün bayram olmayabilir ama kutlayacak çok şeyimiz var.

"Dawson, Reese, ne hoş bir sürpriz." Georgia kitabını pencere kenarına bırakarak gülümsüyor. "Seni yarına kadar tekrar görmeyi beklemiyordum."

Onu her hafta Oak Ridge'de ziyaret ediyoruz ve bingo gecesini asla kaçırmıyoruz. Pazar günleri günü bizde geçiriyor ve büyükannem Bayan Werther'e geçtiğimiz yaz Reese ve Noah ile çatıdaki havuzda uzanırken bronzlaştığını söyleyerek övünmeyi seviyor.

"Reese haberi paylaşmak için yarına kadar bekleyemedi," diyorum sırtarak.

Eğer bu sabah dikkati dağınık olmasaydı - mutfak tezgâhının üzerinde başım kalçalarının arasındayken - daha erken gelmemiz için ısrar ederdi. Hal böyle olunca, onunla baş başa birkaç dakikanın tadını çıkarma fırsatını değerlendirmeden edemedim.

Georgia'nın endişeli bakışları Reese ve benim aramda gidip geliyor. "Bir sorun mu var?"

Reese büyükannenin yanına bir sandalye çekerek ona güven verici bir gülümseme sunuyor. "Endişelenmene gerek yok. Her şey yolunda.

Haberler, söz veriyorum."

"Eee? Ne oldu?" Grams sandalyesinde öne doğru eğilirken sabırsızlığını gizlemeden soruyor.

Reese beklenti yaratmak için bir süre duraklıyor, yüzünü geniş bir gülümseme aydınlatıyor. "Hukuk fakültesine kabul edildim," diye açıkladı, neredeyse koltuğunda zıplayarak. "Sonbaharda başlıyorum."

"Ah, tatlım," diye haykırıyor Georgia gözyaşları içinde. "Bu harika bir haber. Seninle çok gurur duyuyorum." Reese'in elini sıkar. "Keşke annen ve büyükbaban da kutlama için burada olabilselerdi." Yanağından süzülen bir damla gözyaşını siler.

"Ben de büyükanne," diyor Reese hüzünle. "Ama burada olduğun için çok minnettarım. Sen olmasaydın bunların hiçbiri mümkün olmazdı."

"Sus artık," diye el sallıyor büyükanne. "Başladığınızda derslerinizle ilgili her şeyi duymak için sabırsızlanıyorum." Reese ve ben sessiz kaldığımızda Georgia bana doğru bir bakış fırlatıyor, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirliyor. "Her şeyin iyi haber olduğunu söylemiştin. Bana söyleyeceğin başka bir şey var mı?"

Reese başını eğerek yüzündeki bir tutam saçı tarıyor. "Ne gibi?"

"Yok bir şey. Ben sadece bugünlerde hayatınızı değiştirecek ve içinde elmas bir yüzük olan başka bir duyuru yapmanızı dileyen yaşlı bir kadıyım."

Sırıtmamak için dudaklarımı büzüyorum.

Son bir yıldır, Reese ve benim evlenmemiz gerektiğine dair pek de gizli olmayan imalarda bulunuyordu. Reese ona resmi olarak çıktığımızı söylediği gün, sorduğu ilk soru "Düğün ne zaman?" oldu. Kadın acımasız. Düğün için bir süre daha beklemek zorunda olsa da, Reese'in bundan sonra söyleyecekleriyle ilgilenebilir.

"Yani bu elmas gibi mi?" Reese sol elini uzatarak sorar.

Bu sabah ona verdiğim özel nişan yüzüğünü taktı. Yüzüğün kayışında bir küme taş var.

Dört karatlık oval şekilli bir elmasın etrafında yapraklar oluşturuyor. Onu takan kadın kadar eşsizdir.

Georgia daha iyi görebilmek için Reese'in elini yaklaştırırken, "İnanamıyorum," diye haykırıyor. "Bu çok güzel." Öne doğru eğilip Reese'i yanağından öpüyor, sonra da aynısını bana yapıyor. "İkinizi de çok seviyorum."

Reese gülümseyerek, "Biz de seni seviyoruz büyükanne," diyor.

Düşüncelerim bugün Reese'e hayatımın bu noktasına kadar sorduğum en önemli soruyu sorduğum ana geri dönüyor.

"Dawson, neredesin?" Reese yatak odasından bağılıyor.

"Mutfaktayım," diye sesleniyorum taze bir fincan kahve doldurup tam onun sevdiği gibi yoğun dozda balkabağı baharatlı krema eklerken.

Ayak seslerinin koridorda yankılandığını duyuyorum ve bir dakika sonra geniş bir sırtıtışla kapı aralığından içeri dalıyor.

"Başardım," diye haykırıyor. "İçeri girdim."

Reese kabul mektubunu göstermek için telefonunu uzattı. Artık resmileşti. Bu sonbahar New York'ta hukuk fakültesine başlayacak. Başvuru süreci boyunca, bağlantılarımı kullanarak onun için iyi şeyler söylememe izin vermedi. Kendi liyakatiyle girmek istedi ve onunla daha fazla gurur duyamazdım.

Hukuk fakültesine başladığında şirketten ayrılacak ve onun ofiste olmamasına alışmak biraz zaman alacak olsa da, hayallerine ulaşacağı için heyecanlıyım. Her adımında yanında olup onu destekleyeceğim ve emrinde bol miktarda balkabağı baharatlı latte olmasını sağlayacağım. Sınırsız kaynaklara sahip olmanın avantajlarından biri de onun en sevdiği özel kremayı yıl boyunca alabilmem.

"Başardın, Red." Kollarımı beline doluyorum ve bizi bir çemberin içinde döndürüyorum, melodik kahkahası havayı dolduruyor ve kalbimin mutlulukla kabarmasına neden oluyor. Bu küçük anlar onunla en çok değer verdiğim anlar. Sadece ikimiz olduğumuzda, özel baloncuğumuzda her kahkaha ve gülümseme bir

değerli bir hediye ve dış dünya kayboluyor. "Noah ile konuştun mu?" diye sordum.

Reese başını sallıyor. "Birkaç dakika önce bana mesaj atıp kabul mektubunu da aldığını söyledi," diye haykırıyor.

İkisi de aynı hukuk fakültelerine başvurdular, bu yüzden listelerinin en başındaki okula girmeleri çok rahatlatıcı. Reese'in onun desteğini sadece bir arkadaş olarak değil, güvenilir bir çalışma ortağı olarak da görecektik olmasına sevindim.

"Seni çok seviyorum," diyorum ağzımı onun kine yapıştırarak.

"Mmm," diye mırıldanıyor dudaklarıma karşı. "Ben de seni seviyorum, Dawson."

Her ne kadar onu tezgâhın üzerine çıkarıp kendime bağlamak istesem de, önce sormam gereken önemli bir soru var.

Geri çekildiğimde Reese homurdanıyor, merakla bana göz kırpmıyor.

Dün gece kuyumcudan aldığım özel nişan yüzüğünü almak için elimi cebime attım. Hukuk fakültesi başvuru sürecinin dışında kalmayı kabul etmiş olsam da, kabul mektupları gönderildiğinde haberdar olmak ve Reese'in o listede olduğunu teyit etmek için bazı torpiller yapmış olabilirim. Zamanlamayı mükemmel yapmak istedim ve zaten mükemmel olan bir günü daha da özel kılmak için ideal bir fırsat gibi görünüyordu.

Tek dizimin üzerine çöküp Reese'e bakıyorum. "Dawson, ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor.

"Evlenmeyi mezun olana kadar bekletmek istediğini biliyorum ve bununla yaşayabilirim. Ancak, benim olmanı istemek için o kadar bekleyemem." Boğazımı temizliyorum, bakışlarımı beklentiyle parlayan zümrüt gözlere kilitliyorum. "Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istememin tüm nedenlerini sıralayacak olsam, bitirmeden nefesim tükenir. Bunun yerine sana şu basit sözü veriyorum: Birlikte geçireceğimiz hayat aşk, macera ve mutlulukla dolu olacak.

mutluluk. Ve her sabah, yanımda olduğun ve sana benim diyebildiğim için şükrederek uyanacağım."

Elini tutuyorum, parmak uçlarımı parmak eklemlerinde gezdirdikten sonra nişan yüzüğünü işaret parmağına geçiriyorum.

"Önce bana bir soru sorman gerekmiyor mu?" Reese yüzüğe hayranlıkla bakarken dudakları alaycı bir gülümsemeye dönüşerek sorar.

"Reese Taylor, beni yaşayan en mutlu adam yap ve benimle evleneceğini söyle?"

Hızla başını sallarken gözleri parlıyor. "Evet. Kesinlikle evet."

Ayağa kalkıyorum ve onu kucağıma alıyorum, hayatımın geri kalanını birlikte geçireceğim kişinin tam karşımda olduğunu bilmenin tadını çıkarıyorum.

Bu süreçte onun yanıma taşınmasından benim hukuk fakültesinden mezun olana kadar evlenmeyi beklemeyi kabul etmeme kadar birçok taviz verdik. Parmağındaki yüzük, o hayallerinin peşinden koşarken benim biraz daha sabırlı olabileceğim anlamına geliyor. Şimdilik, onun her gece yatağımda olması ve kıyafetlerinin dolabımın yarısını kaplaması fazlasıyla yeterli. Bunlar birlikte kurduğumuz hayatın işaretleri ve artık benim olmayı kabul ettiğine göre onu asla bırakmayacağım.

Bara gittiğimde Harrison en uçta, elindeki Old Fashioned'a sanki onu rahatsız etmiş gibi ters ters bakıyordu. Buluşmayalı birkaç hafta oldu. Yeni şirket dışındaki her boş anımı Reese'e ayırıyorum. Noah ve erkek arkadaşı David'le birlikte bu gece Hallmark film maratonu izliyorlar. Bu onların nişanımızı ve hukuk fakültesine kabul edilmelerini kutlama şekli. Onun için her şeyi yaparım ama

Onun yerine Harrison'la bir şeyler içmemi önerdiğinde rahatlamıştım.

Harrison'ın yanındaki koltuğa kaydım. "Şimdi ikinci iyiliğimi nakde çevirmek için kötü bir zaman mı?" Alay ediyorum.

Parayı almam için bir süre bekleyecek. Aklımda bir şey var ama ne kadar erken yapmak istesem de Reese hukuk fakültesinden mezun olana kadar beklemek zorunda.

Harrison yüzünde düz bir ifadeyle ona bakıyor. "Bugün senin maskaralıklarını kaldıracak havada değilim."

"Her zamankinden daha kasvetlisin," diye gözlemliyorum. "Bunun hakkında konuşmak ister misin, dostum?"

"Hayır."

Barmen iki parmak brendi uzattığında başımla onaylıyorum. Harrison'ın telefonu çaldığında yudumun ortasındaydım ve cevap vermeden önce inledi.

"Evet, Fallon?" Ters bir şekilde sorar.

Gözleri büyüyor ve yumruğunu bara vuruyor. "Yemin ederim kadın, eğer hokey sopamı kırarsan bunun bedelini cehennemde öderim." Diğer uçtan bağırışlar yükseliyor ve telefonu kulağından uzak tutarken çenesi geriliyor.

"Bu kadar pahalı olduğunu nereden bilebilirdim ki? Kötü kokuyordu, ben de attım." Harrison Fallon'ın yanıtını dinlerken elini saçlarının arasında gezdirir.

"Sorun balıktan hoşlanmamam değil ve hayır, bir arkadaşım dışarıdayım ve geç saate kadar dönmeyeceğim." Yanıt gelmeyince kaşlarını çatıyor. "Alo? Fallon, orada mısın?" Telefonu tezgâha fırlatıyor ve içkisini bir dikişte yudumluyor. "Yüzüme kapattığına inanamıyorum," diye mırıldanıyor kendi kendine.

Acıma partisini bir sırtışla böldüm. "Hokey sopası bir örtmece mi?"

"Keşke," diye mırıldanıyor. "İki yüz bin dolar değerinde olduğu söylenen bir mavi yüzgeçli orkinosu attığım için Fallon küplere binmiş durumda. Bir müşterisinin onu Japonya'daki bir müzayededen aldığını ve kendisine teşekkür hediyesi olarak gönderdiğini söylüyor." Yuvarlıyor

Gözler. "Bu kadar kötü kokan bir şeyin bir spor araba kadar pahalı olabileceğini nereden bilebilirdim ki?"

Gece kulüpteki hararetli konuşmaları aralarında çözülmemiş bir gerginlik olduğuna işaret ediyordu ve bu gerginlik ancak Reese ve ben Aspen Grove'da arabadayken Fallon'un aramasını duymazdan gelmesiyle ortadan kalktı. Bu da Fallon'un neden onun evinde olduğu sorusunu akla getiriyor.

Saatime baktım. "Neden saat 10:00'da senin evinde ve daha da önemlisi, neden balığını senin buzdolabında saklıyor? Ondan hoşlanmadığını sanıyordum."

Dişlerini gıcırdatıyor. "Çünkü annem işime karışmaktan kendini alamıyor ve Fallon'un benimle kalmasını önerdi." Homurdanıyor, daha fazla ayrıntı vermiyor.

Kıkırdayarak sırtını sıvazlıyorum. "İyi şanslar dostum; ihtiyacın olacak gibi görünüyor."

O eve gitmekten korkarken, ben dört gözle bekliyorum. -Reese'in yanına dönmek için sabırsızlanıyor.

Çocukken bir aileye sahip olacak kadar şanslı olacağımı hiç düşünmemiştim ve şimdi etrafım destekleyici ebeveynler ve içimdeki en iyiyi ortaya çıkaran, sevginin gerçekten var olduğunu kanıtlayan bir nişanlıyla çevrili.

Reese hukuk fakültesinden mezun olduğunda Dawson'ın hazırladığı sürprizi görmek ister misiniz? Bir Avukata Öpücük Verdiğinde'nin genişletilmiş sonsözünü okumak için aşağıdaki bağlantıya tıklayın.

[BURADAN OKUYUN](#)

Bir Avukata Öpücük Verdiğinizde'yi okumaya zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz. Eğer bu kitabı beğendiyseniz, lütfen

Tercih ettiğiniz platform(lar)da bir yorum bırakarak. Bir yazar olarak alabileceğim en iyi iltifat bu ve diğer okurların kitaplarımı bulmasını kolaylaştırıyor.

Harrison & Fallon'ın kitabı Bir CEO'ya Şans Verirseniz için hazır mısınız? [Buradan ön sipariş verin.](#)

OTHER BOOKS BY ANN EINERSON

[Eğer Bir Huysuza Tatil Dilek Listesi Verirseniz](#) (Presley & Jack)

Küçük bir kasaba, sahte randevular, tek yataklı baharatlı bir işyeri tatil romantizmi.

[Bekar Bir Babaya Dadı Verirseniz](#) (Dylan & Marlow)

Bekar baba/dadı, yaş farkı, erkek huysuz, kadın gün ışığı, şaka dolu, baharatlı bir küçük kasaba romantizmi

[Bir Milyardere Gelin Verirseniz](#) (Cash & Everly)

Vegas'ta bir düğünle başlayan, ıslah olmuş bir playboy ile en yakın arkadaşının kız kardeşi arasında geçen, şaka dolu, baharatlı bir milyarder aşkı

[Spot Işığı](#) (Conway & Sienna)

En iyi arkadaşın kardeşi, zıt kutuplar birbirini çeker, gizlice buluşma, baharatlı rock yıldızı romantizmi.

ACKNOWLEDGMENTS

Bu kitabı mümkün kılan pek çok insan var ve sevginiz, nezaketiniz ve desteğiniz için hepinize ne kadar teşekkür etsem azdır. Bir Avukata Öpücük Verdiğinizde, her biriniz olmasaydınız mümkün olmazdı.

Bryanna'ya - En iyi iş arkadaşı ve işbirlikçi olduğun **için**. Yazarlık günlerini çok daha eğlenceli ve çok daha az yalnız hale getiriyorsun ve arkadaşlığın için her zaman minnettarım.

Autumn'a. Yollarımız kesiştiği için çok şanslıyım. Duymaya ihtiyacım olduğunda açık sözlü dürüstlüğün ve hedeflerime ulaşmama yardımcı olma konusundaki kararlılığın için teşekkürler. Bunu sensiz yapamazdım.

Tab ve Kaity'ye-Kelimeler size olan minnettarlığımı yeterince ifade edemez. Bitmek bilmeyen DM'lerime, sorularıma ve endişelerime katlandığınız için teşekkür ederim. Geri bildirimleriniz çok değerli ve siz beni kenardan desteklemeseydiniz bu hikâye asla kâğıda dökülemezdi.

Jess, Kenz ve Madison'a: When You Give a Lawyer a Kiss'in duyurulmasına yardımcı olduğunuz ve yaratıcı katkılarınız için **teşekkür** ederim. Vizyonumu hayata geçirme beceriniz beni her zaman şaşırtıyor ve her birinizle birlikte çalıştığım için inanılmaz derecede minnettarım.

Nicole, Lyndsey ve Britt'e. Daha iyi bir editör ekibi isteyemezdim. Uzmanlığınız ve beni okumaya değer bir hikaye yazmaya ittiğiniz için minnettarım.

Caroline, Wren, Lauren Brooke, Salma, Jessa Lynn, Rose, Hunter, Cheyenne, Kat, Sam, Logan, Sammie'ye

ve Zae-Dürüst, detaylı ve samimi geri bildirimleriniz beni bu kitabın mümkün olan en iyi versiyonunu yaratmaya itti. Teşekkür ederim!

Sarah'ya-Bu kitap için en sevimli kapağı tasarladığı **için**. İlk görüşte aşktı ve okuyucularımın da benim kadar sevmesi beni çok mutlu ediyor.

Sandea, Roxan ve Randy'ye - Bana kendime inanmayı ve ne pahasına olursa olsun hayallerimin peşinden gitmeyi öğrettiniz. Sizi her zaman seveceğim.

Kyler'a-Dünyanın öbür ucuna taşınırken çılgın çalışma programımı desteklediğin için **teşekkür ederim**. Sen olmasaydın tam zamanlı bir yazar olma hayalim gerçekleşmezdi.

ARC ekibime - Kapağı görmeden, kitabı okumadan veya Dawson ve Reese'in aşk hikayesine aşık olmadan önce **bile**, Bir Avukata Öpücük Verdiğinde'ye bir şans verdiniz. Tüm düşünceli mesajlarınız, gönderileriniz, hikayeleriniz, incelemeleriniz ve yorumlarınız için teşekkür ederim. Sonsuz sevginiz ve desteğiniz beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor.

En önemlisi, teşekkür ederim. Aralarından seçim yapabileceğiniz pek çok inanılmaz kitap var ve benim hikayeme bir şans verdiğiniz için onur duyuyorum. Siz olmasaydınız bunların hiçbirisi mümkün olmazdı! Her bir etiket, paylaşım ve DM dünyalara bedel ve bunun boşuna olduğunu düşündüğüm günlerde yazmaya devam etmem için beni motive ediyor. Umarım Dawson ve Reese ile NYC'de geçirdiğiniz zamandan keyif almışsınızdır.

ABOUT THE AUTHOR

Ann Einerson, son sayfasına kadar sizi kendine bağlayacak, kusurlu çağdaş aşk hikâyelerinin yazarıdır.

Ann, kadınlarını şımartmayı seven, genellikle ilk düşen ve sert kadın kahramanlarıyla dişe diş mücadele etmekten zevk alan ağzı bozuk kahramanlar yazıyor. Ann'in kitaplarının her biri buluntu bir aile, seyahat sevgisine bir övgü ve bolca şaka ve baharat içeriyor. Romanları, zihninde kira ödemediği yaşayan hikâyeleri not etmek için her zaman yanında bulundurduğu bol miktarda yapışkan nottan ilham alıyor.

Yazmadığı zamanlarda Ann, geveze evcil tavuklarını şımartmaktan, işlevsiz çalma listelerini dinlemekten ve gece geç saatlerde koşu bandında koşmaktan hoşlanıyor. Kocasıyla birlikte Michigan'da yaşıyor.

